

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 91 / III Legislatura / Setè període

Dijous, 28 de febrer de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 67

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i nou minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els propòsits de capteniment del Departament de Política Territorial i Obres Públiques en relació amb la política d'adquisició de terrenys (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Oliart (S) (p. 4541).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4542).*

Rèplica: *I. Sr. Oliart (S) (p. 4544).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4545).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política industrial (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 4546).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 4548).*

Rèplica: *I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 4549).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4550).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'impuls i millora de l'ensenyament públic a Catalunya (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 4551).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 4552).*

Rèplica: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 4554).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4555).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes (EAJA) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Sala (S) (p. 4556).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 4557).*

Rèplica: *I. Sr. Sala (S) (p. 4559).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4560).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general d'universalització dels serveis sanitaris al conjunt de la població (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Font (S) (p. 4561).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4562).*

Rèplica: *I. Sr. Font (S) (p. 4564).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4565).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre el sanejament dels rius de Catalunya (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Martí i Conill (S) (p. 4566).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4568).*

Rèplica: *I. Sra. Martí i Conill (S) (p. 4571).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4572).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general d'educació a distància (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 4572).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 4574).*

Rèplica: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 4575).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4576).*

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i set minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts.

Preguntes (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 129/III del Parlament de Catalunya

Formulació: *I. Sr. Terradellas (S) (p. 4576).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4577).*

Repregunta: *I. Sr. Terradellas (S) (p. 4577).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 4577).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures per donar compliment a la Moció 34/III del Parlament de Catalunya

Formulació: *I. Sr. Terradellas (S) (p. 4577).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4577).*

Repregunta: *I. Sr. Terradellas (S) (p. 4578).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 4578).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els abocaments en el Barranc de les Clotes, a Sabadell (Vallès Occidental)

Formulació: *I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 4578).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4579).*

Repregunta: *I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 4579).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 4579).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures preses per normalitzar el trànsit del Cinturó del Litoral, en relació amb un accident ocorregut el 19 de febrer

El M. H. President n'anuncia la retirada (p. 4579).

Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions d'ubicació del futur CAP del barri del Poble-sec (Barcelona)

Formulació: *I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 4579).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4579).*

Repregunta: *I. Sr. Guitart i Domènech (p. 4580).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 4580).*

Pregunta al Consell Executiu sobre un edifici situat al número 71 de l'avinguda del Paral·lel, de Barcelona

Formulació: *I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 4580).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4580).*

Repregunta: *I. Sr. Guitart i Domènech (p. 4580).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 4580).*

Pregunta al Consell Executiu sobre l'edifici de l'antiga estació de maquinària dels Ferrocarrils de la Generalitat

Formulació: *I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 4581).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4581).*

Repregunta: *I. Sr. Guitart i Domènech (p. 4581).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 4581).*

Pregunta al Consell Executiu sobre uns habitatges de la zona residencial La Balconada II, a Manresa (Bages)

Formulació: *I. Sra. Fabian (IC) (p. 4581).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 4581).

Repregunta: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 4582).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 4582).

Pregunta al Consell Executiu sobre els resultats dels estudis d'avaluació de la viabilitat jurídica i la necessitat tècnica d'actualitzar o no la Llei de Normalització Lingüística, aprovada pel Parlament de Catalunya l'any 1983

Formulació: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4582).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 4582).

Repregunta: *I. Sra. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4582).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 4585).

Pregunta al Consell Executiu sobre els convenis signats amb institucions polítiques i culturals del País Valencià i de les Illes, en matèria de normalització lingüística

Formulació: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4583).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 4583).

Repregunta: *I. Sra. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4583).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 4583).

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals no s'ha reunit la Comissió Mixta de Transferències Administració de l'Estat-Generalitat de Catalunya, des del 19 de juliol de 1989

Formulació: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 4583).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 4583).

Repregunta: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 4584).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 4584).

Pregunta al Consell Executiu sobre la presumpta fiscalització que el Govern Civil de Barcelona realitza de les operacions policials dels Mossos d'Esquadra

Formulació: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 4584).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 4584).

Repregunta: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 4584).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 4584).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre les Conseqüències de la Guerra del Golf Pèrsic (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 4585).

Esmenes del G. p. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 4585).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 4587).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Martín (CDS)* (p. 4587), *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 4587), *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 4588) i *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4588).

Posició del grup presentant: *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 4589).

Votació del punt 1: *aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció* (p. 4589).

Votació del punt 2: *aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions* (p. 4589).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política de Transports en l'Àmbit de l'Entitat Metropolitana de Transport (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sra. Martí i Conill (S)* (p. 4590).

Posició dels grups: *I. Sr. Martín (CDS)* (p. 4591), *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 4591), *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4591) i *I. Sr. Martínez i Ibáñez (CiU)* (p. 4591).

Votació del punt 1: *rebutjat per 26 vots a favor, 59 en contra i 2 abstencions* (p. 4592).

Votació del punt 2: *rebutjat per 26 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions* (p. 4592).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Seguretat Jurídica dels Presos a Catalunya (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Nualart (IC)* (p. 4592).

L'I. Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per al·lusions (p. 4594).

Posició dels grups: *I. Sr. Ródenas (M)* (p. 4594), *I. Sr. Perea (P)* (p. 4595), *I. Sr. Oliart (S)* (p. 4595) i *I. Sr. Vendrell (CiU)* (p. 4595).

Votació: *rebutjada per 21 vots a favor, 57 en contra i 3 abstencions* (p. 4596).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política General d'Higiene Alimentària (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sra. Utgés (S)* (p. 4596).

Posició dels grups: *I. Sr. Bauzá (P)* (p. 4597), *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4598) i *I. Sr. Graells (CiU)* (p. 4598).

Votació dels punts 1, 2 i 5: *rebutjats per 16 vots a favor, 56 en contra i 2 abstencions* (p. 4599).

Votació dels punts 3 i 4: *rebutjats per 18 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció* (p. 4599).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Tractament de la Violència en l'Esport (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Bauzá (P) (p. 4599).*

Esmenes del G. Socialista (núm. 1, 2 i 3, de modificació, i 4 i 5, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Terradellas (S). Tot seguit retira l'esmena (p. 4600).*

Esmenes del G. p. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Aymerich (CiU) (p. 4602).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4602).*

Posició del grup presentant: *I. Sr. Bauzá (P). Alhora, presenta una esmena transaccional (p. 4603).*

L'I. Sr. Secretari Segon dona lectura al text de l'esmena transaccional (p. 4603).

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 4603).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de Natalitat i Orientació Familiar (Punt setze de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Font (S) (p. 4604).*

Posició dels grups: *I. Sra. Montserrat (P) (p. 4604), I. Sra. Fabian (IC) (p. 4604) i I. Sr. Sesnilo (CiU) (p. 4604).*

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 4604).*

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i onze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 67

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, de l'I. Sr. Secretari Segon i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Passem ara al tercer punt de l'ordre del dia, que és: interpellació al Consell Executiu sobre els propòsits de capteniment del Departament de Política Territorial i Obres Públiques en relació amb la política general d'adquisició de terrenys, del Grup parlamentari Socialista.

Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Oliart.

Interpellació al Consell Executiu sobre els propòsits de capteniment del Departament de Política Territorial i Obres Públiques en relació amb la política d'adquisició de terrenys

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la naturalesa d'aquesta interpellació fa que siguin els fets els que parlin, més que no pas aquest Diputat, i per tant, als fets i les dades conegudes aquest Diputat es remet.

El perimer assumpte conegut sobre adquisicions de l'INCASOL, que sembla que hi ha pogut haver algun tipus d'irregularitat quant a la informació que tots els ciutadans han de tenir per igual, és el de Vielha, de la zona de Mijaran.

L'INCASOL va comprar un terreny de dues hectàrees, aproximadament, per un preu per hectàrea de 50 milions de pessetes. Els terrenys havien estat comprats set mesos abans per una societat anònima, Industrial Aran, per 24 milions de pessetes, que surt un preu per hectàrea de 10 milions.

En set mesos, doncs, es van multiplicar per cinc els preus d'aquesta finca. Industrial Aran, Societat Anònima, per altra banda, s'havia constituït el 2 de novembre de 1987, just tres mesos abans de la primera compra. És, per tant, difícil afirmar que la data de la compra podria ser molt anterior, com s'ha afirmat per alguns mitjans de comunicació, per part de responsables de l'INCASOL.

Industrial Aran, per altra part, està domiciliada a Calafell, i hi figuren com a accionistes tres senyores, que són les esposes de tres homes de negocis prominents de la Vall d'Aran, i dos, precisament, són promotors immobiliaris.

El Grup Socialista va fer, el mes de març, quan es va conèixer aquest afer, una pregunta escrita, i s'ha tardat, per part del Consell Executiu, nou mesos a contestar-la, després d'haver fet, doncs, dues reclamacions per la via reglamentària que té el Parlament.

L'altre fet conegut és el de Vila-sana, en el Parc d'Activitats Agrícoles Agroalimentàries del Pla d'Urgell. L'INCASOL aquí també compra un terreny de 25 hectàrees per 376 milions, se-

gons acord del Consell d'Administració de l'INCASOL de 21 de març del 90, i es paga un preu per hectàrea de 14 milions i mig de pessetes. El terreny havia estat comprat mitjançant escritura del 20 de desembre de 1989 per raó de 2 milions per hectàrea. És a dir, també, que en tres mesos es multiplica per set el valor d'aquests terrenys.

Ha aparegut ara un tercer cas, que ahir alguns mitjans de comunicació se'n van fer ressò, a Viladecavalls; compra per part de l'INCASOL d'una finca de 5,6 hectàrees, per 30 milions, registrats el 13 de juny de 1990; surt a un preu per hectàrea de 5,4 milions, i el terreny havia estat adquirit per Promocions Can Corbera, Societat Anònima, set mesos abans per 7 milions de pessetes; preu per hectàrea, 1,2 milions. Es multiplica, doncs, el preu per quatre i mig en set mesos.

Aquestes actuacions tenen unes particularitats comunes; una, l'INCASOL compra per sobre del valor de mercat de la zona, cinc i set vegades, concretament, per sobre del preu de compra de pocs mesos abans. Segona, intervenen persones i societats que compren barat i venen car. Tercera, uns particulars realitzen un gran negoci especulatiu a costa dels diners públics i de la condescendència o, almenys, inobservança de l'INCASOL, que no se n'adona.

Hi ha un altre grup de fets que cal també remarcar. I aquests fets resulten o deriven del mateix estudi de les memòries de l'INCASOL. Per exemple, l'INCASOL compra, amb actuacions determinades en llocs determinats, a través de dos o de tres anys, i aquí veiem les grans diferències que paga per terrenys confinants d'un any a l'altre.

Per exemple, a Gavà, al Camí Ral, l'any 1987 l'INCASOL compra a 18 milions de pessetes l'hectàrea, i l'any 1989 paga a 65 milions de pessetes l'hectàrea. A Vilafranca, a l'actuació de les Bassetes, l'any 1988, l'INCASOL paga a 12 milions de pessetes l'hectàrea i l'any 1989, a 44 milions de pessetes l'hectàrea. A Rubí-Sant Cugat, a l'actuació Can Sant Joan, l'any 1987 l'INCASOL paga a 6,5 milions de pessetes l'hectàrea i l'any 1989 paga a 32 milions de pessetes l'hectàrea. A Solsona, Els Ametllers, l'any 1988, a 16 milions de pessetes paga l'INCASOL i l'any 1989, a 47 milions de pessetes; fixin-se, vostès, en un any el que està passant. Lleida, Camí dels Frares, l'any 1988 es compra a 3 milions de pessetes i l'any 1989, a 21 milions de pessetes. A Banyoles, a l'actuació Banyoles Industrials, l'any 1988 es paga a 12 milions de pessetes l'hectàrea i l'any 1989 a 27 milions de pessetes l'hectàrea. A Figueres, al Recinte Firal, el 1988 es paga a 12 milions de pessetes l'hectàrea i el 1989 a 54 milions de pessetes l'hectàrea.

De deu actuacions, l'any 1989, en què s'havien adquirit també terrenys en anys anteriors, set presenten aquesta situació. Creiem que és bastant..., que té molt poca explicació aquest fet, i suposo que avui, doncs, se'ns aclariran els motius i les raons per què passa. Nosaltres creiem, indubtablement, que aquí hi ha una imprevisió i que a algú li toca la loteria, perquè, és clar, si es compren primer uns terrenys, toca la loteria als terrenys confrontants. Bé, aleshores creiem que no ha de ser així i que, indubtablement, s'ha de programar molt millor, perquè, si no, el que es fa és malbaratament dels recursos públics.

Hi ha un altre tercer aspecte de qüestions, un altre tercer paquet de qüestions: els registres de la propietat. Hem anat a alguns registres de la propietat a mirar sobre actuacions concretes de les memòries de l'INCASOL, i, per exemple, a Vilafranca, a

l'actuació de les Bassetes, d'un total de 13,8 hectàrees de l'actuació, sols estan registrades compres per un total de 8,5 hectàrees, i corresponen a adquisicions efectuades per preu just, fixat com a conseqüència d'expropiació forçosa per constituir una reserva de sòl destinat a la promoció de sòl industrial; la resta no està enregistrada i casualment correspon a les adquisicions aquestes que abans he assenyalat, de 44 milions de pessetes l'hectàrea. A Vic, a l'actuació del Parc d'Activitats Econòmiques d'Osona, no s'ha trobat cap inscripció. A Santa Perpètua de Mogoda, de tres actuacions amb un total de 109 hectàrees, sols hem trobat registrades adquisicions per un total de 14 hectàrees.

En alguns registres de la propietat, els calaixos, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, estan plens d'escriptures pendents de registre de l'INCASOL, i nosaltres aquí ens preguntem: per què? Indubtablement, no volem dir que sigui per ocultar coses —no ho volem afirmar, això—, no creiem que aquí la transparència estigui dallò..., encara que, naturalment, el resultat és que serien poc transparents, les conseqüències, però nosaltres creiem que, més que res, del que es tracta és d'una deixadesa, de desordre, que, indubtablement, significa o marca una desorganització interna de l'INCASOL.

Es podria deduir d'aquí que l'INCASOL i els registres de la propietat estan barallats. Hi ha una obligació d'inscriure, és indubtable que els particulars poden esperar a inscriure i que no tenen l'obligació de fer-ho perquè, de fet, el registre és cap a terceres persones, però sí que l'Administració pública ho ha de fer, per transparència deguda, però és que si no fos solament per la transparència, sinó que hi hagués alguna llei, ja existeix una llei que obliga els organismes públics a registrar en els registres de la propietat totes les transaccions que es fan: són, precisament, els articles 47 i 48 del Reglament de la Llei del Patrimoni de la Generalitat, és a dir, d'una llei feta en aquest Parlament, i, naturalment —repeteix—, si no hi hagués la Llei, hi hauria també l'obligació de la transparència deguda.

Resumint, senyores i senyors diputats, tenim adquisicions de terrenys a un preu de cinc a set vegades el pagat mesos abans; tenim uns compradors-venedors que, possiblement, gaudien d'una informació privilegiada; tenim que l'INCASOL adquireix, d'un any a l'altre, als mateixos indrets, finques a un preu per hectàrea molt superior; tenim que la majoria de les adquisicions no estan registrades als corresponents registres; tenim que l'INCASOL demostra no tenir criteris homogenis d'actuació en pagar, de vegades, a 2 milions de pessetes l'hectàrea i, de vegades, a 70 milions de pessetes l'hectàrea, expropiant, en algunes ocasions, i, en altres, comprant alegrement al preu que demana el venedor; tenim que es tracta de diners públics que cal controlar i administrar millor. Perquè vostès tinguin una idea, senyores i senyors diputats, en els deu anys d'existència de l'INCASOL, en adquisicions de terrenys, tant per a ús industrial com per a ús residencial, és de l'ordre dels 25.000 milions de pessetes.

Molts interrogants, senyores i senyors diputats, desperten aquestes dades que acabo de donar, i el senyor Molins, que va expressar en el Ple passat, a una pregunta del seu mateix Grup, que li agradaria tenir més temps per explicar millor —perquè en el temps d'una pregunta no el tenia—, explicar millor tots aquests criteris i tota aquesta situació, doncs, nosaltres li oferim aquesta ocasió i esperem que, indubtablement, el senyor Molins

ens aclareixi i ens aclareixi millor els criteris d'actuació de l'INCASOL.

L'important d'aquest debat, senyores i senyors diputats, és que en surtin els criteris clars per l'actuació de l'INCASOL.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Joaquim Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, crec que és obligat, d'acord amb la forma en què ha estat formulada la interpellació —com, per altra banda, mana el Reglament—, que parli, encara que siguin dos minuts, del que diu la interpellació, és a dir, de la política d'adquisició de terrenys per part de la Generalitat, perquè l'Il·lustre senyor Diputat que ha formulat la interpellació ens parla d'unes adquisicions concretes, a les quals després em referiré, però abans m'agradaria, doncs, fer un petit resum de quin és el propòsit de capteniment respecte a la política d'adquisició de sòl per part del Govern de la Generalitat.

La política d'adquisició de sòl, que la instrumenta el Govern de la Generalitat pel que fa a sòl per a tercers —no per al sòl propi, que s'instrumenta a través de la Direcció General de Patrimoni—, pel que fa a sòl de tercers, s'instrumenta, per part del Govern de la Generalitat, a partir de les actuacions de l'Institut Català del Sòl, i es desenvolupa, fonamentalment, en tres grans eixos d'actuació: una, adquisicions de sòl per al mercat residencial; una altra, política d'ordenació territorial de l'activitat econòmica, que, fonamentalment, fins ara, s'ha adreçat a actuacions de tipus industrial, i, una tercera, adquisicions de sòl per a la millora dels centres històrics, per mitjà de processos de renovació urbana puntual. Aquestes xifres que donava l'Il·lustre senyor Diputat són la suma de les adquisicions de terreny per les tres polítiques.

La primera línia d'acció, que inclou eixamples en sòl urbanitzable dels plans generals municipals i actua per mitjà d'actuacions públiques, on l'administració actuant és l'Institut Català del Sòl, com dèiem, o amb sectors d'urbanització prioritària, la majoria dels quals són pel sistema de cooperació, amb el concurs de particulars. L'emplaçament d'aquest sòl per a ús residencial, de les adquisicions d'aquest sòl per a ús residencial, es fa fonamentalment sobre el sistema urbà central, sobre els grans sistemes urbans, és a dir, sobre el sistema de la Regió I, sobre els grans sistemes urbans, sobre les ciutats de més de 6.000 habitants i sobre aquelles ciutats més petites en l'òrbita d'una gran ciutat, que, en aquest cas, de fet, són actuacions per servir a la ciutat central. El sòl total adquirit en aquesta política de sòl residencial per part de l'Institut Català del Sòl és de 1.406 hectàrees, distribuïdes en 94 actuacions, que han donat lloc o poden donar lloc a la creació de 39.288 habitatges —39.288 habitatges. El nombre d'actuacions sobre el sistema urbà central de la Regió I ha estat de 36, amb una superfície total de 706,6 hectàrees, i sòl preparat per a 22.369 habitatges. El nombre d'actuacions per als grans sistemes urbans és de 24, amb una superfície total de 433 hectàrees per a una previsió de 10.955 habitatges. El nombre d'actuacions per normalitzar el mercat del sòl de les ciutats del tercer nivell és de 25 actuacions, amb una superfície total de 193 hectàrees i sòl preparat

per donar cabuda a 4.450 habitatges. I, finalment, en ciutats petites però importants, atesa la seva proximitat a ciutats més grans, bé de demanda turística, bé a ciutats molt més urbanes, de la gran ciutat pròxima, s'hi han fet o hi ha en curs 14 actuacions, amb un total de 70 hectàrees i 1.524 habitatges.

Pel que fa a la política d'ordenació del territori, amb finalitats industrials o d'altre tipus, però que, fins avui —repeteix— i insisteixo—, s'han fet fonamentalment amb l'ànim industrial, s'orienta sobre l'ordenació del sistema d'activitats centrals; centres integrats de mercaderies; de suport als ports de la Generalitat i actuacions per a activitats econòmiques específiques; reforçament dels grans centres urbans de Catalunya amb capacitat per actuar com a polaritats de descentralització de l'activitat industrial fora del sistema barceloní —vam tenir ocasió, oportunitat de parlar d'això en el debat de política territorial de fa uns mesos—; actuacions de descongestió metropolitana dintre de la mateixa Regió I, i sosteniment d'un teixit industrial difós en les comarques rurals —presència comarcal—, o accions territorials específiques —per exemple, se n'han fet en el delta de l'Ebre, se n'han fet al llarg de l'eix del Llobregat, se n'han fet a la comarca d'Osona... Les superfícies de sòl, el nombre d'actuacions total d'aquestes de sòl amb finalitat industrial, el nombre d'actuacions total ha estat de 78, amb una superfície de 3.324 hectàrees. Per a l'ordenació de les activitats centrals terciàries agroalimentàries i de suport al sistema de transport hi ha 14 actuacions, que sumen una superfície total de 953 hectàrees. Per al reforçament dels grans centres urbans de Catalunya, que han d'actuar com a fortes polaritats de descongestió del sistema barceloní, hi ha 18 actuacions, amb una superfície total de 1.091,77 hectàrees. Dins la Regió I i per afrontar els problemes de descongestió i de reestructuració de les activitats industrials, hi ha en curs 14 actuacions, amb un total de 564,8 hectàrees. I, finalment, per al sosteniment d'un teixit industrial difós que garanteixi una presència comarcal i una reestructuració de les bases econòmiques agràries d'aquelles comarques, hi ha 17 actuacions, amb un total de 160,18 hectàrees.

Finalment, s'han desenvolupat programes específics per a determinats àmbits estratègics, des del punt de vista de l'ordenació territorial, com ara em referia al delta de l'Ebre, eix del Llobregat i comarca d'Osona. La voluntat d'aquesta acció concentrada és garantir que aquests territoris actuïn d'imants d'atracció, de pols d'atracció de l'activitat econòmica, de forma territorialment integrada i acompanyada de la inversió també forta que es fa en infraestructura. S'han fet, en aquest sentit, un conjunt de 15 actuacions, que han abastat un total de 354,77 hectàrees.

En tercer lloc, el tercer gran apartat —la millora dels centres històrics— comporta petites operacions d'extirpació de teixits marginals o obsolets, de creació de places i espais d'estacionament i habitatges per real·lotjar la població i locals de negoci afectats per operacions de sanejament o vialitat. És una actuació puntual de caràcter experimental per avaluar els diferencials de subvenció necessaris segons els tipus de programa, extensió i posició, perquè puguin portar-se a terme a les diferents ciutats, comptant amb la taxa de retorn normal que en el mercat s'ofereix. L'interès d'aquesta experiència se centra en una futura generalització legislativa, a través de figures d'actuació pública diferida en el temps, o bé amb contractes-programa entre la Generalitat i les administracions públiques locals o els particulars

per a projectes concrets de renovació urbana. El nombre d'actuacions en curs en aquest capítol és de 28, amb una superfície total de 30,9 hectàrees, i sòls dintre dels centres urbans per rejuvenir el teixit residencial o real·lotjar la població traslladada per raó dels processos de renovació urbana, de 726 habitatges.

Aquesta és la política que s'ha dut fins ara, d'adquisició de sòl per part del Consell Executiu, a través de l'Institut Català del Sòl.

El senyor Diputat ha fet referència a algunes qüestions concretes: l'actuació de Vielha, l'actuació de Vila-sana, hi ha afegit l'actuació de Viladecavalls —que, com ell deia, doncs, és nova, des d'ahir; no de tots els mitjans de comunicació: en un sol mitjà de comunicació. Podríem fer..., en definitiva, en el que posava l'accent era en compres que s'han fet per sobre —deia ell— del preu del mercat, i posava també l'accent que uns particulars, en pocs mesos, podien fer, doncs, «un gran negoci» —em sembla que esmento textualment frases que ell ha utilitzat. Després feia un repàs, també, de moltes altres actuacions: Gavà, Viladecans, Solsona, Lleida, Banyoles... —he pres nota, si més no, d'aquestes—, en què, fent referència al preu comprat una part del terreny l'any 87, s'exclamava o es preocupava per la diferència de preu en les adquisicions fetes l'any 89 en aquestes mateixes actuacions.

Bé, anem a pams: Vielha. Vielha, tothom que la coneix i, tant les persones que esmenta com a venedors, la Societat Aran Industrial, com les altres, com els antics propietaris, tothom coneix, a Vielha, per exemple, que aquesta societat que figura en l'escripturació del terreny en la data que l'Il·lustre Diputat esmentava tenien un acord amb la venedora d'aquest terreny —no només d'aquest terreny, sinó de molts altres en la Vall—, fet, es diu, els anys seixanta, i que s'escriptura uns mesos abans —fetes en els anys seixanta, també amb sòl residencial—, i és molt conegut, és molt conegut..., és a dir, amb aquesta afició que hi ha de posar noms, doncs, aquests són uns terrenys d'una senyora que es diu Nart, el seu marit és un oficial del Registre de la Propietat... (*remor de veus*), com pot comprendre, doncs, aquestes coses no se'ns han d'escapar a ningú; veig que vostè té una informació —no sé si només tenia aquesta o si la resta, doncs, no la tenia, doncs, ara ja la hi esmento. Per tant, són gent coneixedora del mercat de Vielha, i és ben conegut que a Vielha, a la ciutat de Vielha només hi havia la possibilitat d'aquest sòl industrial sobre la carretera que va cap a França, és a dir, cap a l'est de la ciutat, i no hi ha cap més altre sòl industrial. Ja a l'antic Ajuntament, a l'Ajuntament d'Unitat d'Aran, ja s'havien tramitat sòls industrials en aquella zona, simplement perquè hi ha l'emplaçament de FECSA, d'unes naus de FECSA. És una zona que queda entre unes línies elèctriques i la carretera, i aquesta és justament la part del davant que tothom sabia que tenia una finalitat industrial. S'ha comprat a un preu perfectament de mercat —perfectament de mercat— i les repercussions, que és una cosa que ha de tenir en compte l'Institut Català del Sòl a l'hora de fer les adquisicions, que el preu de mercat, la repercussió sobre el preu del sòl, ha de comptar el que li costa més el cost de la urbanització. Es tracta d'un sòl molt planer i el preu de compra era perfectament assumible per realitzar un preu de venda que fes possible allò que és l'objectiu de l'Institut Català del Sòl quan fa política de sòl industrial, que és que en un lloc com la Vall d'Aran, on hi ha un creixement del preu del sòl importantíssim a causa de les especials circumstàncies de creixe-

ment de la Vall d'Aran, aquest sòl es pogués posar al servei de les indústries a un preu raonable de mercat. I això és el que s'ha assolit, això és el que s'ha fet, aquest és l'objectiu de l'Institut Català del Sòl.

Una cosa semblant passa a Vila-sana; s'exclama, doncs, de la gran diferència de preu des d'una adquisició d'uns mesos anteriors, una adquisició que fa, per cert, que forma part de la societat del mateix parcer, i com sap l'Il·lustre senyor Diputat, quan el parcer és el comprador no s'ha d'indemnitzar; quan queda fora de l'actuació, el parcer, s'ha d'indemnitzar. Per tant, automàticament, aquell sòl ja té un altre valor. Quin és el preu de mercat? Doncs, es poden fer moltes indagacions; és a dir, com vostè sap, dintre dels fulls d'apreuament de l'Institut Català del Sòl existeixen molts i molts i molts i molts del que es podrien anomenar preus de mercat d'aquella zona, perfectament comparables amb el preu d'adquisició fet per l'Institut Català del Sòl. I fins i tot, doncs, s'ha arribat a fer comparances respecte als preus pagats per altres administracions que en aquell mateix temps —coincidentment amb les actuacions de l'Institut— estaven fent, doncs, expropiacions, per exemple, per a la carretera nacional. Doncs és curiós, per exemple, remarcar com els preus pagats pel mateix Ministeri d'Obres Públiques en aquella zona varien moltíssim d'una zona a una altra, i curiosament varien entre els 5 milions/hectàrea i els 12 milions/hectàrea. I curiosament, curiosament, la part més cara, el tros de sòl més car pagat per expropiació pel Ministeri d'Obres Públiques coincideix, precisament, amb el tram de carretera coincident amb aquesta zona. Per què? Perquè suposo que és la que té més valor de mercat, fins al punt que el MOPU ha pagat, per exemple, 11,9 milions/hectàrea en aquesta zona, i l'Institut Català del Sòl ens exclamem que hagi pagat 15 milions/hectàrea, quan vostè sap que el preu del sòl depèn extraordinàriament —òbviament, i com és lògic— de la destinació que es doni a l'operació. I és evident que ni l'Institut Català del Sòl ni els jurats de preu just no valoren exactament igual el sòl per una expropiació feta per fer un sistema general, una carretera, o per fer, doncs, sòl industrial, que hi ha un Institut Català del Sòl que ven a tercers i que, per tant, escripturarà a favor de tercers aquell objectiu fet per expropiació. Per tant, és evident que si comparem els preus del mercat respecte al valor de compra dels primers propietaris o els comparem respecte a les expropiacions fetes pel Ministeri d'Obres Públiques a través d'un procediment expropiatori —l'Institut Català del Sòl també adquireix el sòl a través d'un procediment expropiatori, no ho fa a través de la compra, sinó a través d'un procediment expropiatori, recordem-ho—, és evident que el preu és perfectament, perfectament comparable amb la realitat del mercat, i és el que hauria marcat molt probablement, a través d'un procediment molt més llarg, molt més feixuc i molt més lent, el mateix jurat d'expropiacions.

Viladecavalls. S'exclama que unes cinc hectàrees hagin costat 1,2 milions, segons consta en escriptura, de Can Corbera, i que després l'Institut hagi pagat a 5 milions l'hectàrea. Doncs, de les tres peces de l'Institut allà, aquesta és la més barata, i era lògic que fos la més barata, aquesta de la qual s'exclama i que ahir hi feia referència l'article, i és lògic que sigui la més barata d'adquisició, perquè la seva destinació és de sòl d'equipament, i era l'equipament necessari per fer la urbanització de tot el conjunt. Aquesta és la darrera adquirida i la més barata pagada. Per tant, no entenc per què les comparances; torno a insistir-hi:

el preu del mercat es conforma a través d'un argument, que és el que vostè dona, que és el preu de compra de l'adquisició anterior, i també es conforma..., el preu del mercat també és una altra cosa, que és el preu que li donen a un quan intenta anar a comprar —quan intenta anar a comprar. Aquesta era una peça només de cinc hectàrees, situada al costat d'una carretera, al costat d'un enllaç, i vostè —que em consta que sap de preus de mercat i que sap de daixones— ja s'adona que 5 milions l'hectàrea, al costat d'una autopista i al costat d'una carretera, no és un preu esgarriós; al contrari, m'agradaria que em donés referència de molts terrenys en aquestes circumstàncies, perquè seria una bona compra per part de l'Institut Català del Sòl.

Gràcies, senyor President. En el segon torn tindrem oportunitat d'estendre'ns més, si és aquesta la voluntat de l'Il·lustre senyor Diputat interpellant.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Oliart pot fer un torn de rèplica durant cinc minuts.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, jo lamento, senyor Molins, que vostè s'hagi esplaïat tant en la primera part de les diferents polítiques de l'INCASOL —diferents polítiques, per altra part, molt interessants, i que cada una d'elles mereixeria un debat molt acurat i que jo, indubtablement, no estic d'acord amb tot el que vostè diu, perquè indubtablement vostè està obligat a dir que es fan grans coses i que es fan molt bé; nosaltres, naturalment, des de l'oposició, tenim una altra visió—, però el fet és que dels problemes o de les qüestions que jo he plantejat, vostè n'ha contestat molt poques, perquè, per exemple, de la diferència que hi ha entre els preus de compra de vostès en actuacions pròpies de vostès d'un any a l'altre no n'ha parlat; només s'hi ha referit, però no ha donat cap explicació sobre aquest tema. Tampoc ha parlat de per què la majoria de les compres o les adquisicions de l'INCASOL no estan inscrites en els registres corresponents de la propietat.

Sí que s'ha referit a les tres qüestions que jo també he plantejat, de casos concrets, i a aquests em referiré. Miri. Tenim el cas de Vielha. El cas de Vielha, nosaltres ja hem dit quin ha estat, però vostè té una informació i jo en tinc una altra. Jo afirmo que no és cert que no hi ha altres terrenys. Miri, a l'altre costat mateix de la carretera Nacional 230, existeix una gran finca que està a cent metres exactes de la Hidroelèctrica. I a altres municipis, a Les, Bossòst, hi ha molt de terreny que podria ser utilitzat, i molt més barat. A Les, concretament, hi ha 10 hectàrees entre el riu i la carretera: situació privilegiada.

El preu pagat. Vostès han pagat a 50 milions de pessetes l'hectàrea, que és un preu totalment exorbitant, si ho comparem amb altres preus d'altres llocs en què vostès han comprat, similars a aquest; però és que hi ha més: a finals de l'any 1986, representants de l'Ajuntament de Viella van visitar l'INCASOL per la possibilitat de creació d'un polígon industrial, el mateix que vostès després han fet. I el preu que l'INCASOL estava disposat a pagar en aquell moment, només dos anys endarrere, era un màxim de 500 pessetes el metre quadrat. I com s'explica, doncs, que el venedor l'hagués comprat cinc vegades més barat set mesos abans que vostès ho comprassin? Si vostès hi estaven interessats, per què no podien comprar al mateix preu? Vostè ha parlat d'un acord entre aquesta societat i les persones que la componien, i l'antiga propietària. Escolti, jo no comprenc que un acord de l'any 1960 s'escripturi l'any 1989. No ho com-

prenc, jo; és impossible. Jo, indubtablement, no ho entenc. De cap de les maneres ho puc entendre.

Vila-sana. Vostè, contestant la pregunta que li va fer un diputat del seu mateix Grup, va dir que durant setze mesos l'INCASOL supervisava ofertes de sòl al Pla d'Urgell. Això són afirmacions de vostè en aquest Parlament. És una resposta seva. Doncs, durant aquest temps, precisament va ser quan aquest comprador va comprar al preu que abans he indicat per tornar-ho a vendre a l'INCASOL. Com és que estava dormint, l'INCASOL, i no va ser ell el que va comprar, ja que estava en aquesta zona precisament feia setze mesos, buscant? No ho entenem. No comprenem per què no es va comprar directament al propietari anterior. Ineficàcia? És un interrogant. Filtració d'informació confidencial? Miri, en el tema de Viladecavalls no ho asseguraria, però tant a Vielha com a Vila-sana, jo personalment tinc la convicció que hi ha hagut una filtració d'informació confidencial i, naturalment, no acuso d'això l'INCASOL, però sí que penso que s'han d'adoptar unes mesures perquè això no passi.

Adquisicions en anys successius. Això se soluciona amb una programació adequada, i quan es vol fer una actuació s'ha de comprar tot el terreny que es necessita, perquè jo entendria que de les deu actuacions o de les catorze actuacions que he assenyalat, doncs, que n'hi hagués una que hagués passat això, i que en un moment determinat, doncs, vostès necessitessin tres o quatre hectàrees més i les haguessin de pagar forçosament al preu que els les donen, però en set actuacions de deu o de dotze... Escolti, és un 60 o un 70%! No ho entenc, és una falta de programació i de planificació grandiosa, no? I això, indubtablement, és malbaratament de recursos. Com s'explica que l'INCASOL consideri normal pagar quatre i cinc vegades més un any per l'altre?

El tema de registres. Per quines raons —continuo preguntant— no s'ha registrat? Nosaltres, indubtablement, totes aquestes qüestions, voldríem que, en aquest segon torn, vostè, senyor Conseller, ens les respongués.

Miri, l'objectiu principal de l'INCASOL és oferir terrenys industrials i naus industrials al millor preu possible. Això quant a actuacions industrials, naturalment. I com s'ha d'aconseguir? Doncs, primer de tot, aplicant la norma d'economia, de celeritat i d'eficàcia consagrada en la Llei de Procediment Administratiu i consagrada també en la Llei de Règim Jurídic de l'Administració Pública de la Generalitat.

En el debat de Pressupostos es va parlar de la competitivitat, i se'm va contestar, a unes preguntes i qüestions que va fer en Comissió aquest Diputat, per representants del seu Grup, que l'INCASOL actuava com una empresa. És a dir, segons la llei de l'oferta i la demanda i d'acord amb la competitivitat. Jo pregunto: hi ha alguna empresa que vagi a comprar car on pot comprar barat? És indubtable que si una empresa aplicués els criteris que vostès han aplicat en aquestes adquisicions, s'arruïnaria, el seu gerent seria cessat.

I un altre dels propòsits o de les finalitats que hauria de tenir i que té l'INCASOL és la lluita contra l'especulació. I és indubtable que, quan vostès compren a uns preus que són els preus que els ofereix el propietari a la primera, vostès no estan ajudant la lluita contra l'especulació, perquè jo pregunto: després d'haver pagat aquests preus, tant a Vielha com a Vila-sana, és que els altres propietaris, quan vulguin vendre o algú estigui in-

teressat a comprar, oferiran preus inferiors als que ja ha pagat l'INCASOL? No! A partir dels preus de l'INCASOL seran les ofertes, i és indubtable que cada vegada que l'INCASOL vagi a interessar-se en algun lloc, doncs, pensaran: «Miri, aquí arriba Papà Noel, o arriba Santa Claus, i ens tocarà la loteria a tots nosaltres».

Criteris d'adquisició és el que nosaltres volíem sentir; és a dir, millor planificació, més discreció, i recurs a l'expropiació quan les ofertes passen per sobre del preu de mercat de la manera com ha passat. Recurs a l'expropiació mitjançant, naturalment, la declaració d'utilitat pública. Vostès ho poden fer, tant per constituir reserves de sòl, també poden fer plans parcials i a partir d'aquests plans parcials anar també per la via de l'expropiació, i aquests serien els criteris diàfans, transparents, que farien que amb una quantitat tan important com 25.000 milions de pessetes, doncs, l'opinió pública i l'oposició estiguessin tranquils, més tranquils del que estan ara.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. El senyor Conseller pot contestar la rèplica. *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Deia l'Illustre senyor Diputat que a mi no m'havia quedat temps perquè havia parlat molt al principi, de parlar d'altres coses, i a ell li ha passat quelcom de semblant: només li ha donat temps de dir que no estava d'acord amb el que havia dit al principi. Dissortadament, jo al principi només he fet una cosa, que és sumar les hectàrees que ja ha fet l'Institut, i per tant no és una cosa amb què l'Illustre senyor Diputat pugui o no pugui estar d'acord; els fets són els que són, hi estigui d'acord o no l'Illustre senyor Diputat. S'han fet tantes hectàrees, s'han fet tantes hectàrees de sòl industrial en determinats llocs, i consta en les memòries, com vostè sap. No he parlat d'una altra cosa, no he entrat a valorar aquestes actuacions. Simplement he dit les actuacions que s'havien fet.

L'Illustre senyor Diputat ha dit —i amb tota raó— que no havia parlat de les diferències de preus en determinades actuacions. Ha fet esment, Illustre senyor Diputat, a unes actuacions en les quals s'han comprat unes peces més grans al principi, i després, en fer l'ordenació definitiva, s'han comprat unes peces més petites —en tots els casos en què ha esmentat l'Illustre senyor Diputat són peces més petites— després d'una actuació i en la qual han passat tres anys que, doncs, els qui estan en el mercat, del 87 al 89 són tres exercicis, el 88 i el 89, que com tots sabem han estat tres anys d'una forta activitat econòmica en el país, i que els preus han anat amunt, i això és prou conegut per part de tothom. I en cap cas, les diferències que ha esmentat l'Illustre senyor Diputat, en cap cas són diferències al marge de les diferències de l'increment del preu del sòl que hi ha hagut a Catalunya durant aquests anys.

Vielha. Hi ha més sòl industrial. Li ho he explicat jo mateix: just a l'altra banda de la carretera hi ha un sòl industrial, que és una peça estreta d'uns cent metres de fondària travessada per una línia d'alta tensió —el mateix Illustre senyor Diputat n'ha fet referència—, i com vostè sap per fer determinades naus, si tens una línia d'alta tensió per sobre, no és el lloc ideal per fer-ho. I des del primer moment —des del primer moment—, del Govern d'Unitat d'Aran, és a dir ja fa molts anys, tenia tota

aquesta peça davant i darrere, és a dir a banda i banda de la carretera destinada a sòl industrial. Les naus es poden fer a la banda, diguem, anant cap a França a mà esquerra, i no es poden fer per la travessada de les línies d'alta tensió, a l'altra banda; el sòl és de molt més deficient utilització per a la indústria. Diu que es poden fer a Les: és clar que hi ha sòl industrial, a Les. Segur! Però és que el que buscava l'Institut perquè era el que necessitava l'Ajuntament de Vielha és sòl industrial a Vielha, no a Les, perquè, fonamentalment, va adreçat a sortir..., a treure del casc urbà determinada indústria que ha quedat encabida dintre del casc urbà amb els creixements turístics de la ciutat de Vielha i, per tant, el sòl que havien de fer era un sòl industrial a Vielha, no a Les. Quan haguem de fer sòl industrial a Les, doncs, comprarem el sòl a Les. Però és que es tractava de comprar el sòl a Vielha.

Vila-sana. Diu la gran diferència de preu i si no ens havíem assabentat que estava en venda aquella finca. Sí, però era una finca de 90 hectàrees i l'Institut Català del Sòl volia una finca de 30 hectàrees. Per què aquesta diferència de preu? No és el mateix comprar 90 hectàrees, que té un preu mitjà de sòl de seca, més sòl de regadiu, més sòl proper a les comunicacions i sòl molt allunyat de les comunicacions, i hem anat a comprar les 30 hectàrees que necessitem, que donen davant la pròpia carretera.

I com li deia: recordi, senyor Diputat, recordi'm això, eh? Es paga a 15 milions l'hectàrea quan el MOPU, per fer carretera —per fer carretera— ha expropiat a preu d'expropiació a 11,9 milions l'hectàrea. Donin aquestes xifres que són tan reals com la vida mateixa i tan reals com les que vostès expliquen. Es queden a la meitat de l'explicació. I això no és bo; i això no és bo, sobretot, perquè pot un pensar —pot un pensar—, doncs, que hi ha una certa manipulació de la informació; pot un pensar que hi ha una certa manipulació de la informació buscant simplement una cosa: desprestigiar les Administracions públiques —no totes, òbviament; només la de la Generalitat—, etcètera. I això crec que no és bo, això crec que és un exercici que no és bo, jo no li recomano que el faci; vostès hi ha vegades que s'entossudeixen a fer-lo però crec que no és bo.

Preus de l'INCASOL. Resulta, Il·lustre senyor Diputat, que vostè diu..., com vostès saben l'Institut Català del Sòl no viu del pressupost d'aquesta Cambra; l'Institut Català del Sòl viu de la rendibilitat de les seves pròpies operacions, és a dir, no se li donen subvencions per les seves actuacions. Per tant, en aquest sentit és amb el que diem que ha d'intentar fer operacions que es puguin vendre després i treure els recursos que havia invertit. Per tant, en aquest sentit és amb el que ha d'actuar com una empresa qualsevol. Seria màgic, seria absolutament màgic, que l'Institut Català del Sòl fos capaç de fer el que l'Il·lustre senyor Diputat ha descrit. Diu: «Compra malament, més car que ningú; compra malament, més car que ningú». Tothom està d'acord que urbanitza magníficament bé i, per tant, lògicament, els seus costos d'urbanització són superiors als d'un urbanitzador privat. Doncs, si compra malament, és a dir més car que ningú, i si urbanitza millor que ningú i, per tant, paga, i el cost de l'urbanització és superior a ningú, com és que pot vendre per sota, normalment, en totes les seves actuacions, per sota de les operacions comparables fetes per privats i que li surtin els números? És absolutament meravellós, això! És absolutament meravellós: compra més car que ningú, urbanitza més

car i millor que ningú —això dit absolutament per tothom— i resulta que és capaç, fent màgia, de vendre a millor preu que ningú.

Aquest és el treball que fa l'Institut Català del Sòl amb molt d'orgull; estem, doncs, a través de totes aquestes operacions, fent un gran servei al país; l'Institut Català del Sòl està fent un gran servei al país i així és valorat pels industrials, així és valorat pels que han pogut, a través d'aquests 40.000 habitatges fets possibles en les actuacions en sòl residencial de l'Institut Català del Sòl, així és valorat per tots els ciutadans per molt, doncs, que, de tant en tant, surtin a la premsa informacions parcials, informacions «sesgades» sobre les actuacions de l'Institut Català del Sòl. Que continuarà fent, que continuarà... —esbiaixades! Gràcies, senyor President—, que continuarà fent mentre el Govern de la Generalitat així li ho encarregui, la funció que té, que és la de preparar sòl residencial o de preparar sòl industrial per fer, doncs, aquest servei tan necessari al país.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Passem al quart punt de l'ordre del dia que és: interpellació sobre la política industrial, que formularà el Diputat l'Il·lustre senyor Santiago Riera i Olivé, del Grup Socialista.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, Molt Honorable President, Il·lustres Diputats membres de la Mesa, senyora Fabian, senyora Flora Sanabra, bon dia... (*Rialles*.)

Bé, el Grup Socialista és conegut de tots vostès que, al llarg d'aquestes legislatures, ha vingut fent un esforç per intentar que el Consell Executiu fes una política correcta de foment industrial, tant per reconvertir aquells sectors industrials que ho necessitaven com per reestructurar aquells, també, que s'haguessin de reestructurar o modernitzar, en definitiva, la indústria del país. I una de les eines en què hem coincidit, importants, que és per utilitzar per tal d'aconseguir aquest foment industrial és, sens dubte, el crèdit públic; és a dir, la possibilitat que té l'Administració per tal de facilitar, per mitjà d'un aval a una empresa privada, una ajuda en un sentit positiu de cara al foment industrial o bé de facilitar també un crèdit directe a una empresa per tal, també, d'ajudar-la en el mateix sentit.

Les discrepàncies, doncs, si hi són —i hi són— amb el Consell Executiu no vénen, doncs, de l'eina en si —del crèdit públic— com de l'ús que el Consell Executiu ha anat fent d'aquest crèdit públic al llarg d'aquests, ja, deu anys de Govern. Nosaltres creiem —ho intentaré demostrar al llarg d'aquesta interpellació— que no s'han fet les coses bé, que aquesta eina s'ha utilitzat malament de forma arbitrària, que no ha servit, en general, per al foment de la indústria i del país globalment considerada, que haurà actuat en determinades operacions —això és ben cert— però, en qualsevol cas, que, per l'arbitrarietat que hi ha hagut en el seu ús, per la manca de criteris sectorials i territorials, ha estat una eina desaproveitada.

Per fer-ho intentaré, molt breument —perquè tampoc tinc pas massa temps— repassar una mica aquesta política de crèdit a empreses privades durant aquests deu anys, i ho faré fent-ho amb dos blocs: de l'any 80 al 85, i del 86 al 90. Per què ho faig així? Vostès ho entendran fàcilment i ràpidament: perquè, per

una banda, de l'any 80 al 85 no existia l'Institut Català de Finances, tan sols el Govern facilitava uns avals a empreses privades, i, en canvi, de l'any 86 al 90 ja disposem de l'Institut Català de Finances i podem també —a més a més de facilitar un aval a l'empresa privada— podem també donar un crèdit.

Aquest any 80-85, aquests anys, és el període que anomenaré el període CARIC, que vostès coneixen perfectament, que és la Comissió per a l'Ajuda a la Reconversió Industrial de Catalunya, que aquests cinc anys, d'alguna manera o altra, donen..., emmarquen la política del Govern pel que fa a la reconversió industrial. De fet, ho emmarquen de forma teòrica perquè és cert que tan sols el 50% dels avals que es van donar aquests anys a les empreses privades ho van ser amb el previ informe d'aquesta Comissió; la resta van ser avals facilitats per criteris del Govern, mitjançant un acord del Consell Executiu, o bé amb un decret que el Govern tirava endavant. Tanmateix, dels 10.517 milions d'avals formalitzats en aquest període —10.517 milions, si no tinc les dades malament— tan sols una meitat, els 5.000, van ser facilitats amb el previ informe d'aquesta Comissió.

Els resultats no podien ser uns altres que un total, al meu entendre, malbaratament de recursos públics: no es va fer cap prioritització sectorial, es va actuar amb més de 53 subsectors industrials a Catalunya, no hi van haver estudis rigorosos de les empreses a les quals es facilitava l'aval, la mateixa Sindicatura de Comptes se'n va fer ressó en el seu informe sobre la CARIC, que mancaven aquests estudis rigorosos a l'hora de facilitar un aval, i, com he dit abans, tot això ha abocat a una arbitrarietat, de vegades difícil de destriar, d'una certa política clientelar que hem denunciat en aquest Parlament amb motiu d'altres interpellacions.

Total: ho expressen les fallides d'aquestes operacions. En aquests moments, amb dades de 30 de juny de l'any 90 —si no tinc els números mal agafats i penso que no— s'han pagat ja prop de 3.000 milions de pessetes —en concret 2.906 milions de pessetes— d'empreses que no van poder fer front als seus crèdits i, per tant, van haver d'executar-se l'aval i haver de pagar-ho l'Administració pública; ho vam haver de pagar entre tots. En total, pràcticament un terç de les empreses a les quals es va facilitar avals han estat cedides.

Anem ara al segon període, el període de l'any 86 al 90, que he dit el període en el qual ja tenim l'Institut Català de Finances; aquest període també l'anomenaré el període COPREC. Per què COPREC? Perquè amb data de juny de l'any 86, per decret 172 es va instituir aquesta Comissió, la Comissió per a la Reindustrialització de Catalunya, que venia a dir que la CARIC no tenia sentit d'existir ja; s'havia acabat la reconversió; ara calia reindustrialitzar i aquesta Comissió havia d'assessorar, havia de demanar a l'Institut Català de Finances que facilités un crèdit o un aval o un altre tipus d'ajudes per tal de poder reindustrialitzar; aquesta Comissió era encarregada de fer aquesta actuació per tal que l'Institut pogués facilitar un crèdit o un aval amb una direcció precisa i orientada d'acord amb la política del Consell Executiu. Recordem: aquesta Comissió la presidia el Conseller d'Indústria i hi havia sis representants de sis conselleries diferents.

Per tant, i si em permeten, faré una mica d'anàlisi de què ha passat durant aquests anys; no tinc dades a finals del 90 —val a dir que ahir mateix em va arribar al vespre a casa una carta que

em donava fe de les operacions fetes per l'Institut Català de Finances aquest any 90, no ho tenia i, per tant, no ho he pogut valorar; només, la valoració, l'he feta fins al 31 de desembre del 89. Aquesta anàlisi o les dades ens donen que durant aquests anys —del 86 al 89, a finals del 89— l'Institut Català de Finances va donar 51 avals per valor de 3.495 milions de pessetes dels quals tan sols 6, per un valor de 349 milions de pessetes, van ser a proposta del COPREC, d'aquest Consell per a la reindustrialització. Per altra banda, durant aquests anys —del 86 al 89, a finals del 89— es van donar 130 crèdits a 130 empreses per un valor de 5.660 milions, dels quals només 12, tan sols 12, per un valor de 683 milions de pessetes, ho van ser a proposta d'aquest Consell.

És a dir, i perquè vostès ho entenguin, tan sols un 10% de les operacions de crèdit i aval fetes per l'Institut Català de Finances ho van ser amb el previ informe, la prèvia sol·licitud d'aquest Consell. No se'ls escaparà a vostès que això és un autèntic fracàs d'aquest Consell, tota vegada que havia de ser el que havia d'orientar la política industrial de crèdit i aval de l'Institut per als temes de reindustrialització, tota vegada que es venia a dir que la reconversió ja havia passat.

Per tant, un cop més veiem que un important..., la majoria de la política creditícia del Consell Executiu no passa per cap orientació ni per aquest Consell que el Govern mateix crea, sinó que passa a criteris dels quals desconecem... És a dir, podem dir que un 90% del crèdit i aval públic que es va facilitar des de l'Institut de Finances ho ha estat amb uns criteris que ignorem, al marge, evidentment, del COPREC i, per tant, és un dels motius pels quals també interpelem. I si analitzem aquest 90% veiem que tornem a caure en el mateix que criticàvem a la CARIC: veiem que actuem a 59 subsectors industrials diferents, actuem a 27 comarques diferents, per tant, no hi veiem —un cop més— cap mena de prioritització, cap mena de criteri ni sectorial ni territorial. Els morosos, a dates de finals de l'any passat —de l'any 89, millor dit— eren 184 milions de pessetes; no era molt. De tota manera, a finals d'aquest any, per la informació de la premsa que jo tinc —encara no he pogut confrontar les dades que m'han facilitat, però la premsa ja feia referència a aquest tema tota vegada que l'Institut Català de Finances va fer una informació periodística— ja deia que teníem uns morosos de 338 milions de pessetes. No és important; penso que és una quantitat realment..., perfectament assumible per un institut d'aquestes característiques. El que passa és que sí que és preocupant una mica aquest increment, més quan veiem que no hi ha mena de criteri i que algun d'aquests morosos, d'alguna forma o altra —i alguna altra vegada ho he dit—, determina que s'han donat crèdits sense una lògica, des del punt de vista, podríem dir, financer o sectorial o territorial.

Per tant —i acabo—, si em permeten fer una petita síntesi, veiem que de l'any 80 al 85 la CARIC es va convertir en un calaix de sastre que, al meu entendre, ha servit ben poc per a la indústria del país, que encara estem pagant aquesta desorientació de política industrial del Govern: 3.000 milions de pessetes en data de juny de l'any passat, ja hem hagut de pagar, i el període aquest, COPREC-Institut Català de Finances, tenim la impressió que estem caient en el mateix. Per una banda, veiem que aquest Consell que es va crear va ser disolt de forma silenciosa —diria jo— en un decret de supressions vàries, el febrer del 90, amb una feina que, realment, clama pel seu poc rigor i poc

interès —només un 10% dels crèdits donats a empreses privades per l'Institut Català de Finances, i avals— i, per altra banda, veiem que hi ha operacions de l'Institut Català de Finances que ens fan estar preocupats pel que pot representar no sols haver fracassat amb la CARIC, haver fracassat també amb la COPREC, sinó també desprestigiar una institució en la qual tots els membres d'aquesta Cambra hi tenim una gran voluntat que funcioni bé, que és l'Institut Català de Finances.

Per tant, nosaltres creiem que és evident que hi ha necessitats, tant territorials com sectorials; la mateixa Cambra ho ha expressat amb motiu del sector tèxtil. Tinc la impressió, tinc algunes dades que em permeten pensar que el Govern està rectificant aquesta política —jo me n'alegro—, tant de bo el Conseller m'ho confirmés; jo esperaria situar més el debat aquí a la rèplica que no pas en el passat, penso que el passat és indefensable. Per tant, voldria confirmar que se'm digui que s'està reorientant aquesta discrecionalitat lesiva per als interessos generals de la indústria del país, tota vegada que els recursos que tenim són escassos, i per això fem aquesta interpellació i ara escoltarem atentament les paraules de l'Honorable Conseller d'Indústria.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Senyor President, senyores i senyors diputats. Bé, jo no m'atreveiria a qualificar de «supressió dissimulada» la supressió que es fa a través d'un decret. És clar!

Sí, efectivament, el COPREC va ser suprimit. De tota manera això ja li explicaré més tard.

L'Institut Català de Finances —i tornaré sobre aquesta idea en acabar la meua intervenció— ha fet i està fent una tasca enormement positiva, senyor Riera, molt ben feta i d'acord amb uns criteris molt clars que ara li explicaré.

Les xifres que jo tinc —que són les que corresponen al final de l'exercici 90, més el que ha passat des del final de l'exercici 90 fins avui— ens diuen que amb un total d'actius de 6.000 milions de pessetes, aproximadament —6.200, 6.213 em sembla que és—, de l'Institut Català de Finances —vostè sap que en una institució financera els actius fonamentalment són precisament les operacions de préstec o aval—, amb un total d'actius, concretament de préstecs, de 6.213 milions, en aquests moments la morositat se situa al voltant del 3%, la qual cosa voldria dir que tornaríem a tenir una xifra de morositat en aquests moments del voltant dels 180; potser són 190 o 195; és a dir, el percentatge és —em sembla recordar— 3,2%. I això, morositat que no vol dir incobrabilitat, és a dir, la mateixa evolució de la xifra des de finals de l'any 90, és a dir des de desembre del 90 fins avui, vol dir que molts d'aquells que en aquell moment estaven en situació de morositat, després s'han posat al corrent dels seus deutes.

I això és una actuació francament bona, sobretot quan es té en compte que aquelles empreses que acudeixen a l'Institut Català de Finances vol dir que, d'una manera o altra, necessiten el suport del crèdit públic, perquè si no acudirien al sector privat. I això significa que el grau de risc que tenen aquestes operacions és, objectivament, més alt que les que faria el sector privat; si no, vostè pujaria a aquesta tribuna i ens criticaria perquè fem de banc privat. I segurament llavors tindria més raó amb la seva crítica que no pas la que té ara amb la que fa vostè.

De tota manera, aquestes actuacions tampoc poden ser, diguem-ne, esbojarrades, i per tant..., i això es reflectiria amb una xifra de morositat bastant més alta de la que jo li estic donant. Vol dir que l'Institut Català de Finances ha de fer un equilibri molt assenyat entre l'actuació que es demana, que s'espera d'una entitat pública d'aquesta naturalesa, en contraposició a la que faria una banca privada, i no arribar a riscos excessius.

Amb quins criteris actua l'Institut Català de Finances? Miri, l'Institut Català de Finances funciona a base de dos organismes..., és a dir, a base d'un organisme que pren les decisions, que és el consell del mateix Institut, i llavors un assessorament extern a l'Institut, però no extern a l'Administració, que se li dóna des de la Direcció General d'Indústria. La Direcció General d'Indústria és la que està fent les funcions que en un moment determinat feia la COPREC. Jo li llegiré la composició de la COPREC, perquè em sembla que pot ser molt il·lustrativa; és a dir, la COPREC estava formada..., la COPREC tenia com a President —tal com vostè ha dit— el Conseller d'Indústria, de Vice-president el Secretari General d'Indústria, llavors hi havia com a vocals el Director General d'Indústria, i un representant d'Economia i Finances, un d'Agricultura, Ramaderia i Pesca —recordi que Agricultura, Ramaderia i Pesca té un altre instrument per fer una política financera, que és l'Institut Català del Crèdit Agrari—, Comerç, Consum i Turisme, Política Territorial i Obres Públiques, i després Treball i Presidència. Però, de fet, la pràctica ens va demostrar que l'aportació bàsica a la COPREC la feia, sistemàticament, la Direcció General d'Indústria. Naturalment, la Direcció General d'Indústria té de President, també, el Conseller d'Indústria; és a dir, la Direcció General d'Indústria és una direcció general de la Conselleria d'Indústria i Energia.

Per tant, fixi's en l'encapçalament: el nucli bàsic de la COPREC era —ho repeteixo, eh?—: President, el Conseller d'Indústria i Energia; Vice-president, el Secretari General d'Indústria i Energia, i el Vocal actiu —més actiu, naturalment—, el Director General d'Indústria. I llavors la pràctica ens va demostrar que mantenir aquest organisme no semblava raonable i per això es va incloure en aquell Decret de supressió de diversos organismes, no secret sinó un decret publicat, com vostè sap; vostè el va llegir en el DOGC, segurament: imagini's si era secret!

Bé, per tant, hem anat a un funcionament..., ja no ho era, de burocràtic, no ho era; no ho era perquè, tal com vostè diu, les operacions de què finalment informava la COPREC eren relativament poques; era molt més pràctic l'informe ràpid, directe, efectiu del mateix Director General d'Indústria que actua sota la direcció del Conseller d'Indústria. Per tant, ens va semblar que era molt més útil funcionar d'aquesta altra manera.

I la Direcció General d'Indústria amb quins criteris actua? Doncs, miri, la Direcció General d'Indústria, les instruccions que té, i les compleix, són les següents: la Direcció General d'Indústria actua..., emet la seva opinió, el seu informe primer amb un criteri de viabilitat industrial. La viabilitat financera l'avalua després el mateix Institut Català de Finances —un criteri de viabilitat industrial. En segon lloc, uns criteris de prioritat que es poden desglossar en dos grans grups: el criteri —o els criteris— geogràfics i de reequilibri del territori i els criteris tecnològics. Què vol dir «criteris geogràfics»? Bé, doncs, vol dir que es tracta de fomentar aquesta política que n'hem dit de «difusió

de la industrialització», i, per tant, es tracta d'afavorir... Aquests criteris no són mai exclusius, és a dir, vostè sempre trobarà un exemple d'una empresa que ha estat objecte d'una operació d'aquest tipus i recomanada favorablement en el Vallès Occidental o en el Vallès Oriental, que és evident que no necessiten una acció de reequilibri territorial, però, en canvi, es té una especial preferència i un especial interès en aquelles comarques que compleixen dos de tres índexs: que han perdut població entre el 70 i el 80... que es tracti —o el 90—, que hi ha una taxa d'envelliment superior al 85% i que la densitat de població és inferior a 35 habitants per hectàrea. Quan es donen dos d'aquests criteris en una comarca es considera que és necessari prioritzar les operacions dirigides a aquella comarca.

De tota manera, senyor Riera, ara veig que vostè està mirant papers amb molt d'interès —em sembla molt bé—, no em digui: «Doncs, miri, a tal comarca, que compleix no dos criteris sinó tres, resulta que, doncs, s'han fet només una operació o dues.» És que, sap què passa? És molt difícil que hi hagi interès a situar una indústria en una d'aquestes comarques. L'indicador que seria interessant seria: «S'han presentat cent projectes...» —impossible. «S'han presentat deu projectes en una comarca d'aquestes característiques i vostè no n'han recolzat cap»; l'interessant seria que vostè em digués..., o el que seria interessant que discutíssim és quin percentatge de projectes presentats corresponents a una comarca que compleixin aquestes condicions s'han concedit o no s'han concedit. I encara llavors pels que no s'han concedit s'hauria de veure si és que es van..., si eren o no eren viables financerament i tècnicament.

Molt bé. I l'altre grup o l'altra línia de priorització, a part de la geogràfica, és la que en diem tecnològica. Miri, quan diem tecnològica a vegades la gent té tendència a pensar que només és tecnologia l'electrònica i això no és cert. Vostè sap perfectament que hi ha tecnologia i avançada en indústries com la tèxtil; una de les operacions de la CARIC aquella famosa, que vostè deia, dels principis dels anys vuitanta va ser, precisament, una operació —per cert, amb molt d'èxit— per refluotar una empresa de construcció de maquinària tèxtil que podia tenir un alt contingut de tecnologia i que, precisament, es va salvar gràcies a una operació de la CARIC, que potser aquella operació sola justificava tota l'actuació de la CARIC. M'estic referint, concretament, a Jumberca, de Badalona. Per tant, hi ha contingut tecnològic en molts sectors a part dels que, normalment, s'esmenten quan es parla de tecnologia. Per exemple, hi ha un altre sector amb un altíssim contingut tecnològic i que ha costat molt que alguns càrrecs del Ministeri —després se n'han adonat— d'Indústria —després se n'han adonat i ho haig de reconèixer i ho fan..., ara en aquests moments estan actuant molt bé de cara a aquest sector—, és el sector, per exemple, dels motllos i matrius. És a dir, operacions de protecció i ajut en el sector de motllos i matrius són bàsiques per a una bona estructuració industrial d'un país que vol ser industrial i que ho és.

Bé, per tant, són aquests criteris geogràfics i tecnològics els que aplica la Direcció General d'Indústria per tal d'emetre les seves opinions, i després el mateix Institut Català de Finances és el que té la responsabilitat de valorar la viabilitat financera de l'operació amb aquell equilibri que vostè..., que jo li esmentava a vostè en començar, entre no voler-se comportar com un banc privat qualsevol i, en canvi, tampoc assumir riscos excessius; és a dir, fer una política, en aquest sentit, assenyada.

I com que vostè m'ha insinuat, també, el tema d'algunes operacions dirigides, especialment, a subsectors especialment sensibles, li diré que l'Institut Català de Finances, a base d'instruccions emanades de la Conselleria d'Indústria i, concretament, molt ben treballades per la Direcció General d'Indústria, està a punt de posar en funcionament una línia especial per a un subsector concret, que vostè..., que va motivar una interpellació de vostè i de la senyora Rosa Fabian fa un quant temps. Ara, tingui present una cosa: aquesta actuació ens augmentarà la morositat i ens l'augmentarà substancialment. Llavors, no em critiqui per l'augment de morositat, eh?, és a dir, ho fem conscientment. El que sí que cal dir és que hem estat capaços, entre tots, de trobar una forta, important, col·laboració dels mateixos elements del subsector per tal que ells, que el coneixen a fons, ens ajudin a disminuir la morositat. A mi em sembla que aquesta és una bona línia d'actuació; no ha costat gens a la Direcció General d'Indústria i al Departament d'Indústria trobar la ressonància adequada amb l'Institut Català de Finances, que s'hi podria haver negat dient: «Escolti, això és un sector d'alt risc, és un subsector d'alt risc i, per tant, no m'hi vull ficar», i en canvi, no ha estat així.

Per tant, jo crec que l'orientació és bona, la història financera de l'Institut Català de Finances és molt positiva i continuarem treballant en la mateixa línia.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Pot fer rèplica el senyor Riera durant cinc minuts.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, President. Miri, jo no..., senyor Conseller, ja dic que m'agradaria més centrar-me en el futur, no en el passat, però no puc pas menys que, ja que vostè ho diu, dir alguna cosa o altra del passat, perquè no és cert —no és cert— que vostè..., els criteris que vostè ha dit que podrien ser, doncs, compartits per mi, i bé, aquí hi ha uns criteris territorials, també tecnològics, bé. Si a última hora estem parlant..., definim-ho, jo estaré d'acord amb vostè, podem discrepar en algun subsector però, en qualsevol cas, penso que aquest és el camí. Diu: «Perquè nosaltres no podem actuar com a banc privat...» És que això és del que em queixo! Miri, només un exemple —que l'estava buscant com vostè em deia—: com dimoni pot justificar vostè un crèdit a una empresa fotogràfica, que ha resultat morosa, del Barcelonès, per l'Institut Català de Finances? Empresa de fotografia que donem per valor de 8 milions de pessetes.

Escolti, això, si vostè diu: «Expliqui'm per quin criteri: territorial?, sectorial?» En una comarca, en la qual, segurament, com aquesta empresa n'hi ha la tira que poden necessitar crèdits, vostè han estat actuant de bancs privats, senyor Conseller, i si ho vol, no tindria rèplica, però és que aquí ho tinc molt treballat per sectors, i es veu perfectament que vostè, al meu entendre, han caigut, precisament, on vostè diu que no haurien de caure.

No hi vull insistir més. A mi m'interessa més, en aquest moment ja, parlar del futur, perquè estic d'acord a orientar i precisar allò, on hem d'actuar. Miri, però no ho dic solament jo, això: el mateix senyor Roca, no fa pas massa, aquí tinc declaracions d'ell fetes a Sabadell, un dia que va venir, que diu que reclama al Govern de l'Estat una política industrial sectorial, per exemple, no?, i tinc altres consideracions... És a dir que està claríssim que, en una situació com la que estem, de cara a l'any

1993, els recursos que puguem tenir, pocs o molts, els hem d'orientar des d'una òptica territorial —hi estic d'acord— o una òptica subsectorial on puguem actuar.

Per tant, és aquest el tema que jo reclamo de vostès, i, per tant, estic satisfet, per exemple, que hàgim actuat en el tema del subsector tèxtil, aquest pas del sector auxiliar. Estic satisfet perquè penso que és una operació que té una objectivitat; que podem tenir algun morós, segurament, però, bé, en qualsevol cas, penso que és un subsector general, unes condicions globals per a tothom, haurem d'orientar-ho, i és una operació que, si hi hem d'entrar per criteris de país, hi hem d'entrar, i per tant, si tenim algun morós, doncs, ens l'haurem d'«embeinar», suposo jo.

Però, en qualsevol cas, això no és el que jo critico, ni he criticat mai a vostès, i ho sap perfectament, que això no és el tema, no?

Jo penso que aquest tema del tèxtil, que es va parlar en aquest Parlament, és precisament un exemple del que hauríem de fer. El Parlament va fer seure a la taula —i permeti'm que ho digui així— la patronal, els sindicats, l'Administració autonòmica, per parlar d'aquest subsector, del sector tèxtil en general, i van trobar-se unes solucions —jo diria—, almenys van orientar uns camins positius, una part dels quals s'expressaran en uns acords amb la Generalitat i uns altres s'haurien d'expressar amb el Ministeri d'Indústria, a Madrid. Jo espero que funcioni també allà.

Per tant, és aquest el criteri. Fa poc l'UGT de Catalunya va presentar un seu estudi sobre la indústria a Catalunya de cara al 2000. Allà l'UGT precisava que hi havia subsectors i uns sectors que estan especialment preocupats a l'hora de poder ser competitius de cara a aquest gener del 93. En concret, desenvolupava una mica, aquest estudi, un informe de la Comunitat Econòmica Europea sobre l'impacte sectorial del mercat interior sobre la indústria. Allà hi ha una demanda, hi ha una petició que hauríem d'actuar en uns sectors, per exemple; potser n'hi ha d'altres, però penso que és una bona manera de començar a parlar.

És a dir, en aquests moments, que el Parlament de Catalunya, que el Govern de la Generalitat faci un esforç per asseure a la taula la nostra Administració, la patronal i els sindicats més representatius per tal de parlar sobre aquells sectors als quals caldria prioritzar els ajuts de què puguem disposar, jo penso que és una necessitat per mirar d'arribar a una competitivitat d'aquests sectors també de cara al gener de 1993.

Jo penso que això és el que hauríem de fer. Per tant, jo, si em permeten, després d'aquest diàleg que hem tingut, presentaré, en la propera sessió del Parlament, una moció que anirà encaminada en aquest sentit: que orientem també la política de crèdit públic de la Generalitat a un acord parlat amb sindicats i patronals, de cara a definir aquells sectors industrials, o també aquelles zones territorials a les quals cal orientar també la nostra política de crèdit públic, que, lògicament, no és l'única mesura que podem tenir de foment industrial, però és una mesura important, i que també hauríem d'orientar des d'aquest punt de vista objectiu i de forma racional.

Per tant, és el que faré de cara a la propera Moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'Honorable Conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President... (*pausa*), senyor Riera, a veure, deixi-me-li donar una sèrie d'anotacions al que vostè ha dit.

La política industrial —vostè ho ha dit també— no es limita —Déu nos en guard!— al tema de l'actuació d'un ens de crèdit públic, ni de bon tros, i la política industrial que va en la línia de la creació d'infraestructures genèriques, que són, moltes vegades, responsabilitat no d'aquest Departament, però plenament coordinades amb el Departament de Política Territorial, que crea les infraestructures de comunicació i que crea també l'oferta, una oferta important —molt ben portada a terme— de sòl industrial, crea infraestructures genèriques.

Després hi ha la creació d'infraestructures específiques i avançades, que és probablement l'actuació sectorial més important que es pot fer en aquest terreny. A mi m'agradaria recordar-li tot el tema del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, el Laboratori del Làser, el qual —és una part del Laboratori General— s'inaugurarà d'aquí a pocs dies..., ja funciona; a mi m'agrada inaugurar —de fet ho inaugurarà el President—, ens agrada inaugurar coses que ja estan en marxa. Una altra és la futura —que començarem les obres dins d'aquest mateix exercici— planta de química fina, per promocionar, per donar una base tecnològica avançada a un dels sectors més importants de la indústria catalana d'aquests moments, i més dinàmics; tot el tema del Laboratori de l'Automòbil, no només amb la pista de velocitat, la construcció de la qual també començarà d'aquí a poc, sinó tot un complex de pistes de proves i laboratoris de motors, laboratoris de suspensions, laboratoris aerodinàmics, laboratoris electrònics, que són molt importants en l'automòbil —cada dia més.

És a dir, la creació d'aquestes infraestructures avançades és bàsica per tenir sectors competitius, i no ho pots fer tot, no ho pots fer tot, perquè no hi ha prou mitjans per fer-ho tot, ni cap país és punta en tot, sinó que s'ha de triar, i nosaltres hem triat determinats sectors per crear aquestes infraestructures.

Després, hi ha una altre gran instrument de política industrial, que és el tema de la difusió industrial. En aquest tema de la difusió industrial, hem tingut tant èxit en algunes comarques que aleshores s'han creat problemes col·laterals. Fa uns quants mesos, no gaires, eh? —tres mesos, em sembla recordar—, en un diari de Lleida sortia un article en el qual una cooperativa molt important —ja li diré el nom, la de Guissona— es queixava que la industrialització de la Segarra havia fet pujar el preu de la mà d'obra. Imagini's quin èxit de la política de difusió industrial és aquell que provoca que, en una comarca com la Segarra, es creï un problema, que a mi em sembla que és enormement positiu, d'augment del preu de la mà d'obra, precisament per la industrialització de la Segarra.

Per tant, hi ha tots aquests camps d'actuació, que són, que van molt més enllà de la política industrial que es fa, que es pot fer a través de l'Institut Català de Finances.

Miri, l'Institut Català de Finances ha actuat en molts sectors, i un dels sectors en els quals ha actuat és el d'arts gràfiques, i jo, la veritat és que no recordo de memòria aquesta empresa fotogràfica —devia ser del terreny de les arts gràfiques— a la qual se li va donar una operació de 8 milions de pessetes, però això no invalida en absolut...: primera, que segurament és una bona operació, vista des del començament, encara que després tingui una certa morositat, perquè no es pot encertat tot —vostè ho ha

dit i ho ha admès: no actuem com un banc privat-, i a mi no em fa modificar la meua opinió sobre l'Institut Català de Finances les dades que vostè em dóna, que, per altra banda, doncs, no la conec i no l'he pogut estudiar.

Nosaltres estem absolutament disposats a parlar de polítiques industrials amb totes les organitzacions implicades, però si hem de parlar amb els sindicats caldrà que, concretament l'UGT, diguem-ne, es basi, no en la traducció d'algun treball –la traducció, a mi em sembla incorrecta-, d'un treball de la Comunitat Europea –incorrecta no només com a traducció lingüística, sinó també conceptualment. És a dir, en aquell estudi –que conec- es diu que un dels sectors amb futur i dinàmic a Catalunya, que no hauria de tenir problemes, vaja!, és precisament el tèxtil, i en canvi, s'esmenta com un sector problemàtic l'aeronàutica, que a Catalunya és inexistent, pràcticament. I per què, això? Perquè l'òptica d'aquell estudi no ha quedat ben reflectida en la difusió que n'ha fet l'UTG. L'òptica d'aquell estudi són les conseqüències que el Mercat Únic, amb les seves implicacions de regulació d'allò que els governs poden fer per protegir sectors, tindrà sobre aquests sectors, i naturalment, el sector aeronàutic, que ha estat un sector molt protegit pels experts, és un sector sensible –no diu «sector amb problemes», que es va traduir «sector sensible» per «sector amb problemes»; és un sector sensible perquè les regles de la Comunitat impediran que es facin accions com les que s'han fet fins avui en relació amb el sector aeronàutic.

Hi ha tota una sèrie de..., si vol ens ho mirem, vostè i jo, i veurà com aquella translació de l'estudi europeu en el cas de Catalunya, que va fer l'UGT d'una manera molt mecànica, no es pot fer d'aquella manera.

Per tant, si hem de parlar d'aquestes coses –que jo crec que és bo que ho féssim-, ho haurem de fer sobre unes bases més objectives que no pas aquella traducció mal feta.

I jo quasi que no li afegiria res més. Home, de fet vostè ens demana polítiques sectorials, i les fem, amb tot el ventall de mecanismes que tenim, no només el crèdit. I en canvi, topem amb una actitud molt «horitzontal» –que és la paraula que fa servir- del Ministeri d'Indústria.

Jo he volgut mantenir, i crec que la tinc, una bona relació, una relació cordial amb el senyor Aranzadi, però per altra banda constato una cosa: que és que no concordem en l'enfocament. Estem més propers, en l'enfocament, vostè i jo que vostè i el senyor Aranzadi, i això em planteja alguns problemes, problemes en aquest sentit que li dic, precisament: cada vegada que nosaltres instem a fer una política sectorial se'ns contesta: «De polítiques sectorials, cap; només polítiques horitzontals», i a les conclusions d'aquella famosa Mesa del Tèxtil, algun cop portada a nivell estatal, la resposta dels diferents ministeris ha estat tristíssima; ha estat: «Vostès passin per "guixeta" a portar les seves sollicituds a tots els programes horitzontals, que tant serveixen per al tèxtil com per a qualsevol altre sector». I això no és el que es pretenia, precisament.

Jo espero –confio- que, amb la seva ajuda, serem capaços de modificar l'actitud, en aquest sentit, del Ministre Aranzadi o de qui el succeeixi.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al cinquè punt de l'ordre del dia: interpellació sobre la política d'impuls i millora de l'ensenyament públic a Catalu-

nya, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Magí Cadevall, del Grup Socialista. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'impuls i millora de l'ensenyament públic a Catalunya

El Sr. CADEVALL: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, aquesta interpellació sobre l'impuls i millora de l'ensenyament públic a Catalunya, senyor Conseller, no voldria ser una interpellació crítica, de control al Govern, sinó més aviat una interpellació d'impuls a l'acció del Govern i, per tant, voldria, amb aquesta interpellació, expressar una preocupació, demanar informació i propòsits de capteniment sobre aquest tema i incidir –si és possible- en l'orientació de la política del Govern –jo em voldria fer la il·lusió que els debats parlamentaris no són totalment inútils.

Anteriorment, havíem fet ja interpellacions sobre la reforma educativa; una part de les respostes del senyor Conseller era: «Cal esperar la Llei», i fins i tot havia manifestat un cert escepticisme sobre la bondat de la Llei. Jo penso que ara, en aquest moment, la situació, senyor Conseller, és totalment i absolutament diferent.

En primer lloc, s'ha aprovat la LOGSE i s'ha aprovat amb una ampli consens, i naturalment, aquest ampli consens inclou Convergència i Unió. Però no sols això: en la darrera compareixença en Comissió, el senyor Conseller va manifestar, després, fins i tot, de l'aplicació de la LOGSE, un cert recel sobre els decrets d'aplicació; havia parlat, per exemple, dels temors que tenia sobre el decret d'ensenyaments mínims.

Tinc entès que, en la darrera conferència de consellers amb competències d'educació, es van pactar, després d'un llarg procés, i per tant, suposo que amb concessions per totes les parts i amb esforç per totes les parts, però es va arribar a consens sobre un text de decrets bàsics d'aplicació de la LOGSE que ara estan sotmesos a la informació dels organismes corresponents, però que entenc que, per part de les comunitats autònomes, aquest tema està tancat, i també entenc que no existeixen ja recels del Departament d'Ensenyament sobre aquesta aplicació de la reforma, i també que l'Estat ha aplicat, ha acabat ja el seu paper normatiu.

Llavors, per què en aquesta primera, doncs, interpellació, després que ja està regulada, bàsicament, la reforma per la part estatal –falta la regulació a Catalunya-, per què, aquesta primera interpellació, la faig sobre l'escola pública? Doncs ho faig, senyor Conseller, per enllaçar amb la tradició catalana, i diria catalanista. Tots sabem que en l'etapa republicana es van fer unes accions modèliques en l'aspecte d'escolarització, en l'aspecte de renovació pedagògica i de qualitat de l'ensenyament. I diria que, en aquesta etapa, sobretot aquest esforç va ser en l'ensenyament públic.

Respecte al problema de la quantitat –quantitatiu-, tots, senyores diputades i senyors diputats, saben l'enorme –jo diria, extraordinari- esforç que va fer el Govern de la República per crear noves escoles; i, quant a la qualitat, les creacions de l'etapa republicana han estat punts de referència emblemàtica per a la posteritat: recordem la Universitat Autònoma, l'Institut Escola, les escoles municipals de l'Ajuntament de Barcelona, i que això es va fer amb molt poques competències d'ensenyament

per part del Govern de la Generalitat. Es pot fer un llarg debat sobre la comparació dels Estatuts, però jo diria que és bo per a Catalunya i per a la identitat de Catalunya que en l'Estatut actual hi hagi moltes més competències en ensenyament que en l'etapa republicana.

Voldria, dintre d'aquest marc, manifestar una certa preocupació —i aquí, perdoni'm, senyor Conseller si sóc una mica tendenciós en el sentit que tots tenim les nostres pròpies idees—; penso que a Catalunya es va fer una aplicació esbiaxada de la LODE, sobretot en el tema de concerts escolars. Ens van fer concerts generalitzats amb escoles que eren inviables. I penso que tot plegat, i a més amb el sistema de retardar l'aplicació de concerts generals, s'ha fet poc control sobre si això ha servit realment per a la gratuïtat efectiva, real dels centres concertats. A curt termini, aquesta política, senyor Conseller, semblava afavorir l'escola privada, però jo penso que a mitjà o a llarg termini no els ha fet cap favor, a l'escola privada, potser hauria estat millor fer uns plans de viabilitat, perquè el que ha fet, realment, és prolongar l'agonia d'alguns centres.

Faig, per tant, aquesta interpellació sense cap prevenció contra l'escola privada; voldria que quedés molt clar. Si l'interpello aquesta vegada, quan ja està aprovada la LOGSE i se sap per on aniran els decrets bàsics, encara que no estiguin ja encara publicats, sobre l'impuls de l'ensenyament públic és per dos motius. En primer lloc, perquè el Govern de la Generalitat té una responsabilitat especial sobre els centres públics; n'és el titular, en altres termes diríem que és com l'empresari; és a dir, sobre tots els centres té l'autoritat política, els currículums que dissenyi afectaran tant centres públics com privats. Però per als centres públics és el titular del centre, encara que sigui bo en el futur augmentar la independència i l'autonomia de gestió dels centres, i, per tant, té una responsabilitat especial.

Però hi ha un altre motiu, és que jo penso que per a la igualtat d'oportunitats el que dóna l'índex de qualitat de l'educació del sistema global d'un país no és el fet que tinguin unes quantes escoles privades bones, senyor Conseller, el que dóna l'índex de qualitat del sistema educatiu d'un país, amb vista sobretot pensant en la igualtat d'oportunitats, és la qualitat de les escoles públiques. I permeti'm, dintre d'aquesta preocupació, manifestar que tenim —i jo penso que ho comparteixo amb certs sectors socials— algun motiu d'alarma. El fet que aquest any s'hagi donat 1.500 milions de subvenció a les escoles privades per a aules de cinc anys em fa pensar, bé, que les orientacions, les prioritats del Departament van per un altre camí, sobretot tenint en compte que si només es subvenciona les aules de cinc anys tampoc es resol cap problema; és a dir, les famílies que no poguessin portar els nens de tres anys a una escola privada, perquè és cara, de què els serveix la subvenció a l'aula de cinc anys?

I un altre motiu d'alarma és que van manifestar els mitjans de comunicació que pensaven avançar dos anys —a mi no m'ha quedat clar, per això tinc les preguntes presentades i en podem parlar posteriorment—, no em va quedar gaire clar si era de forma generalitzada o no, que pensaven avançar dos anys, començant pel mig, pel tercer curs, pel segon cicle, la secundària obligatòria. També, sobre aquest tema econòmic, quins efectes produiria? Un efecte que podria produir és que si actualment —suposem ara que pràcticament tots els centres de formació professional de primer grau estiguessin concertats—, jo bé, de les

dades que he trobat, estadístiques del Departament, no em permeten calcular-ho exactament, però més o menys diria que hi ha almenys a Catalunya uns 35.000 alumnes de primer i segon curs de batxillerat, que serien els que passarien a aquesta secundària obligatòria que s'avança dos anys. En ser educació bàsica, seria concertada? Llavors això significaria 35.000 alumnes que passen a ser concertats dos anys abans que a la resta de l'Estat a —tampoc tinc dades precises, no les he trobades en les estadístiques del Departament d'Ensenyament—, però, com a mínim, serien 1.000 aules més concertades; per tant, senyor Conseller, estem parlant de mils de milions de pessetes.

Bé, la reforma penso que és una gran ocasió per augmentar aquesta qualitat de l'ensenyament; en primer lloc, perquè el problema quantitatiu ja no existeix, sigui per la inversió feta anteriorment, sigui pel descens de la natalitat. En segon lloc, l'addicional tercera de la LOGSE estableix com a obligació l'augment de la qualitat; és diu que es donaran els recursos i parla del nombre màxim d'alumnes —no m'hi detindré gaire—, la formació permanent del professorat; que a secundària obligatòria hi haurà professors de suport; que es donaran llicències per a estudis als mestres, perquè fins i tot la formació en alguna ocasió la puguin fer fora del centre; que hi haurà uns serveis adequats d'orientació educativa, etcètera.

Jo —i per anar acabant ja, no em voldria pas allargar molt més; en tot cas després concretaré—, la pregunta que li faria és, bé, tenim ara una situació, la reforma és una gran ocasió. La pregunta que li faig, senyor Conseller, és què pensen posar de més en la reforma, no això que més o menys ja van fent ara. I com a temes importants, que no detallaré perquè penso que l'important no és usar molt de temps, sinó plantejar els temes que consideri importants, doncs, el mapa escolar. Què faran en edificis, instal·lacions i, sobretot amb quin calendari?, no només preguntar si tenen alguns propòsits sobre això, sinó amb quin calendari. Què faran sobre el professorat, per exemple, especialistes, professors de suport, en el cas de l'educació especial; això que deia d'orientació? Què passarà amb el fraccionament de la secundària?, la millora organitzativa de tot el sistema de l'ensenyament, començant pels districtes escolars, la gestió dels centres? La formació professional és un gran tema, i segurament n'hi d'altres, però com que veig que s'encén el llum vermell i no he dit pas que em volia estendre en els temps, jo acabaria, senyor Conseller, concretant la pregunta.

Jo penso que tenim els professionals, que encara que es digui que hi ha un desànim, jo quan he visitat els centres he vist que hi ha molts professionals que treballen amb il·lusió i es queixen que no tenen els mitjans, que moltes vegades —diuen— hem de superar amb voluntarisme la manca de mitjans. Per això, senyor Conseller, li preguntava què pensen fer per millorar la qualitat de l'ensenyament públic a Catalunya?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Moltes gràcies, senyor President, senyores diputades i senyors diputats. Senyor Cadevall, li agraeixo molt tant el fons com la forma de la interpellació que vostè em formula; em parla d'un tema que entenc que és de la màxima actualitat. Jo estic disposat a donar sempre i en tot lloc la informació que calgui sobre els afers importants, i no cal que li digui que aquest, l'aplicació

de la reforma a Catalunya, és per a mi un aspecte fonamentalíssim de la meua tasca. I a més jo li he dit, privadament i públicament diverses vegades al senyor Cadevall, que jo estic disposat a fer en tot allò que sigui possible, que serà —em sembla—, pràcticament en tot, una acció coordinada i de col·laboració per tal d'arribar a un consens en els principis bàsics d'aplicació d'aquesta reforma educativa a Catalunya.

Això no vol dir que estigui absolutament d'acord amb tot el que ha dit el senyor Cadevall. Jo ara he pres unes notes, tenia uns papers preparats per contestar-li, però en comptes de recórrer als papers que duia preparats, li contestaré en tot el que pugui punt per punt els temes que ell m'ha plantejat.

Primer punt: jo tenia uns temors sobre la Llei, senyor Magí Cadevall, és absolutament cert. Vostè ja sap, i això ja ho vaig dir, que s'ha arribat a un consens en la Llei i que a mi em quedaven uns temors sobre el desplegament de la Llei a través d'uns decrets. Ho he dit públicament i m'és molt grat de dir-ho; la discussió dels decrets aquests de desplegament va començar molt malament, però s'ha acabat molt bé, dit ras i curt. Tenim uns decrets de desplegament que jo estic convençut que ens permeten actuar amb una gran llibertat dintre d'un marc general —com ha de ser—, pel que fa a l'aplicació de la reforma a Catalunya. Jo he de dir que tots aquests temors que jo tenia, quant al que en podríem dir la gasiveria competencial que poguéssim tenir el Ministeri en aquest sentit, m'han desparegut totalment i estic molt satisfet del resultat a què s'ha arribat.

No estic tan d'acord, senyor Cadevall, amb l'elogi que vostè ha fet de l'escola pública catalana durant la República, i no és aquest el moment en què jo he de parlar malament, ans al contrari, del senyor Marcellí Domingo, quan va ser ministre durant un temps. Però, certament, com vostè molt bé ha dit, una cosa són els anys trenta i una altra cosa són els anys noranta; una cosa és l'Estatut del 32 i una altra cosa és l'Estatut del 79. No entraré ara en una discussió aprofundida en una comparació dels dos textos legals, però no hi ha dubte —i en això coincideixo amb vostè— que no havent estat retallades les competències que l'Estatut ens assigna, tenim un ample marge, molt superior al que tenia la Generalitat Republicana, d'actuació en el sistema educatiu de Catalunya.

Vostè ha dit les coses principals que va fer la Generalitat; jo hi concideixo: la Universitat Autònoma, l'Institut Escola, certes escoles fetes pels ajuntaments, i prou, senyor Cadevall. Estic d'acord amb això, però, i prou! La Generalitat Republicana no va poder fer res més perquè ni tenia competències ni tenia finançament adequat per fer altres coses, en això. Una cosa molt diferent és un traspàs global de tot el sistema educatiu públic i privat, que és el que s'ha aconseguit en aquests moments. Per tant, les comparacions són difícils; i, és clar, explicar ara que l'ensenyament a Catalunya durant la República estava tan bé, és una cosa que no s'ajusta en absolut a la realitat. Hi havia institucions modèliques —vostè les ha citades—, però, senyor Cadevall, vostè que coneix bé el tema de l'ensenyament, ha de saber que els anys 32-34 a Catalunya hi havia aproximadament un 30% d'infants per escolaritzar en edat escolar, naturalment; la qual cosa vol dir que hi havia més de 150.000 infants que no tenien una plaça escolar. Afortunadament avui això vostè sap tan bé com jo que no passa.

Hi havia, en aquella època, quant a l'ensenyament secundari, una escolarització, senyor Cadevall, del 3,5%, del 3,5%! cosa

que vol dir que estudiants de batxillerat a Catalunya, els anys 32-34, n'hi havia uns 15.000, aproximadament. Si comparem el 3,5% d'aleshores, amb el 80, 85%, en què estem ara, en l'escolarització de la secundària, em sembla que la diferència és abismal, senzillament. Això no és culpa ni de vostè ni meua; ni del senyor Marcellí Domingo ni del Govern de la Generalitat, però és fruit de les circumstàncies. Vull dir, no diguem que la Generalitat Republicana va ser modèlica —ho va ser en moltes coses— en el tema de l'ensenyament, on no tenia ni facultats ni recursos per poder fer altres coses que les poques, molt importants, que va fer.

Bé, però anem a discussions més pràctiques, no a fer comparacions històriques. Vostè té por que nosaltres posem l'accent en l'ensenyament privat i no el posem en l'ensenyament públic. Miri, senyor Cadevall, no hi ha dubte que durant aquests deu anys l'escola a Catalunya ha millorat molt, molt, gràcies a tothom, no solament a la Generalitat; gràcies als ajuntaments, gràcies a les associacions de pares; gràcies, segurament, sobretot, als mestres. Però, evidentment, el que més ha millorat, sense cap mena de dubtes, és l'escola pública. Hi ha centres privats que estaven bé abans, des del punt de vista —des de molts punts de vista—, pedagògic, de recursos, etcètera. Però el canvi que ha fet l'escola pública a Catalunya en el curs dels últims deu anys, en fi, és una cosa que no parariem d'explicar les enormes diferències que hi ha entre el que era l'escola pública a Catalunya, que jo ara no li tornaré a explicar, i el que és en els moments actuals. La diferència, en aquest cas, és també importantíssima. I la Generalitat, que com vostè diu, el Departament, que té com a màxima responsabilitat l'escola pública de Catalunya, sense que menyspreï la privada, evidentment, i vulgui que hi hagi realment a Catalunya una opció, una llibertat d'elecció entre diferents models educatius, la Generalitat per allò que ha treballat més, sense cap mena de dubte, és per l'escola pública. I, miri, que nosaltres ara destinem 1.500 milions de pessetes a millorar, en allò que sigui possible, i a subvencionar aules de P-5 a la privada, no li ha de fer cap por a vostè ni a ningú; perquè, és clar, 1.500 milions de pessetes per millorar o per facilitar els P-5 de la privada; però, senyor Cadevall, fa molt de temps que la Generalitat ha escolaritzat, en l'escola pública, tots els P-4 i tots els P-5 que volen; és a dir, hi ha places escolars per a tothom, en el sistema públic, per a tothom qui en vol d'aquells nivells. I vostè sap —tant bé com jo, també— que aquest curs en què som, hem començat l'escolarització del P-3; o sigui, hem posat en marxa en el sistema públic aules de tres anys.

Aquí, en tot cas, em podrien dir a l'inrevés: vostès que tant diuen que l'escola pública i l'escola privada han d'estar igual, per què fan passar tant per davant l'escola pública de la privada? A l'escola pública estem escolaritzant els tres anys; a l'escola privada, fins ara, no ens hem preocupat ni de P-3, ni de P-4, ni de P-5, i comencem amb uns modestos auxilis, amb unes modestes subvencions a les aules de P-5.

Un altre tema que ha plantejat, senyor Cadevall, és el d'avançar de dos anys l'aplicació de la reforma a Catalunya. Efectivament, això és una de les meves satisfaccions que, després, si tinc més temps i vostè vol, li'n puc explicar molt bé el com i el perquè, quins són els mecanismes legals que ens ho permeten, i quines són, en aquest sentit, les nostres intencions.

Però estigui tranquil: el decret, el projecte de decret, més ben dit —perquè encara no hi ha cap decret, i estic segur que els

decrets sortiran, si fa no fa, tal com han estat consensuats, evidentment—, però el projecte de decret a què vostè ha fet referència explica molt clarament, en un punt determinat, que així que s'instauri la reforma, ni que sigui per via excepcional, amb antelació al model general, hi haurà els recursos suficients per poder fer els concerts amb els centres privats que quedin implicats en aquest tema. I no hi ha dubte que nosaltres en allò que pensem fer, que jo en certa manera ja ho vaig explicar en la reunió que hi va haver, en la reunió informativa que vam celebrar el dia 25 d'octubre davant la Comissió de Política Cultural, nosaltres tenim una llarga llista de coses a fer en el programa, en les quals estem jo diria que absolutament d'acord amb els criteris que vostès han dit sempre i amb els que ha avançat avui, i que des d'aquest punt de vista jo li haig de dir que només tenim un sol dubte, senyor Cadevall. A mi encara em queda un recel, en l'aplicació de la reforma, que és el tema del finançament. No em queden dubtes des del punt de vista competencial, ho repetixo molt satisfet, però em fa por, certament, el tema del finançament. El Ministre ha dit diverses vegades que hi hauria recursos suficients; jo així ho espero i així vull creure que és la voluntat del Ministre, però —acabo de moment, i després continuaré, si ho vol, amb els aspectes que a vostè li interessin—, en la darrera conferència de *consejeros* de les comunitats autònomes amb competències plenes en Ensenyament, senyor Cadevall, es van fer tota una sèrie de preguntes al Ministre sobre quin seria el muntant d'aquest finançament extraordinari per a l'aplicació de la reforma, i el Ministre va contestar que ell estava tan preocupat com nosaltres per aquest tema, que faria tots els possibles perquè fossin els diners necessaris, però com vostè sap, ni en el contingut de la Llei, ni en les normes que despleguen aquesta Llei, ni en boca del senyor Ministre, hem sentit fins ara una resposta que ens garanteixi d'una manera absoluta l'adequat finançament per a aquesta Llei, que espero que no fracassi per manca de diners com li va passar a la Llei Villar de l'any 70 que, dintre de tot i per a aquella època era una bona Llei, però que va fracassar per la manca de recursos econòmics suficients.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Magí Cadevall pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Bé, jo penso que ens hem de felicitar tots de les paraules del senyor Conseller, que manifestava que trobava que la negociació d'aquests decrets bàsics d'aplicació de la LOGSE havia acabat molt bé, i això és positiu no només per a una dinàmica general de l'actuació del Govern a Catalunya, sinó perquè tots podrem fer molt millor, tant el senyor Conseller com els qui estem a l'oposició, la tasca d'aplicar la reforma a Catalunya, perquè ara la nostra preocupació ja no serà una dinàmica, diríem, de contenciosos, sinó amb tranquil·litat, i reconeixent que existeixen àmplies competències, aplicar la reforma a Catalunya.

Diu, de tota manera —i és un tema que reconec que té la seva importància—, que queda pendent el tema del finançament, però jo, senyor Conseller, li diria que vostè està en una posició dèbil davant de la societat de Catalunya —almenys algun sector—, i jo voldria que això no signifiqués una posició dèbil davant de la resta de comunitats autònomes i del Ministeri, que és que, d'entrada, encara que vostè ho justifica, diu: «Sí, hem trobat molt bé políticament dedicar 1.500 milions a una cosa que és possible

legalment, però que no és obligatòria, i no penso que sigui una prioritat subvencionar les aules de cinc anys». I en segon lloc, diu: «Penso que trobarem recursos suficients per avançar dos anys els concerts de la secundària obligatòria a segon cicle». Jo em temo molt que, si aquesta és la seva prioritat, més aviat farà la sensació que, si fan això, és que vostès ja tenen actualment els recursos suficients per practicar aquestes prioritats polítiques que lliurement han assumit.

No voldria entrar —perquè s'acabarà el temps— en la discussió sobre la República. Jo només volia dir que, realment, en l'aspecte quantitatiu, senyor Conseller, el senyor Marcellí Domingo i el Govern de la República van fer un esforç extraordinari d'escolarització de la primària, i vint anys després del franquisme estaven en una situació inferior d'escolarització, senyor Conseller, que en l'etapa republicana.

Va ser realment un esforç sense precedent a l'Estat espanyol; fóra absurd negar això. I en els aspectes qualitatius, he insistit més aviat en les experiències de la Generalitat i l'Ajuntament que no tenien tantes competències, però sí que realment han fet uns models que encara, d'alguna manera, són punts de referència.

Bé, parla que ha millorat la qualitat de l'escola pública; jo no nego que s'han fet moltes coses, senyor Conseller, no caldria sinó, però jo penso que potser no s'ha avançat al nivell de l'increment de la demanda social en educació, si no, senyor Conseller, per què està tan queixosa, per exemple, la Junta de Directors de Barcelona? Es queixen que els falten mitjans, que en començar el curs falten no només professors —el problema d'adscripció d'interins— sinó personal administratiu, mitjans, etcètera? I per veure un exemple de l'abast d'aquesta manca d'organització i de suport des de l'Administració, penso que de la Direcció General d'Ordenació i Innovació Educativa es va fer una convocatòria fa pocs dies, on els directors van rebre la carta el dia abans, s'hi van poder «personar» només nou directors, hi havia menys directors que personal del Departament d'Ensenyament, i la carta deia: «Com us dèiem en el darrer escrit...», resulta que el darrer escrit feia més d'un any que havia arribat als instituts, el vam haver de buscar en els arxivadors perquè la major part d'aquests nou directors que es van presentar eren nous d'aquest any. Per tant, de vegades no hi ha realment una gestió correcta.

I donava com a gran millora —comparant-ho amb la privada— l'aula de tres anys. Senyor Conseller, si han retardat un any el programa aquest! Per tant, una de les coses que jo li pensava demanar en la primera introducció i no n'he tingut temps és quin calendari definitivament farà d'aplicació de l'aula de tres anys. I abans parlava, també, del tema dels edificis i les instal·lacions. Què pensen posar de nou? Concretant-ho en l'aula de tres anys, resulta que moltes vegades s'han agafat nens de tres anys i se'ls ha instal·lat en allò que abans era una aula de quatre anys.

D'educació infantil, per exemple, parlant d'aquest tema d'edificis, jo penso que hauria de tenir uns espais absolutament diferenciats, tant pel que respecta a pati, esbarjo, com, sobretot, unes aules amb equipaments sanitaris a la mateixa aula o molt a prop; són molt petits, senyor Conseller, els nens de tres anys. Però, bé, el problema aquest d'edificis que dic, lligant amb el tema aquest... No, és que és una qüestió seriosa, és a dir, a una escola privada, segurament d'aquí en endavant, no l'autoritza-

ran a obrir unes instal·lacions d'educació infantil si no reuneixen unes condicions que en aquest moment no tenen les aules de tres anys de l'escola pública.

Però això d'edificis..., ens hi podríem estendre molt més. Per exemple, a la primària ja podríem preguntar què pensen fer, però sobretot a la secundària. Hi haurà un nombre d'aules suficient per a les optatives? Hi haurà l'aula de tallers? Hi haurà aules de música, informàtica, plàstica, biblioteca, gimnàs...? Sense això no es pot fer una reforma. En fi, senyor Conseller, realment jo comprenc que a vostè segurament li hauran quedat coses per dir. A mi em queden moltes coses per preguntar, però no vull realment abusar del temps i espero que tindrem ocasió, sigui en un plenari o en Comissió, de continuar parlant d'aquests temes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. L'Honorable Conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Intentaré també contestar d'una manera molt breu perquè, efectivament, el tema és inacabable i jo també, com el senyor Cadevall, estic segur que tindrem ocasions diverses i sovintejades per anar aprofundint en aquesta discussió.

Bé, evidentment, estem d'acord amb moltes coses, però els programes respectius dels partits que vostè —o les coalicions— i jo representem no coincideixen en alguns punts. Nosaltres tenim la prioritat d'un sistema educatiu plural, vostès estan a favor d'una escola pública molt potent i d'un sector privat al qual no se li ha de donar gran cosa. Aquesta és una diferència que a mi em sembla important, això jo ho reconec. I li dic una altra vegada, senyor Cadevall, que des d'aquest punt de vista, tot i el nostre ideari, el nostre programa electoral i les afirmacions que fem, hem fet molt més per l'escola pública que per l'escola privada, i donar prioritat o no a l'aula de cinc anys de la privada és una qüestió realment d'ideari polític. Nosaltres entenem que hi ha d'haver igualtat d'oportunitats tant per al públic com per al privat, i el nostre objectiu final és aconseguir que tant un sector com l'altre —i jo sóc responsable directe del públic, m'interessa sobretot el sector públic, no cal dir-ho— tinguin les mateixes oportunitats en tots dos casos.

No entrem en la discussió de la República. Jo no he dit en cap moment que el senyor Marcehlí Domingo no hagués fet moltes coses; jo, el que he comparat són les competències i el volum de coses fetes. També estic d'acord amb vostè que aquell 30% de desescolarització que hi havia l'any 32 o 34, deu anys després, a Catalunya, no era del 30, sinó que era del 40 o del 45, això és cert, i després va anar pujant fins que va arribar al 100% l'escolarització a la primària, abans de la mort del dictador, i que ja quan ens van traspasar, o en els anys immediatament després, quan ens van traspasar el sistema educatiu, l'escolarització a la primària era general, hi havia places disponibles, bones o dolentes —que aquest és un altre tema que també en podríem parlar un altre dia—, per a tothom.

Ara, evidentment, tot això altre que em diu, tot depèn del mateix, senyor Cadevall. Vostè em pregunta quin és el nostre programa d'instauració d'aules de tres anys a l'escola pública: el mateix que li vaig explicar l'octubre passat a la Comissió de Política Cultural del Parlament. Nosaltres, això, ho volíem fer en tres cursos; no ho farem en tres cursos. L'any 93 estarà completat, perquè el primer de setembre o el 15 de setembre del 93

acabarem d'escolaritzar els infants de tres anys. Ho farem en quatre cursos que, de fet, són tres anys. El 93 això quedarà resolt tal com vam dir. Aquest és el calendari que jo vaig exposar l'octubre a la Comissió de Política Cultural i en el qual ara, jo, em ratifico.

A part això, dues coses més li volia dir abans d'acabar. Una, l'educació infantil és molt important. Coincideixo totalment amb vostè en la necessitat de donar una solució no solament a la franja de tres a sis anys, que nosaltres ja tenim ben encarrilada, sinó a la franja de zero a tres anys, que és un problema gravíssim, tant a Catalunya com a la resta de comunitats autònomes.

Si el senyor Cadevall hagués estat present a la darrera reunió de consellers amb competències plenes amb el senyor Ministre, hauria pogut comprovar que aquest és un problema gravíssim, que Catalunya va per davant, li diria, de la resta de les altres comunitats autònomes, però que, evidentment, atès que dintre la Llei que vostè lloava, i a la qual jo també em sumo, d'Ordenació del Sistema Educatiu, senyor Cadevall, ni el període de zero a tres anys ni el de tres a sis anys està considerat com una etapa obligatòria d'educació, i, per tant, això no pot assegurar de cap manera que hi hagi recursos, i així se'n va dir una altra vegada, per a una escolarització total d'aquest sector, especialment per al sector de zero a tres anys. No hi ha dubte que les aules s'han de millorar; en això estem. Jo li torno a dir que a començament del curs 93-94 tot el tema dels tres a cinc anys a l'escola pública estarà absolutament resolt —almenys aquest és el nostre projecte— i, finalment, senyor Cadevall, no em digui que no fem esforços, a part dels que hem de fer, i per a això necessitem recursos, com li he dit abans, per a l'adaptació dels centres —públics i privats—, perquè aquest és el tracte, a la instauració de la reforma educativa; no em digui que no fem esforços per millorar l'equipament de les escoles. Durant molts anys el Departament d'Ensenyament ha lluitat sobretot per crear places escolars i, per tant, per crear nous edificis, i això ha comportat una despesa molt gran que jo ara no vull ni recordar.

Però com sap el senyor Cadevall molt bé, des de fa tres anys —tres anys fiscals, tres pressupostos—, dediquem cada any 1.500 milions de pessetes a la millora dels equipaments de les escoles. I en això s'han fet sense cap mena de dubtes molts progressos aquests dos anys. Que no hem acabat? Certament. No hem acabat. Que hem avançat molt? Em sembla que el mateix senyor Cadevall no ho discuteix perquè ja ho ha reconegut abans. Que per arribar a un ideal encara ens falta? No en tinc cap dubte. Però, ho repeteixo, senyor Cadevall, pel que fa als equipaments de les escoles —i la major part de mestres amb què vostè parli o de professors d'institut li ho asseguraran—, tenim l'absoluta certesa que s'ha progressat molt en els equipaments de tot tipus i que, a més a més, hi ha un pla d'informatització global de tot el sistema educatiu de Catalunya, que s'ha completat ja, pel que fa a la secundària, i que han començat —estem al segon any d'implementació d'aquesta informatització— a tot el sistema públic de primària.

Senyor Cadevall, em queden moltes coses al tinter i a vostè també —vostè ho ha dit abans. Espero que tindrem ocasió de poder continuar discutint aquests temes, pels quals vostè està tan interessat i jo, evidentment, també, i que, sense cap mena de dubtes, podrem treballar d'una manera molt coordinada en aquest sentit. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al sisè punt de l'ordre del dia: interpellació sobre la política general de l'EAJA, que formularà l'Illustre Diputat senyor Josep Maria Sala, del Grup Socialista.

**Interpellació al Consell Executiu sobre
la política general de l'Entitat
Autònoma de Jocs i Apostes (EAJA)**

El Sr. SALA: Senyor President, senyores i senyors diputats, tornem, un cop més, a parlar de la política de l'EAJA en aquest Parlament.

Jo vaig començar una interpellació similar a la d'avui, formulada el 9 de novembre del 88, dient: «Senyor President, les loteries gestionades per l'EAJA estan en una greu i profunda crisi. Els símptomes d'aquesta crisi són clars i són molts; el primer símptoma i el més clar: les vendes han caigut en picat, unes vendes d'acord amb les previsions i d'acord amb la comparació amb els anys anteriors.» I il·lustrava aquest fet: «Els ingressos de la Generalitat —el que és més lamentable— han disminuït, òbviament, en la mateixa quantitat. El President Pujol inicialment ens va dir que aquestes loteries reportarien al Tresor de la Generalitat 8.000 milions de pessetes l'any; el Conseller d'Economia en va pressupostar 6.000» —més prudent— «per a l'any 88, i aquest any 88» —deia jo— «el novembre, si es manté el ritme de les vendes del primer semestre, no n'ingressarem ni 4.000.»

El Conseller teòricament responsable del tema acabava la seva intervenció, en aquesta interpellació de finals del 88, dient el següent: «I evidentment farem i gestionarem l'EAJA al millor possible, i evidentment admeto el comportament de vostè i de qualsevol altre per demostrar, després d'un període en què s'hagi pogut fer alguna tasca, per demostrar si ho hem fet bé, si l'EAJA ho ha fet bé, des d'un punt de vista empresarial, o no.»

Dos anys després, senyores i senyors diputats, podem veure si l'EAJA i el Conseller responsable ho han fet bé o no ho han fet bé, i hem de dir, amb tota rotunditat, que la gestió d'aquests dos anys ha estat una gestió catastròfica, ha estat una gestió deplorable, que ha portat la crisi dels jocs gestionats per l'EAJA a una pràctica situació sense sortida i que aquella situació que ja dèiem de crisi profunda, de fa dos anys, comparada amb la situació d'ara, seria un moment d'esplendor: la gestió d'aquests últims anys, que realment confirma, reafirma una gestió negativa des de l'inici del funcionament de l'EAJA, ha portat aquesta entitat a una situació sense sortida; ha portat les loteries de la Generalitat a una situació sense sortida. La Conselleria responsable —que molts ciutadans del país ja qualifiquen la «Conselleria del Malestar Social»— també, òbviament, es mereix, amb tota claredat, el qualificatiu de la «Conselleria de la mala gestió».

Els senyors diputats i diputades de la majoria, el seu Grup, es caracteritzen per no ser normalment uns bons gestors —hi ha, segurament, algunes excepcions—: no són bons gestors amb les coses públiques i, a vegades, tampoc amb les privades, però el que ha succeït a la «Conselleria del Malestar Social» amb la gestió de l'EAJA, jo crec que ha batut tots els rècords imaginables i inimaginables. Podem fer un repàs ràpid —es molt fàcil de demostrar-ho—: l'any 87, l'EAJA facturava 15.000 milions de pessetes; l'any 88 —que ja parlàvem de crisi—, 14.791 —ja s'ha-

via baixat—, però l'any 89 es va baixar a 10.300 milions de pessetes —quasi una disminució del 30%—, i l'any 90 vam quedar, en xifres provisionals, per sota dels 10.000 milions de pessetes. Vull recordar que, a les previsions inicials de les quals parlava el President Pujol, es parlava que l'any 90 l'EAJA hauria d'estar facturant 30.000 milions de pessetes: estem facturant la tercera part de les previsions inicials i menys del 30% de la facturació del primer any. Pocs negocis funcionen d'aquesta manera.

La Generalitat havia d'ingressar —el senyor Pujol ens ho va anunciar al moment de presentar-nos els jocs de la Generalitat, les loteries de la Generalitat—, havia d'ingressar en aquests moments 8.000 milions de pessetes; el Conseller d'Economia —més prudent— ho va situar en 6.000. L'any 87, en vam ingressar 3.600; el 88, 3.400; el 89, 2.400, i el 90, previsiblement, no haurem arribat ni als 2.000.

Vull recordar també que, en un moment determinat, se'ns va parlar d'uns ingressos finalistes per a benestar social si els beneficis superaven els 5.000 milions de pessetes per als ingressos de la Generalitat. Quin sarcasme!, 5.000 milions de pessetes, i en aquests moments a dures penes farem 2.000 milions de pessetes, sense comptar —i això és el cànon de la Generalitat—, sense comptar el que la Generalitat ja ha d'estar aportant a l'EAJA per tapar el seu forat econòmic.

És una empresa, l'EAJA, en aquests moments, una empresa fallida, una empresa amb números vermells: 59 el primer any; 84 milions de dèficit el segon —de funcionament, estem parlant—; 866 milions de pessetes de dèficit el tercer, l'any 88; 1.040 milions de pessetes de dèficit l'any 89, i l'any 90, previsiblement, haurem tancat encara amb un dèficit superior. Senyores i senyors diputats, estem a punt, en aquest país, de batre un record històric, de tenir unes loteries que costen diners als ciutadans, el fet de mantenir-les. Si una justificació hi ha que una administració pugui tenir i tirar endavant un procés de loteries és per obtenir un benefici; doncs bé, la Generalitat de Catalunya, els ciutadans de Catalunya, els diputats d'aquest Parlament, que, en definitiva, vam aprovar la creació de l'EAJA, vam crear un monstre que ben aviat, ben aviat, ens costarà diners per poder-lo mantenir: per poder tenir loteries, els ciutadans de Catalunya haurem de gastar diners, no rebre diners d'aquestes loteries.

Les *ratio* financeres. El fons de maniobra, en aquests moments, és negatiu: el 31 de desembre del 88, 185 milions de pessetes de fons, i el net patrimonial, que el 31 de desembre del 88 era de -608 milions de pessetes, el forat patrimonial, el forat del balanç —el forat del balanç, no cap altra cosa—, a 31 de desembre del 89, és de 1.148 milions de pessetes negatives —net patrimonial negatiu. Qualsevol empresa privada estaria, en aquesta situació, en una situació de fallida.

I el Conseller responsable —que, pel que veiem, massa responsable no ho ha estat: és un Conseller que la seva responsabilitat no apareix excessivament en aquest tema— ens deia, a finals de l'any 90, coneixent aquesta situació —coneixent aquesta situació que jo els he descrit, perquè és una situació numèrica, és de balanços, és de papers—, en una compareixença en una Comissió del Parlament, el 28 de novembre del 90, ens deia: «Per això els deia abans que no es pot parlar de crisi» —estem parlant de l'EAJA, senyores i senyors diputats— «no es pot parlar de crisi, de cap de les maneres, que, evidentment, doncs,

aquestes notícies que han sortit darrerament, en relació amb unes eventuais pèrdues de l'entitat..., no, evidentment, no existeixen: l'entitat té un superàvit.» Com volen vostès que aquesta entitat pugui superar la seva crisi original, que ja era difícil —perquè va començar amb una pèssima situació—, si la persona políticament responsable d'aquesta entitat s'atreveix a dir, en un ple d'una Comissió del Parlament, que té superàvit una entitat que està en una situació de dèficit terrorífica? Com poden pensar vostès que es pot permetre que el seu responsable enredí una Comissió del Parlament i intenti amagar, enredant una Comissió del Parlament, una situació tan angoixant com la que estem vivint?

Senyores i senyors diputats, he de dir-los, de totes maneres, que prefereixo que s'enredí els diputats que no pas que es doni la culpa de la situació de l'EAJA a la secretària de l'EAJA, qüestió a la qual el Conseller responsable ens té darrerament molt acostumats. Són dos comportaments que responen a la mateixa situació de fons, que no és afrontar els problemes de cara, reconèixer els errors de cara i intentar resoldre'ls. No es pot dir en una Comissió del Parlament que una entitat que està en fallida, que està amb un dèficit econòmic terrible: «Això no és veritat: hi ha superàvit», intentant confondre el que és el cànon que la Generalitat rep amb el que és el funcionament de l'EAJA i el funcionament d'aquesta organització que està en una crisi, torno a dir, senyores i senyors diputats, absolutament terrible.

I aquestes loteries estan en crisi. Vostès ho poden seguir negant. El problema que tenen és que els ciutadans de Catalunya, les xifres, els números, ho van reafirmant a cada moment. Vostès poden acusar que aquí hi ha una conspiració d'aquests diputats, o hi ha males notícies, però vostès no s'adonen que el principal referèndum en contra de la manera com estan vostès portant la gestió d'aquestes loteries l'estan fent cada dia els ciutadans de Catalunya quan no les compren, quan es malvien d'elles, quan cada vegada les compren menys i fan que disminueixi, d'una manera creixent, la xifra de vendes d'aquestes loteries. Vostès poden confondre empreses, poden parlar de superàvit quan hi ha dèficit, poden parlar de la Luditec quan s'està parlant de la GTECH, o poden parlar de la GTECH quan s'està parlant de la Luditec. Poden intentar fer tots els jocs de paraules que vulguin, però no negaran, no podran negar que la gent d'aquest país ha perdut la confiança en aquestes loteries i que vostès estan, en aquests moments, amb una crisi molt difícil de superar, si és que no decideixen abordar-la d'una vegada, i només fan canvis formals; no aborden cap tipus de problema de cara; canvien l'EAJA de Conselleria, i amb això agreugen la situació; no ha servit per a res el pas de Presidència a Governació i el pas a Benestar Social, o a «Malestar Social», no ha servit per a res; no ha servit per a res el canvi de responsables: cap dels tres responsables inicials de l'EAJA —no vull dir que hagin marxat per això, però és un cert reconeixement històric—, ni el senyor Prenafeta, ni el senyor Gispert, ni el senyor Vilarrubí, que van ser els tres iniciadors d'aquest gran desastre, en aquests moments estan presents a l'Administració de la Generalitat. Jo els suggeriria, ja que ni el senyor Prenafeta ni el senyor Gispert estan a Presidència, que tornin l'EAJA a Presidència: és un canvi cosmètic, però vista la gestió de la Conselleria del «Malestar Social» amb aquesta EAJA, en els dos anys de gestió, potser el retorn a Presidència i el retorn a l'actual Secretari General, se-

nyor Pujol Figa —que, un mínim de competència superior, segur que la tindrà—, potser servirà per aturar la crisi irreversible.

Enfrontin el problema de cara, no vagin a amagar la veritat i a dir que no existeix, o que es deu a conspiracions. Afrontin la veritat de cara, reconeguin que van començar malament, que es van equivocar greument en la posada en marxa de les loteries, que han tirat endavant una molt mala gestió d'origen, que l'han agreujat amb les últimes mesures, que han equivocat la política comercial, que han equivocat la política de distribució, que es van equivocar posant a mans d'una empresa privada, de fosca composició accionarial i de manca de coneixements i de capacitat en la gestió de loteries, com Luditec, la gestió d'una part molt important del joc, que es van equivocar no accedint directament al mercat dels terminals i al mercat del coneixement en el tema de loteries. Van començar malament, però han seguit pitjor, i les mesures preses darrerament pels responsables o els poc responsables de l'última fase encara han situat l'EAJA en una pèssima situació.

Poden fer dues coses, senyores i senyors de la majoria; el Govern de la Generalitat pot fer dues coses: seguir entestant-se, com han fet en els últims anys, que aquí no passa res, que estem en el millor dels mons, que els ciutadans de Catalunya, les loteries, les volen, que se'n fien, que les compren, i d'aquí a un any, potser, no haurem de fer aquesta interpellació perquè les loteries no existiran, perquè hauran deixat d'existir, perquè la situació actual és molt difícil d'enfrontar; o bé poden fer el que jo crec que haurien de fer, que és que enfrontin el problema, reconeguin els errors, canviïn les responsabilitats i comencin buscant un consens social i polític en aquestes loteries, que és l'única possibilitat que hi ha per poder afrontar un mercat difícil, un mercat dur, però que, amb la manca de confiança i amb la incapacitat de gestió, de cap manera resoldrem.

Senyores i senyors diputats, senyors del Consell Executiu, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sala. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Senyor President, senyores i senyors diputats, m'hauria agradat que aquesta..., totes aquestes qüestions i altres que els diputats del Partit Socialista m'haguessin pogut formular, ho haguessin fet en aquesta sessió a què ha fet referència l'Illustre Diputat senyor Sala: crec que era un moment i una instància en què s'hauria pogut debatre més certs aspectes; no ho van voler fer i ho presenten ara en fase d'interpellació.

Jo, evidentment, no entraré —ho he dit moltes vegades, i ho reitero ara, senyor Sala, no s'hi escarrassi—, jo no entraré en cap de les desqualificacions, ni les hi tornaré: aquest és un terreny que deixo ben lliure per a vostè. Només diré que cap de les imputacions que han fet fins ara, en tots aquests anys —que han estat moltes—, no s'han demostrat verídiques, ni les actuacions que vostès han criticat violentament; resulta que, després, ja s'ha dit moltes vegades, perquè res del que vostè ha dit és nou —res del que vostè ha dit és nou, vostè no ha aportat res, aquí—, només algunes qüestions que intentaré —si puc i si en sé— aclarir en algun aspecte. Però aquestes actuacions que vostès havien criticat tan vivament, després resulta que han estat copiades o han estat refrendades per altres administracions. Aquí vostès han callat: simplement, no s'han donat per assabentats que els desautoritzaven en la forma i en el fons, sobretot en la forma

—també en el fons—, en tot el que havien dit. Però encara que vostè no ha aportat res, jo intentaré, com a mínim, concretar i dir allà on som i allà on pensem que hem de ser. L'èxit o el fracàs de qualsevol actuació depèn dels condicionaments i dels objectius que es marquin. Vostès han de debatre, aquí, al Parlament, la discussió sobre l'informe de la fiscalització del Síndic, ja ho faran. Tampoc hi vull entrar jo en aquests aspectes. És cert, ho he dit moltes vegades; ho vaig dir en aquesta compareixença en aquesta Comissió del Parlament del 28 de novembre; ho vaig dir, però per altra banda, a part de dir-ho, és que és tan evident, que estan molt lluny la realitat de les previsions que s'havien formulat en el seu moment... Té tota la raó, senyor Sala, estem molt lluny de la realitat, per les causes que siguin —alguna en direm, però tampoc hi voldria entrar, perquè també se n'ha parlat moltes vegades—; la realitat ha fet que estem molt lluny d'aconseguir aquestes previsions.

Durant l'any 90 hem aturat —jo crec, després ho mirarem per les xifres, breument—, hem aturat la davallada que teníem. Ens hem situat per sobre dels 2.000 milions que vostè ha dit que no hi havíem arribat; estem a 2.126 per ser exactes. (*Remor de veus.*) I hem aturat aquesta davallada, i el que portem del 91 estem clarament per sobre de l'any anterior; és molt aviat. Els dos primers mesos jo no voldria tampoc donar una informació molt optimista; dos mesos no és una mostra suficient. El mes de gener hi ha hagut un 15,5% d'increment respecte al gener de l'any passat i el mes de febrer segurament es tancarà sobre un 10% d'increment. Veurem. De qualsevol manera és del que resulta en els propers mesos que podem dir si aquesta tendència, com jo espero, es consolida d'alguna manera.

Ara, la situació del mercat a Catalunya, la situació del mercat del joc..., ja hem dit que els objectius tenien a veure sempre, sempre, amb els condicionants— presenta clars símptomes de saturació en el conjunt de les loteries. I un exemple d'això —vostè no en parla, però aquest és un exemple objectiu— és la previsió a la baixa que el Govern espanyol fa per a aquest any 91 a tot l'Estat, a Catalunya i a tot l'Estat de la Loteria Primitiva i la Bonoloto, i que quantifica, l'Estat central, en un 13% de les vendes. Per tant, això ho quantifica l'Estat respecte a la marxa, les perspectives que ell té de les vendes de les loteries que gestiona. I un altre factor que caracteritza l'esmentat mercat és la forta competència motivada per la diversitat de productes existents, que vostès coneixen. Tots els de l'ONLAE, de l'ONCE, etcètera.

Conseqüentment a tot això, el resultat per a l'EAJA és haver de competir amb una situació de gran desigualtat. Les loteries estatals treballen en un mercat de 40 milions de persones i nosaltres en un de 6 milions. Això comporta per a aquelles una recaptació molt més elevada, que permet més premis i de més alt import, així com la possibilitat de desprendre's en xifres en publicitat, amb la consegüent major difusió i vendes. I una altra qüestió és que l'EAJA ha de lluitar també enfront de la competència deslleial que li fa l'Estat, en aquest cas, en vendre a Catalunya la Loteria Primitiva i la Bonoloto; ambdues loteries no podien existir si no és que eren de la Generalitat, ja que aquesta té competències exclusives en matèria de joc, amb les úniques excepcions de la Loteria Nacional, les travesses esportives i l'ONCE, que es van haver de respectar a la força pel fet que ja existien en aprovar-se l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. (*Remor de veus.*)

La Loteria Primitiva i la Bonoloto van sortir quan l'Estatut de Catalunya ja era vigent i, per tant, són il·legals —creiem— respecte a aquest. I en contra d'aquesta aparició a Catalunya, l'EAJA va presentar sengles recursos al Tribunal Constitucional per a la Primitiva, el 13 de desembre del 85; per a la Bonoloto, el 15 del IV del 88. Ambdós recursos encara no han estat resolts fins a la data. Tampoc he vist que el seu Grup es manifestés en relació amb aquesta interferència que entenem que s'ha fet a les competències de la Generalitat.

La política de la Generalitat respecte a l'EAJA ha estat sempre conseqüent amb els principis fundacionals d'aquesta entitat. És a dir que la creació de l'ens no persegueix l'augment del joc a Catalunya, sinó només aconseguir que una part dels beneficis del joc que ja es fa actualment a Catalunya quedin aquí, en comptes d'anar a parar a la tresoreria de l'Estat. En aquest sentit podem dir que aquest objectiu s'ha respectat plenament, ja que la venda del conjunt dels jocs gestionats per la Generalitat a través de l'EAJA representen només l'1,95% del total del joc que es fa a Catalunya, segons dades corresponents a l'any 89 i facilitades per la Direcció General del Joc de la Generalitat. En canvi, la quota de mercat, en el mateix any, té per a l'ONLAE, les loteries de l'Estat, un 16,6%; per a l'ONCE el 7,7%. I el restant 73,8% que resta es reparteix entre el joc privat, màquines escurabutxaques, bingos, casinos, etcètera.

Per tant, només ens queda un 26,2% del mercat a distribuir entre les loteries institucional i l'ONCE. I tenint en compte la situació de privilegi de què gaudeixen tant l'ONLAE com l'ONCE és fàcil confirmar que l'objectiu de les loteries de la Generalitat no és el d'augmentar el mercat global del joc, sinó posicionar-s'hi sòlidament mitjançant una redistribució de les quotes d'aquest 26,2% abans esmentat, que sí que aspirem que tingui una millor distribució.

Quant a l'objectiu essencial dels principis fundacionals de l'EAJA, com és que els ingressos provinents dels jocs gestionats per l'EAJA es destinin en la seva totalitat a finalitats benèfico-assistencials, en això jo els anuncio al respecte una presentació a aquest Parlament d'una normativa que tendirà, per una banda, a corregir aquesta qüestió, que per un excés d'optimisme es va fer al seu dia, que l'EAJA té dèficit; el fet que el percentatge que es va destinar per cobrir les seves despeses es va fer en funció d'una venda superior. En no aconseguir-se aquesta venda és indubtable que l'empresa com a tal té dèficit, perquè aleshores es basava sobre una planificació real. Això a altres..., a l'ONLAE no li passa, pel fet que el que ingressa al Tresor de l'Estat és la diferència entre el que recapta i els seus ingressos, que és el que farem aquí, perquè això potser sí que s'hagués hagut de fer. I, per tant, no es va fer, per tant, és qüestió de corregir-ho. I aleshores no presentarà aquesta situació que comentem. I, evidentment des de la primera pesseta, a partir del proper any, es passarà a Benestar Social i en concret, és intenció d'aquest Departament, que es passi a incrementar les dotacions de les partides a favor de les persones amb «discapacitat».

Vostè ha parlat del dèficit. Jo crec que aquesta és una qüestió de saber sumar, senyor Sala. I vostè en sap, de sumar, almenys jo he d'entendre que en sap. I aleshores no es pot parlar que això costarà diners als catalans perquè entre els 2.100 milions de pessetes —2.126 que es va ingressar l'any passat— i els 1.000 milions que hi ha hagut de dèficit ens queda un coixí, que aleshores és de ben aprofitar per a l'ingrés de la Generalitat, en-

cara que quedi per sota del que, evidentment, s'havia pensat. I de la política comercial de l'EAJA, què en pensem fer? Davant d'aquesta situació del mercat, nosaltres pensem: primer, ampliar el nombre de productes sempre que siguin complementaris entre si; que siguin competitius envers l'ONLAE i l'ONCE, donat que en xifres absolutes no es pot competir amb aquestes entitats. El nostre recurs és el de premis interessants i amb molta freqüència en aquests. En tercer lloc, cercar sempre la innovació: *on line*, combinacions de jocs, etcètera. En quart lloc, ser molt àgil comercialment i amb un clar sentit d'anticipació respecte a la competència. (*Remor de veus.*) I en conseqüència amb aquests propòsits el mes de novembre passat l'EAJA va treure al mercat un nou joc, el Super 10, que és complementari respecte als existents. De moment la marxa comercial d'aquest joc és satisfactòria d'acord amb les previsions.

Per tant, no és que la situació, doncs, ens costi diners; no ens en costa de diners, senyor Sala, i vostè sap que això que ha afirmat no és cert. (*Remor de veus.*) I veig que..., d'entrada el que jo li volia dir també és que durant aquest temps el que sí que s'ha fet és situar la plantilla a uns nivells més baixos del que hi havia. Hem aconseguit rebaixar-la en un 20% des del 88 fins ara. Això ens ha permès, doncs, realment resituar els costos a un nivell més operatiu. Em queden coses a dir; espero que després en la rèplica tindrà ocasió de fer-ho.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Sala pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. SALA: Senyor President, difícilment podré fer rèplica a una contesta que no s'ha donat. Per tant, opinaré sobre...

El Sr. PRESIDENT: No, no la faci, eh?, no hi està obligat...

El Sr. SALA: Aniré més ràpid que abans; no es preocupi, senyor President. (*Remor de veus.*) Des del primer dia l'entitat va perdre el nord. Jo crec que la intervenció d'avui del Conseller, que en principi és el seu responsable —em costa de creure-ho, després d'haver-lo escoltat—, és una demostració clara que aquest nord s'ha perdut. La política publicitària és un exemple, si em permeten una certa digressió humorística. Van començar intentant vendre les loteries fent referència a la pàtria; posteriorment van intentar que es venguessin les loteries fent referència al benestar social, van intentar provocar la llàstima; últimament estan intentant vendre-la fent ús de la incitació eròtica. Han passat de la senyera als minusvàlids, a la Bo Derek... És un símptoma obvi, amb independència de qualsevol judici o valoració, de la seva pèrdua total d'orientació en aquest tema. (*Remor de veus.*)

Les xifres són les que són, agradin o no agradin; vostès han perdut molts diners; estan perdent diners a l'EAJA. El cànon que la Generalitat ingressa cada mes cada vegada és més petit; és una altra qüestió. L'EAJA és una empresa que té l'obligació de generar recursos propis i a més d'això donar un percentatge a l'administració pública; que dona molt per sota de les previsions inicials. Jo el que he dit és que si tot segueix com en aquests últims anys, haurem d'afegir —haurem d'afegir, no hem afegit encara—, haurem d'afegir diners de la Generalitat per pagar el forat de l'EAJA. Ja n'estem afegint i, per tant, ho estem sostraint d'alguna cosa que ja és de la Generalitat, d'acord amb la llei, que és el cànon. Però ben aviat haurem d'afegir fins i tot més que del cànon per poder parar aquest forat. Serà l'única loteria del món que costi diners als contribuents de mantenir-

la. I això no és un problema de competències, perquè amagar-se darrere de les competències per tapar el que és fonamentalment un problema d'error de política, i sobretot en els últims anys més que mai, de mala gestió, d'incapacitat de gestió, que ha quedat a més demostrada després de la intervenció de la persona que és el màxim responsable s'aquesta entitat, és, senyores i senyors diputats, no afrontar la realitat. No es pot fer recurs a la vella i tronada argumentació, permanent argumentació, que de tot tenen la culpa les competències. No, en aquest tema la culpa, la tenen vostès, senyor Conseller, senyor Conseller hipotèticament responsable del tema. (*Remor de veus.*)

Vostès han gestionat malament; vostès han fet una mala política comercial; han fet una mala política de distribució; vostès, potser, no han permès que l'Estat es quedi una part dels beneficis de la Generalitat, però sí que han permès que una empresa, que es diu Luditec, no GTECH, que és una empresa amb obscurs accionistes irlandesos i suïssos, que és propietat també d'uns accionistes espanyols amb vinculacions no excessivament clares amb el món del joc internacional, com el senyor Suqué, s'emportin, quan la Generalitat està tenint pèrdues, una part dels beneficis d'aquesta Generalitat. I vostès, a més, s'equivoquen quan intenten utilitzar exemples propers. El contracte entre GTECH i l'ONLAE és un model de contracte, senyor Conseller, que els posa a vostès absolutament en evidència, en totes les seves clàusules.

Nosaltres vam editar, i tenim la sort, un fulletó que es deia «El joc a Catalunya». Tot el que està escrit en aquest fulletó, llevat de la valoració que en aquell moment es feia per part nostra i d'altres grups que el contracte era jurídicament invàlid, que això és veritat que no perquè els tribunals fa molts anys ja van dir que era jurídicament vàlid; en els seus aspectes jurídics això és veritat; en això el nostre criteri no era cert; en tota la resta (*remor de veus*), en tota la resta, els contractes signats entre GTECH i l'Estat, per exemple, contractes entre GTECH i l'Estat, no entre GTECH i Luditec i Luditec i l'Estat. Què fa Luditec per aquí el mig? Que fan aquests intermediaris per aquí el mig? Que facin el mateix que ha fet l'Estat, que és anar a contractar directament amb GTECH; que no és Luditec GTECH. Per què no ho han fet això? Què representa el senyor Suqué i el senyor Barrett per aquí entremig? Això l'Estat no ho ha fet. Unes clàusules econòmiques que són les que nosaltres vam dir aquí que havien de produir-se i que ho diu també l'informe de la Sindicatura de Comptes. És insensat en un contracte amb una empresa privada no quantificar el cost del servei; vostès no ho quantifiquen —ho dèiem aquí—, no ho quantifiquen —ho diu la Sindicatura. L'Estat ho ha quantificat; l'ONLAE ho ha quantificat amb GTECH. Diu quant costa el manteniment, quant costa el *know-how*. Vostès no ho valoren, els era igual. Aquesta absoluta improvisació, aquesta manca de rigor en el càlcul dels contractes és una de les raons bàsiques de la situació en què ens trobem. Jo repto qui vulgui, que agafem totes i cada una de les clàusules que s'han signat entre GTECH i ONLAE i si vostès les copien literalment, prescindeixen de Luditec —la primera cosa, prescindeixin de Luditec—, vagin a contractar directament amb GTECH i apliquin exactament les mateixes clàusules que ha fet..., que és el que nosaltres demanàvem aquí, i una part dels problemes que tenen no els tindran. (*Remor de veus.*) Deixin de parlar, deixin d'enredar més amb aquest tema els ciutadans del país; deixin de confondre GTECH amb Luditec; no és

veritat això que estan fent; enreden, s'equivoquen, és el mateix que quan vostè diu que quan una entitat està amb dèficit, diu que està amb superàvit, també enreda; deixin d'enredar; assumeixin el problema; resolguin el problema; afrontin la seva incapacitat d'origen i de continuació. (*Remor de veus.*) I amb actuacions com les que vostès en aquests moments tenen, com la que vostè en aquests moments demostra, parlant de les competències, passar la culpa als altres, parlant de tal..., no arreglaran res i d'aquí a un any, lamentablement, lamentablement —perquè és veritat que la Generalitat hauria de tenir loteries—, lamentablement no podrem fer aquesta interpellació perquè no existiran les loteries de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

(*Forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sala. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor Sala, no es pot ser..., no es pot estar obsessionat i no es poden dir coses... (*forta remor de veus*), i no es poden dir coses com les que vostè diu. Home!, no és el contracte, no és el contracte; és tot el que vostès van dir que era mentida (*remor de veus*), tot, tot, tot; ho han dit els tribunals; ho diuen a la Sindicatura de Comptes i ho dirà tothom; això no és cert... (*remor de veus*), això no és cert... (*Forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: ...això no és cert. Per tant, vagin-ho dient, i, és clar, el que passa és que, discutir aquestes qüestions sabent que una part no vol escoltar i diu sempre el mateix...; això jo ja havia sentit que vostès ho deien molt abans de ser Conseller i molt abans d'estar jo en aquest hemicicle, molt abans. Ja deien vostès el mateix, exactament el mateix. Escoltin, no els serveixen per a res els arguments, els fets...; no els serveixen per a res.

Per tant, això que vostè diu no és, absolutament, cert.

El cànon. Home!, és tan difícil d'entendre, vostè té tantes dificultats d'entendre que, quan hi ha un error entre les previsions i la realitat, una aplicació del cànon sobre una quantitat o una quantitat inferior..., això és tan difícil d'entendre per vostè? Això ho entén tothom. Jo ja li ho he confessat que hi va haver un error; és evident que hi va haver un error de previsió, això és evident que hi va ser.

Per tant, si s'aplica un cànon sobre les vendes per determinar el marge que ha de tenir una empresa per funcionar, aleshores li queda curt, això és evident. I aleshores, vostè, no sé realment què vol dir amb tot el que ha dit, perquè no li assisteix, absolutament, la raó.

Nosaltres realment corregirem aquest efecte, per fer el que potser hauríem hagut de fer, segurament, en el seu temps, que és que s'ingressi al Tresor de la Generalitat la diferència entre el que recapta i el que costa, ja ho he dit abans, i és això el que fa l'ONLAE, i això el que segurament hauríem de fer, i aquest, potser aquest hauria estat un altre error.

Jo li he dit el que faríem, i no he dit..., li he dit les dificultats, que són inherents, perquè les té el mateix Estat aquestes dificultats, les té la mateixa ONCE aquestes dificultats. Ells tenen una situació molt millor que la nostra; però davant d'aquesta situació, que és ben objectiva, jo li he dit el que nosaltres faríem i el que hem fet, i li he dit, i són dades —com vostè diu, les dades són dades, molt bé—, les dades ens diuen que, realment, els últims

mesos, no tan sols gener i febrer d'aquest any, sinó els últims mesos de l'any passat..., aquestes dades ens demostren que la recuperació comença a existir als nivells prudents que realment nosaltres podem aspirar en aquests moments de recuperació.

Per tant, no és, ja ho he dit, amb total sentit de contenció, però nosaltres, això, aquesta qüestió s'ha aconseguit.

I vostè m'ha dit quelcom del que jo vaig dir en la Comissió; en aquesta Comissió vostè no hi va ser. En tot cas, el que jo volia dir: vegi l'acta; però en tot cas, el que volia dir, i en tot cas, si això no ha quedat ben recollit i jo em vaig equivocar en dir-ho, això és evident, perquè si vostè en sap sumar, jo també en sé, de sumar... Aleshores, el que volia dir era: el conjunt dels ingressos amb el que es va ingressar al Tresor i amb el dèficit de l'EAJA. En tot cas, el que volia dir és això, i aquesta és una qüestió que..., voler enredar, com vostè diu... En primer lloc, jo no he enredat mai a ningú, ni a vostè ni a ningú, mai, mai. (*Remor de veus.*) Ningú em pot dir que jo hagi enredat mai a ningú...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER: En tot cas, ha estat quelcom que va ser mal interpretat, mal dit, mal recollit o mal dit per vostè, perquè jo..., perquè vostè no hi era, en aquella sessió. Però, en tot cas, reafirmo el que realment es vol dir, perquè dir una altra cosa...; perquè no em diran vostès que enredar dient una altra cosa, quan les xifres estan a disposició de tothom, seria, a més a més, del gènere, doncs, innocent, d'una innocència absolutament clara.

Bé, quan vostès vulguin parlar d'aquests temes en profunditat i amb sinceritat, perquè jo encara no els he fet el retret —que els podria fer—, perquè realment vostès diuen: «La gent no té confiança». Bé, hi ha gent que sí que té confiança, però vostès han fet tot el possible, en tot moment, perquè la gent no tingués confiança. I aleshores, jo no els he vist mai posar-se..., s'hi posen per una quota de mercat del 2% i no es posen en el 98% restant. Això, perdonin, és una qüestió molt difícil d'entendre des del punt de vista de la correcció política.

El dia que jo els vegi dir a vostès que amb l'ONCE, amb l'ONLAE, amb tot el que comporta el 98% restant de la quota de mercat, hi ha quelcom incorrecte, aleshores vostès tindran credibilitat; entretant, vostès fan un mal ús d'una situació política, i això és així.

Per tant, el dia que vulguin parlar-ne, ja saben que em tenen a la seva disposició per parlar-ne sempre que ho desitgin.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

El Sr. SALA: Senyor President... (*Xiulets en un sector de la Cambra.*)

El Sr. PRESIDENT: No, no té la paraula.

El Sr. SALA: He estat contradit pel senyor Conseller... (*Fortes rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí, home! Per definició, senyor Sala, vostè sap que una interpellació consisteix en això, a contradir-se mútuament. De manera, que no hi ha lloc a la contradicció.

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

No hi ha lloc a la contradicció, senyor Sala. No té la paraula.

El Sr. SALA: Molt bé, senyor President. L'única cosa que demano és que consti en acta l'acta de la Comissió del 24 de... (*Forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Constarà en acta.

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política general d'universalització dels serveis sanitaris al conjunt de la població, que formularan els Diputats Il·lustres senyors Daniel Font, Xavier Guitart... El senyor Daniel Font té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'universalització dels serveis sanitaris al conjunt de la població

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la interpellació que presentem avui versa sobre la universalització dels serveis sanitaris públics a Catalunya. Concretament, l'hem formulat amb la pregunta de quins són els objectius de capteniment del Consell Executiu en matèria d'universalització dels serveis sanitaris a tota la població.

Hem de dir, com a parèntesi i com a cosa prèvia, que el sentit d'aquesta interpellació, així com d'altres interpellacions presentades en matèria de política sanitària darrerament, i algunes que segurament vindran, s'han d'interpretar en una dinàmica, que pretén el Grup Socialista, basada en la idea de no tractar de qüestionar especialment i globalment la política del Departament de Sanitat, però sí d'entrar fonamentalment a estimular el desplegament legislatiu. És a dir, ens sembla que aquesta és una funció d'un grup de l'oposició: de mirar d'estimular el desplegament de les lleis, d'assenyalar qüestions específiques que pensem que requereixen una especial atenció dins el marc de prioritats que estableix el mateix Departament, d'assenyalar qüestions que ens sembla que requereixen un desenvolupament normatiu més enllà, també, del marc de prioritats establert pel Departament.

No es tracta, doncs, d'un qüestionament global; es tracta d'establir un diàleg sobre aquests temes que ens preocupen i que voldríem que establissin o s'establissin en un règim de prioritats qualitativament diferent.

Quin és l'objecte, doncs, de la interpellació? Direm: interessar-nos, davant del Parlament, interrogant el Consell Executiu, interessar-nos per l'estat de concreció del principi d'universalització de l'assistència a la totalitat de la població, i també d'interessar-nos per com s'està estimulando des del punt de vista normatiu, en matèria d'elaboració de decrets, ordres, disposicions —és a dir, text legal—, aquest principi i la seva concreció pràctica perquè sigui operatiu i afecti realment el conjunt de la població de Catalunya.

Hem de fer algunes referències generals sobre el principi, recordant potser alguna cosa ja dita, però que ens sembla important dir-la ara. La universalització dels serveis sanitaris ha estat, probablement, una conquesta històrica de tots els països occidentals desenvolupats: ho ha estat als països nòrdics, ho ha estat també als països del sud d'Europa, des de l'any 45; significa, segurament, una de les grans consecucions de les poblacions occidentals en això que s'ha anomenat l'«Estat del benestar», i un dels grans serveis existents de l'Estat del benestar, com l'ensenyament, el transport públic, els serveis socials, etcètera.

Significa bàsicament, això, que és gaudir d'un servei públic gratuït en matèria de sanitat i per a tothom. Insistir una mica en aquesta expressió final de «per a tothom».

És cert que existeixen països avançats que encara no gaudeixen d'una sanitat pública universal i que tenen uns altres tipus de sistemes sanitaris, com és un sistema sanitari mutual o un règim de pensions basat en el sistema de pensió privada de l'empresa on es treballa, però hem de dir que tots aquests sistemes que no tenen un principi bàsic d'universalitat i de gratuïtat i aquesta idea de «per a tothom» signifiquen, des del nostre punt de vista, situacions d'injustícia social, que generen bosses de gent que no gaudeix d'aquests serveis i que pateix, consegüentment, perquè no hi arriba, perquè no gaudeix dels serveis elementals que es considera que ha de tenir una persona en matèria de salut.

S'ha parlat de la societat dels dos terços i del terç de persones que no pot seguir... Creiem nosaltres que és important seguir aquest debat, no només a Catalunya, al nostre país, sinó també internacionalment, perquè fins i tot els països que no gaudeixen d'un servei universal estan introduint darrerament debats polítics i públics arran de les darreres confrontacions electorals que hi ha en aquests països per introduir també en aquests països un servei públic universal i general per a tothom.

Hem de dir alguna cosa respecte a Catalunya. Com estem a Catalunya, segons el nostre parer, és a dir, com veiem, nosaltres, que estem? Hem de dir que el principi d'universalització està recollit a Catalunya, sí, està recollit en els textos legals, però que no s'ha aplicat totalment encara a Catalunya. I hem de dir, en aquest sentit, que és necessari desplegar el marc legal existent en aquest punt, i fer-ho efectiu d'una manera operativa, i, en contra del que es diu sovint, també hem de dir nosaltres que ens sembla que no implica, necessàriament, un increment notable de la demanda sanitària existent, fer això: es pot calcular, pot tenir un impacte més amunt o més avall, però calculàvem del 2,7, un impacte del 2,7; que aquest increment previsible és perfectament assumible pel sistema sanitari de Catalunya i que també ho és pel volum pressupostari existent, que significa uns increments importants anuals, sobretot els dos darrers anys, sense perjudici de cercar els finançaments complementaris que es creguin oportuns, respecte aquest que segurament hi pot haver un règim de coincidència, donat que afecta no només la Generalitat, sinó també els ajuntaments de Catalunya.

Voldria dir, respecte al nombre de gent que està en aquesta situació precària de no gaudir de serveis públics sanitaris de la Seguretat Social, és a dir, què significa, en terme de nombre de persones que no es poden beneficiar del desenvolupament d'aquest principi d'universalització amb sanitat?

Hem de dir, respecte a aquest tema que, primerament, la cobertura dels serveis de Seguretat Social ha anat creixent bastant els darrers anys fins a arribar a uns nivells bastant importants en el conjunt espanyol; és a dir, la situació a Espanya. Per exemple, el 1982 hi havia un 85,5% de cobertura; el 87 això va pujar al 90,5; el 88, un 96,23, i el 89, i per tant enguany, fins avui, s'ha arribat a uns nivells molt importants de cobertura pública, fins al 98,9, en tots aquells territoris del conjunt de l'Estat que han implicat o que han incorporat al servei públic l'atenció procedent de la beneficència municipal i totes aquelles persones sense recursos que no gaudien de Seguretat Social, que és justament les que nosaltres reclamem que siguin incorporades a Catalunya.

Les dades del 88 deien, en concret, que la població coberta per l'assistència sanitària de la Seguretat Social en els diferents règims era un 96,2, del total del 100%; que la població no coberta per l'assistència sanitària de la Seguretat Social, però en règim de protecció benèfica, per part dels ajuntaments era d'un 0,9; que la població no coberta per l'assistència pública, però amb pocs recursos econòmics, és a dir, gent pobra, amb rendes menors de 100.000 pessetes per nucli familiar era un 1,8% de la població, i que la població no coberta, però amb rendes altes, era un 1,1; és a dir que hi havia un 2,7% de la població que, bé pel fet d'estar en un padró benèfic, o bé pel fet de ser persona sense recursos i no gaudir de cap tipus de cobertura pública, estaven en una situació realment precària, en el sentit que, probablement, la xifra del 2,7 pot ser que, en termes de proporció, sembli una xifra petita, però és una xifra important si anem als termes absoluts, i és també important des del punt de vista qualitatiu, perquè és una xifra, en termes absoluts, que significa gent sense recursos, és a dir, gent que pateix, gent amb problemes, gent de la marginació, gent que no ha tingut sort i gent que, d'alguna manera, requeriria d'un suport fins i tot més especial que la resta de la població.

En termes absoluts, què significa? Quantes persones estan en aquesta situació? Hem de dir que, en el nombre total de població d'Espanya amb pocs recursos, amb xifres de 1988, es situava..., persones amb pocs recursos sense Seguretat Social, es situava al voltant del 1.066.000 persones sobre una població total de 39 milions i mig, aproximadament, el 1988; el 1988 també, a Catalunya significava entorn d'una xifra de 162.000 persones, 162.000 catalans sobre 6 milions, que no tenien cap tipus de cobertura per part de la Seguretat Social.

Hem de dir, respecte a aquestes xifres, perquè som a l'any 91, no al 88, que han evolucionat, i que, per al conjunt espanyol, i per al que són les comunitats amb transferència sanitària i amb competència exclusiva en sanitat, s'ha evolucionat: estan avui al 91, pràcticament al 100%, perquè s'han arbitrat unes mesures, unes normatives, i s'han establert uns mecanismes per gaudir de targetes de la Seguretat Social en aquests sectors poblacionals que no les tenien.

A Catalunya, hem de dir nosaltres que no hem fet aquest desplegament legal i que hi continua havent entorn, més amunt o més avall, pel fet de no haver fet aquest desplegament legal, 162.000 persones sense recursos i sense cobertura dels serveis públics de la Seguretat Social.

Quin és el marc legal? Direm que el primer antecedent immediat és el Reial Decret 1.088, de 1989, amb el qual es va estendre la cobertura de l'assistència sanitària de la Seguretat Social a totes les persones sense recursos. Era un text legal de principi, en què s'intentava concretar els principis constitucionals des d'aquest punt de vista. Hi va haver, després, una resolució del 29 de desembre del 89, de la Secretaria General de la Seguretat Social, del Ministeri del Treball, amb la qual s'establí el procediment de com es feia l'aplicació d'aquest principi de tramitació dels expedients de reconeixement del dret a l'assistència sanitària de les persones sense recursos econòmics suficients en l'àmbit de la gestió de l'INSALUD, en els territoris de gestió de l'INSALUD, gestió directa; es parlava d'impresos de sol·licitud, d'unitats administratives que ho feien, de sistemes d'acreditació, de concessió de targetes de la Seguretat Social. És a dir, es desenvolupava el principi legal.

També ho va fer el Govern basc. L'extensió de la cobertura de l'assistència sanitària del Govern basc, estenent la cobertura del servei bàsic de salut a persones amb ingressos familiars inferiors al salari mínim interprofessional o a famílies amb ingressos inferiors a la meitat del salari mínim per càpita, segons decret del 1988...; també es va produir, per tant, el principi d'universalització i la seva reglamentació operativa per part del Govern basc.

A Andalusia i el País Valencià es va produir l'aplicació de la mesura estatal; és a dir, van renunciar a tenir textos propis i van aplicar el Decret i la Resolució dels Ministeris de Sanitat i Treball, i també en el pressupost, en la Llei del Pressupost de 1990 es va establir el principi d'universalització.

Hem de dir que, certament, a Catalunya s'ha fet alguna cosa en aquest terreny. Per exemple, es van estendre les pensions sanitàries dels pensionistes assistencials, d'acord amb el Decret 10 del 89, l'any 89, però..., i per tant, que els pensionistes assistencials gaudissin de serveis de la Seguretat Social, però no s'ha regulat la universalització de l'assistència a aquelles 162.000 persones que deïem que ho necessiten.

Hem de dir, doncs, que a Catalunya el principi no està desenvolupat en aquesta triple línia que ens sembla a nosaltres que caldria desenvolupar, pensant en persones pobres, sense possibilitat de gaudir de seguretat social, entorn d'unes 108.000, i pensant en els padrons de beneficiència municipal, entorn d'unes 59.000 persones, i pensant també en el mecanisme per a la distribució de cartilles a tota aquesta població.

Hem de dir que potser el principi legal més important de Catalunya que, en aquest sentit, hauríem de citar no és altre que el contingut de la Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya, que estableix la universalització, que disposa el seu desplegament normatiu i que estableix una cosa molt important, també: que aquest desplegament normatiu s'havia de fer en sis mesos a partir de la promulgació de la Llei el mes de juny de l'any passat. Hem de fer notar, en aquest sentit, que el compromís assolit es va assolir pel conjunt de la Cambra, que la disposició corresponent va ser abonada i votada per tots els grups del Parlament, inclòs també el Grup que dona suport al Govern, i hem de fer notar també que el termini de sis mesos va vèncer justament en iniciar-se el mes de gener d'enguany.

Per tot això, hem de dir que, atenent als antecedents legals i numèrics des del punt de vista de com afecta això unes persones amb absència de recursos econòmics, i el disposat legalment per les lleis catalanes —concretament, la Llei del Parlament—, voldríem d'alguna manera saber si entra dins dels plans del Consell Executiu, i concretament del Departament de Sanitat, normativitzar aviat aquesta situació, procedir al desplegament normatiu que marcava la Llei, si ho tenen previst fer, i si no ho tenen fet, si ho pensen fer en els pròxims mesos.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Daniel Font. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Honorable President, senyores i senyors diputats, senyor Daniel Font, reconec que m'estimula. Reconec que..., És a dir, li agraeixo el to. Jo crec que, de tota manera, ha dit una conjunt d'inexactituds que jo intentaré rebatre-li, però sí que crec que és bo que es plantegin davant de la Cambra els di-

ferents plantejaments que anirà portant a terme la Conselleria.

El dia 12 de juny de l'any passat, ja vaig comparèixer davant d'aquest Ple per substanciar una interpellació formulada aleshores per un altre grup parlamentari, que tractava bàsicament de la mateixa temàtica. Dos dies després, el dia 14 de juny, era aprovada pel mateix Ple la Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya, que aporta un conjunt de plantejaments de gran importància a l'hora de concretar, precisament, la universalització dels serveis sanitaris. Així mateix, i en la línia d'un dels objectius de l'estratègia de l'OMS, «Salut per a Tothom l'Any 2000», el Departament de Sanitat i Seguretat Social ha iniciat ja les accions oportunes per tal d'assolir una igualtat d'accés al sistema sanitari per part de tota la població.

Aquest és un fet evident, i a més, jo crec que és un fet, que jo ho he dit sempre, de justícia, sobretot des del moment que els pressupostos de Sanitat no van a través de les cotitzacions de la Seguretat Social, sinó que van via Pressupostos Generals de l'Estat.

S'entén per «universalització de l'assistència sanitària» l'extensió de la cobertura sanitària a tota la població, amb independència de les seves característiques socio-econòmiques, i aquí sí que m'atreveixo a dir-li que això no vol dir que sigui gratuït. Vostè diu: «A més, la universalització vol dir que és gratuïta». Jo dic: «Home, això sí que no vol dir que sigui gratuïta», perquè, per exemple, la farmàcia ja, avui dia, no es dona gratuïtament, i l'extensió o la universalització no vol dir que la farmàcia serà gratuïta per a tothom. El que sí que vol dir és que les prestacions que es donen a la població s'estendran absolutament a tothom i que no hi haurà, evidentment, cap tipus d'impediment a causa de les característiques socio-econòmiques o de tot tipus de la població.

És veritat que l'any 81, el percentatge de població protegida per la Seguretat Social a Catalunya era el 85,4%, que actualment és un 96%, com a conseqüència de la incorporació, l'any 84, de diferents col·lectius, entre els quals cal destacar tres-cents mil treballadors autònoms i els joves menors de vint-i-sis anys.

Cal ressenyar, però, que l'ampliació de la cobertura de la Seguretat Social a tota la població comporta –i jo crec que vostè ho minimitza– unes repercussions econòmiques importants que han de ser tingudes en compte. És a dir, és realment sorprenent que aquesta ampliació de la cobertura s'ha anat produint sense uns pressupostos adients. És per això que nosaltres creiem que cal arbitrar, des de l'Administració central de l'Estat, els fons econòmics suficients per afrontar-ho, i el que no val és defensar aquesta teoria, que, a més població, això sempre és un cos marginal, perquè això no és exactament cert, i la qüestió és que només s'ha d'anar veient el que va passant en els diferents comunitats autònomes i amb la situació que ens anem trobant tots cada cop que van disminuint els pressupostos i, en canvi, van augmentant el nombre d'usuaris.

Aquest fet que l'Administració de l'Estat porti els fons no s'ha produït, i, tot i que hi ha un mandat a l'article 80 de la Llei General de Sanitat, del 25 d'abril de 1986, que disposa, textualment, que «el Gobierno regularà el sistema de financiación de la cobertura sanitaria de la Seguridad Social para las personas no incluidas en la misma, que, de tratarse de personas sin recursos económicos, se hará en todo caso con cargo a transferencias estatales». I això, evidentment, no s'ha produït de cap manera.

No tan sols no s'ha produït això, sinó que no s'ha produït ni un fet, que el fet que els malalts que vénen d'altres regions d'Espanya, doncs, vinguin i ens aportin els diners malgrat que això ha estat firmat i rubricat diferents cops a nivell dels tancaments d'exercicis que es produeixen en la nostra Conselleria.

És veritat que hi va haver un reial decret, el 1.088 del 89, i a fi que els catalans no poguéssim patir una situació de discriminació respecte als ciutadans de la resta de l'Estat espanyol, era absolutament necessari desenvolupar aquest Reial Decret. Vostè diu que nosaltres no hem fet cap desplegament, jo dic: «Home, no és veritat». Nosaltres vam fer un desplegament, es va dictar el Decret 55/1990, de 5 de març, de regulació d'extensió de la cobertura de l'assistència sanitària de la Seguretat Social a les persones sense recursos econòmics suficients, i això s'ha fet. Posteriorment, es va dictar l'Ordre del 25 d'abril de 1990, de desplegament d'aquell Decret, pel qual s'estableixen els mecanismes per fer efectiva aquesta prestació –i això ho ha fet la Generalitat–, i aquesta prestació la dona l'Institut Català de la Salut, i nosaltres entenem que el reconeixement del dret el continua fent –i l'ha de fer–, tal com disposa la legislació vigent, l'Institut Nacional de Seguretat Social, organisme dependent de l'Administració central de l'Estat.

Tant de bo que nosaltres tinguéssim la possibilitat i la competència transferida de poder fer reconeixement d'aquest dret. Aquest dret suposa l'accés a l'assistència sanitària dintre de la xarxa pública, en les seves vessants d'assistència primària, hospitalària, farmacèutica, gratuïta per als majors de seixanta-cinc anys, prestacions ortopèdiques, etcètera, i l'única excepció és donada per les prestacions de tipus econòmic, com la invalidesa laboral transitòria, la invalidesa provisional i permanent i les pensions de jubilació.

La Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya incorpora, en el seu article 2.c), la universalització, per a tots els ciutadans residents a Catalunya, dels serveis sanitaris de caràcter individual o col·lectiu com un dels seus principals principis informadors, i jo crec que aquest és un avanç important, per sobre del compromís de la resta de l'Estat, i si això fos tan barat i fos tan fàcil de fer, jo no entenc com la resta de l'Estat no fa el que hem dit nosaltres que farem, és a dir, que seria ben fàcil i senzill de fer.

Més endavant, l'article sisè, en el qual es recullen les finalitats del Servei Català de la Salut, s'estableix que la prestació dels serveis de promoció i protecció de la salut, de prevenció de malaltia, assistència sanitària i socio-sanitària i de rehabilitació de caràcter individual o col·lectiu i la seva extensió progressiva a tots els ciutadans, i així mateix, la Disposició Addicional Novena de la Llei estableix que la universalització de l'assistència pública a tota la població de Catalunya s'ha de fer efectiva en un termini màxim de sis mesos, comptadors –no com diu vostè, «des de la publicació»– a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, en els termes i les condicions que per reglament s'estableixin.

És a dir que, si vostè ho mira, resulta que això s'ha de complir l'1 de juliol de 1991. D'acord amb el mandat de la Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya, s'ha iniciat aquest procés amb l'aplicació de l'Ordre del 25 d'abril de 1990, que, a través de la circular de l'ICS número 18, del 26 de juliol de 1990, s'estableix la confecció i la distribució d'una targeta sanitària a les persones sense recursos econòmics suficients. Aquest document provisional, que té una validesa de sis mesos si no es renova, és individual per a cada membre de la família.

La primera tramesa de totes aquestes targetes i de la informació a l'INSS, que contenia les sol·licituds a fi que tinguessin reconeixement del dret, ens han estat retornades sense que se'ls hagi concedit aquest dret.

Estem preparant la segona tramesa, que contindrà, a més, un informe jurídic per tal que es doni definitivament a reconeixement del dret per aquest organisme. Vull dir-li que, malgrat que no es reconegui el dret, nosaltres els donem l'assistència sanitària pel sol fet de tenir la targeta. Ens sembla que no hem de jugar amb els ciutadans de Catalunya, doncs, si tenen dret o no tenen dret; és a dir, això és una discussió que portarem nosaltres amb l'INSS, però sí que ens sembla que això no és un bon exemple de coordinació, i molt menys de cooperació amb l'Administració central o perifèrica de l'Estat.

Nosaltres tenim tres col·lectius: un és el de pensionistes del FAS, que se'ls dona assistència, fins al moment actual se'ls donava a través de Benestar Social; aquest està fent un programa informàtic, i se'ls donarà automàticament. Els altres són els usuaris inclosos en el padró de beneficència dels ajuntaments; aquest sí que és un problema d'una certa gravetat, atès que l'extensió de l'assistència a la beneficència s'ha de fer —no segons una norma dictada per nosaltres, sinó per una norma, un decret dictat a nivell de l'Estat— a través de convenis que ha de signar l'entitat gestora amb els ajuntaments que fins ara donaven aquesta prestació sanitària.

Aquests convenis no s'han pogut signar per la posició adoptada per la Federació de Municipis de Catalunya, que no està disposada a firmar aquests convenis, malgrat que, plantejat aquest tema en el Consell Interterritorial amb tots els consellers de Sanitat i la Federació de Municipis davant, doncs, el mateix Ministre els diu que han de fer el favor de firmar aquests convenis. És a dir que és una situació que, ja ho dic, home, no és un problema nostre; creiem que s'han d'aclarir. Malgrat això, torno a repetir el mateix: encara que hi hagi aquestes dificultats, nosaltres, a tots els qui ho sol·liciten, els donem aquesta targeta de reconeixement i d'assistència, i els donem l'assistència sense, evidentment, cobrar res absolutament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Pot fer un torn de rèplica, el senyor Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, en principi, doncs, li diré, de les darreres afirmacions que ha fet —concretament, respecte al tema que estan donant cartilles de la Seguretat Social o reconeixements d'assistència a les persones que ho demanen, aquest és un fet positiu, i, de fet, això es dona... Jo, justament, el que volia plantejar-li és que es dona en un règim de discrecionalitat. Per exemple, es produeixen contactes entre responsables municipals i el gerent de l'àrea corresponent, i circulen frases del següent tenor, com dient: «Tu, digues-me qui és, que ja li ho arreglaré», i arran d'aquesta conversació telefònica apareix una cartilla.

Nosaltres, el que voldríem és que això es reguli, i es reguli amb un text integral. Entenem les bones voluntats, i sabem que els gerents de l'ICS segur que treballen per resoldre els problemes —per això hi són—, i treballen en un sentit positiu, però el que voldríem és que hi hagués un marc legal global de desenvolupament de la Llei, transparent, que sigui conegut de la població i que sigui conegut de tots nosaltres.

Per tant, benvingut l'inici d'accions en aquest terreny, però falta encara fer una cosa, que és establir el desplegament normatiu integral.

Deixi'm que li digui una cosa sobre el tema «no hi ha diners». No tenim intenció nosaltres de polemitzar sobre aquest tema; simplement el que hem volgut dir, tant en el tema econòmic com en el tema de la universalització, és que és un tema que ens preocupa i que voldríem que s'establís, entorn aquest tema, una prioritat major, per part del Departament. Sobre el tema «no hi ha diners» hem de dir: miri, certament, seria responsable procedir a la universalització de serveis sense plantejar-se el problema econòmic, òbviament, perquè tot servei que es dona té un cost i és necessari avaluar bé aquest cost econòmic, perquè té un cost econòmic per part de la població que s'incorpora de nou, però també per part de les beneficències municipals i això afecta molts ajuntaments; i és lògic, ens sembla, que es reivindiqui una solució global d'ordre econòmic per part del Conseller, lògicament que aquesta solució global tingui el seu encarrilament des del punt de vista de la negociació amb qui pertoca, i, segurament, en aquest camí ens trobarem.

Però jo li he de dir una cosa: que és que els territoris de l'INSALUD, gestió directa, i els territoris de les comunitats autònomes amb competències sanitàries transferides que estan en una situació igual que nosaltres i amb un finançament similar, sí que han normativitzat, sí que han desplegat i sí que han incorporat legalment, amb textos normatius, al règim general les persones que no gaudeixen de serveis sanitaris de la Seguretat Social. I estan en una situació similar. I jo li diria a més: fixi's vostè els increments del Pressupost de la Generalitat i del Departament els darrers dos anys; només els darrers dos anys: Generalitat de Catalunya, un 22%, el 90; el 91, un 17. Departament de Sanitat: el 90, un 19,3; el 91, un 14,7 i estem parlant d'un impacte del 2,7 només. I jo el que em pregunto és si potser s'hauria pogut «prioritzar» en el marc d'aquest increment reiterant de nou, òbviament, sense voler qüestionar-ho, sens perjudici de prosseguir les accions que convinguin en matèria de buscar recursos de finançament complementaris. Creiem que hi ha hagut un problema de voluntat política, també.

Certament, els problemes tècnics i econòmics de vegades són determinants a l'hora de les coses però també ens semblava a nosaltres intuir que hi havia un problema de voluntat política. Deixi'm que li parli del Decret 55/1999: el desplegament legal sobre universalització a Catalunya no està fet; el Decret 55 de l'any 90, que regulava l'extensió de la cobertura de l'assistència sanitària de la Seguretat Social a les persones sense recursos, hem de dir nosaltres, a hores d'ara, i vist amb una mica de perspectiva, és un decret no aplicat a tots els efectes; és un decret que autoritzava el Departament de Sanitat per elaborar les ordres necessàries per a la seva aplicació i això no s'ha produït més que puntualment, és a dir no hi hagut el desplegament, el conjunt d'ordres necessari per posar en solfa, per posar en ordre, aquestes situacions que el Conseller estava explicant respecte a les diferents modalitats de persones que han d'accedir al règim general de la Seguretat Social, i es va produir, a més, aquest Decret, també, tres mesos abans de la Llei d'Ordenació Sanitària, moment en el qual, taxativament, es va admetre des del Consell Executiu que aquest tema no estava resolt; és a dir, es va admetre des del Consell Executiu que el Decret aquest no

s'havia aplicat ni era vàlid per la contestació o per la situació que havia generat. Hem de dir, en aquest sentit, que els ajuntaments han recorregut contra aquest Decret i han recorregut contra l'antecedent immediat d'aquest Decret que és una resolució del Departament que fa referència a la beneficència.

Per acabar, essent que s'encén la llum, jo li diré el següent: entenem la bona intenció, creiem que, en bona part, coincidim amb el neguit i amb la preocupació que això s'ha d'escometre i s'ha d'escometre en un curt període de temps, però sí que reclamem, a més del treball que es deu estar fent en aquests moments, que aquest treball quedés garantit i normativitzat i integrat dins d'un text normatiu, dins d'un text que no pot ser altra cosa que un decret, o la forma legal que suposi... o que sigui adient..., donant sortida al mandat de la Llei d'Ordenació Sanitària que diu que s'ha d'establir un desplegament normatiu en aquest tema, mirant d'encarrilar la situació.

Respecte als terminis, que és l'últim que diré, jo li diré que tinc la impressió que mig any són sis mesos, no dotze; és a dir, mig any jo sempre he cregut que eren sis mesos. I si la Llei va ser promulgada el mes de juny, és a dir, es va aprovar la Llei el mes de juny, necessàriament, la data límit màxima que estableix la Llei era l'1 de gener..., no, l'1 de juliol, encara que podríem entrar aquí en una casuística.

Finalment, jo li diré que el tema dels terminis no és un tema important, és un tema superat, és a dir estem en una situació de superació del termini legal però, en qualsevol cas, tampoc serà determinant discutir ara un termini sinó que el determinant seria saber si, realment, en un curt període de temps, sigui el mes que ve, sigui aquest mes, sigui el mes de juliol —com ens anunciava el Conseller—, realment gaudirem d'un text legal integrat que abordi la problemàtica de conjunt i que independentment dels problemes que hi ha en aquest terreny de la universalització, que hi són —i el Conseller n'ha dit alguns—, més que centrar-nos en l'anàlisi d'aquests problemes col·laterals, infinitesimals des del punt de vista del que ha de ser aquest Decret, el Decret aparegui, formuli una solució global per al tema de la universalització de serveis i, en definitiva, aquelles 162.000 persones que dèiem que patien la situació la deixin de patir i puguin gaudir dels serveis sanitaris de la Seguretat Social.

Moltes gràcies, senyor Conseller, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Font. L'Honorable Conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANTAT I SEGURETAT SOCIAL: Honorable President, senyores i senyors diputats, senyor Daniel Font, sí que són importants els terminis, és clar que són importants els terminis; i sobretot són importants els terminis si estan en una llei, no? Per tant, són molt importants els terminis. El que passa és que vostè hi treu importància quan resulta que s'equivoca en llegir la Llei, perquè, hi insisteixo, la universalització entra en vigor als sis mesos que la Llei sigui d'aplicació, i l'aplicació de la Llei i la creació del Servei Català de la Salut es fa efectiva a partir de l'1 de gener. Per tant, sis mesos; ens correspon legalment l'1 de juliol. Per tant, nosaltres, el desplegament aquest —jo ja no sé com explicar-li-ho— el farem abans del primer de juliol. I això ho farem, i això són els terminis que marca la Llei i això és el que farem i jo li agraeixo que m'estimuli, però m'estimula abans d'hora perquè ja hi ha aquesta voluntat i tinc la gent treballant a fer això perquè sóc conscient

que si em passés del termini, escolti, no vostè, tots els grups polítics estarien aquí dient que no estic universalitzant.

Per tant, evidentment, que són importants aquests terminis i nosaltres els aplicarem i estem plantejant la normativa que reguli això dintre dels terminis d'aplicació de la Llei. Ara bé, jo hi insisteixo: nosaltres farem això, és una responsabilitat que hem agafat, i vostè diu: home, això, vostès amb pocs diners se'n sortiran. I jo dic: home, els pocs diners, pocs diners, no, eh? Això costa diners, ens crearà dificultats evidents, no? És veritat que altres comunitats autònomes estan aplicant el mateix, però, miri, a mi em preocupa molt perquè la diferència de despesa per comunitat autònoma sobre les persones és molt diferent. Les memòries del País Basc on s'explica, doncs, el cost sanitari del 1990, doncs resulta que el cost persona en el País Basc el 90 van ser 64.000 pessetes l'any. Sap quin és el cost per persona/any a Catalunya? 49.000 pessetes. És a dir hi ha una situació, bé, difícil, que sempre hem discutit des del punt de vista financer, que he de reconèixer que el Ministre diu: «Escolta, tractem-la i a veure quines solucions hi ha»; és a dir, que no és cert que no hi hagi una actitud positiva, diu: «escolta, discutim-ho», però és evident que em preocupa, perquè en augmentar la població a què donem assistència hi ha el perill que els diners per persona/any cada cop siguin inferiors i a mi em preocuparia molt que això pogués afectar la qualitat.

Nosaltres farem un desplegament, un desplegament que, a més, evidentment, ha de contemplar el fet aquest que no disminueixi la qualitat. Sí que li puc dir que no és cert que nosaltres... no hi hagi una normativa sobre el Decret de Madrid i sobre l'aplicació de la beneficència i estem en la mateixa situació que la resta de l'Estat. Hi ha una diferència: nosaltres ens hem entossudit que sigui l'INSS, que és el que té les competències, el que doni el dret d'assistència, perquè si no les tinc jo, no tinc perquè donar-les. I el que no hi ha dret és que es creuin que jo sóc una «guixeta»; per tant, l'INSS té unes obligacions, nosaltres li preparem tota la paperassa i els la lliurem perquè diguin si aquesta gent hi té dret o no hi té dret. El fet que l'INSS ho digui o no ho digui no li treu que nosaltres donem l'atenció. El que sí que és cert que no hem aconseguit aquí a Catalunya i a que altres llocs han aconseguit és que determinats ajuntaments donin els padrons municipals de beneficència, perquè és important que la gent sàpiga que els estan amagant; han desaparegut els padrons de beneficència i ara resulta que no hi ha padrons de beneficència en aquest país. Per què? Perquè com que hauríem de fer un conveni i passar-me uns diners, doncs, resulta que han desaparegut els padrons de beneficència, i això, escolti'm, aquest és un problema gravíssim que estem intentant solucionar però el que sí que li asseguro és que la gent no es quedarà sense rebre assistència per molt que no n'hi hagin; una cosa és que acabarem fent dèficit o acabarem tenint problemes, però el que no es quedaran és sense tractament. Jo l'únic que demano és que, com a mínim, em subministrin les llistes per poder-ho fer. I vostè diu: hi ha tractaments diferenciats, hi ha gerents que fan tractaments diferenciats. Sí, perquè, a més, hi ha alcaldes diferenciats —hi ha alcaldes diferenciats—, hi ha alcaldes que sí que ens donen les llistes, com l'Alcalde de l'Hospitalet, que ens ha donat les llistes. I, per tant, nosaltres li farem les targetes i li farem tot... Però hi ha alcaldes que no ens les donen. I aquest és un fet que jo crec que és tremendament greu i que la gent ha de ser responsable que o col·laboren amb la

Conselleria per poder estendre l'assistència i universalitzar-la, a més amb uns costos adients, o si no, realment, és impossible. I jo crec que en aquest tema la Federació de Municipis hauria de fer un esforç i li repeteixo que això no és una opinió meua; és una opinió dita en el Consell Interterritorial i amb l'acord, a més, de tots els consellers.

Per tant, jo crec que, per tancar, de totes maneres necessitem aquesta col·laboració, i jo el que sí que demanaria és que vostè m'estimuli però m'estimuli, sobretot, si el dia 1 de juliol, doncs, no hem presentat els decrets.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Trias.

El vuitè punt de l'ordre del dia és: interpellació sobre el sanejament dels rius de Catalunya, que formularà la Il·lustre Diputada senyora Rosa Martí i Conill, del Grup Socialista.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el sanejament dels rius de Catalunya

La Sra. MARTÍ I CONILL: Bé, moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, avui tornem a portar el tema del sanejament en aquesta tribuna, és un tema que ja, reiteradament, per diferents grups ha estat presentat en aquesta Cambra. De tots és conegut l'estat lamentable en el qual es troben els rius de Catalunya, malgrat que disposem d'una llei, des de l'any 81, i d'uns plans de sanejament des de l'any 83, i que a partir de llavors Catalunya va quedar dividida en catorze zones, cada zona té un pla, un calendari i un finançament. Però deu anys després, perquè la Llei és de l'any 81, ens preguntem tots com estan els nostres rius o millor que preguntar-nos-ho és poder-ho veure a la realitat perquè el seu estat és absolutament lamentable.

Que el sanejament dels rius avui a Catalunya és un fracàs es veu, perquè tots són clavegueres a cel obert, no hi ha ni un sol riu a Catalunya que hagi millorat en aquests últims deu anys les seves condicions. Tot i que hi ha diners, hi ha plans fets i aprovats, en canvi, no s'executen, no es porten a terme, no es compleix cap dels terminis previstos. Cap dels plans s'ha complert i se sotmeten aquests plans cada any a revisions, a revisions que, únicament, consisteixen a actualitzar els seus pressupostos quan les revisions que va preveure la Llei estaven pensades per millorar el contingut del Pla en el que restés pendent, però l'única cosa que es fa cada any és actualitzar el pressupost i deixar de complir el que preveia el Pla. Sembla, precisament, que els plans es facin per no complir-los.

En qualsevol cas, ho hauríem de veure a partir de dues òptiques: una, la d'exemples concrets, i l'altra, a partir de l'Informe del Síndic. Exemples concrets: per exemple, la depuradora de Granollers, la depuradora de la Garriga, en els seus propis plans estaven previstes que funcionessin l'any 87; som a l'any 91 i tot just han començat les obres de la depuradora de Granollers. La depuradora de la Llagosta: havia de funcionar l'any 88, avui, 91, no té ni projecte. La depuradora de Berga: no està ni començada. La depuradora de Banyoles: havia de funcionar el 86, sols està començada, cinc anys després del que preveia el Pla. La depuradora de Vic: havia de funcionar l'any 86, sols està començada i l'Honorable Conseller, en una resposta, no fa gaire, a un diputat del Grup Socialista, li va dir que aquesta depuradora

funcionaria el desembre de l'any 90; avui encara no funciona. La depuradora de Ripoll: havia de funcionar l'any 87, ni començada.

I si fem les llistes del riu, per exemple el Besòs, Llobregat, Fluvià, Tordera, hi ha algun, un sol riu, senyor Conseller, senyors del Govern, en el qual s'hagi notat l'existència de la Llei de Sanejament, l'existència del Pla de Sanejament? Jo no en conec cap. I alhora ens preguntem: on van els diners del cànon? Perquè el cànon sí que s'ha cobrat i, a més a més, amb uns increments considerables, que hi estem d'acord que existeixi aquest cànon i que existeixin aquests increments, però que els diners que generen s'inverteixin. Potser aquests diners dormen en algun compte bancari? Potser encara no ha arribat l'hora d'invertir-los? Potser el Govern creu millor tenir aquests diners dipositats en un banc en lloc de fer depuradores? És una llàstima, senyor Conseller, que entre tots hàgim de perdre tant de temps i tantes energies parlant d'aquest tema quan el que caldria és destinar els nostres esforços a fer obres, executar obres i posar en funcionament el Pla de sanejament.

Aquest incompliment —que només he puntualitzat uns casos, la llista seria molt més llarga— ve reforçat, claríssimament, per l'Informe que el Síndic —que penso, de vegades, potser els diputats i el mateix Govern atén en poca mesura els informes del Síndic i els hauríem d'atendre més—, l'Informe del Síndic respecte a la Junta de Sanejament, que només comprèn de l'any 84 al 86, reforça àmpliament el que jo acabo de dir. I els diré només un resum, tres exemples concrets que va posar en evidència el Síndic.

Miri, de l'any 84 a l'any 86 els plans de sanejament, ajuntats de tot Catalunya, preveien una inversió de 18.000 milions de pessetes. Quan aquests diners van arribar als respectius pressupostos del Parlament —84, 85, 86— ja ens van arribar reduïts: 13.500; és a dir, vostès ja van ser, diguem, menys previsors que el Pla. I després, si mirem la tercera part, què es va executar d'aquests 3.500? Doncs, només, 5.500. I no diu el Grup Socialista, ho diu el Síndic. És a dir, una tercera part es va invertir, es va fer obra real; els diners del cànon van anar utilitzats una tercera part del que preveien els plans de sanejament. És clar que cada any els han de..., han de posar la maquineta en marxa i actualitzar el pressupost, perquè si no els compleixen no els executen..., evidentment, ho diu el Síndic. Paral·lelament, és a dir, baixen el que preveu el Pla i, paral·lelament pugen el cànon, incongruent.

Una segona evidència que va posar el Síndic. Miri, des de l'any 84 al 86 la Junta de Sanejament fa préstecs per valor de 3.500 milions de pessetes quan té un romanent de tresoreria de 7.500. Escolti, s'endeuten per 3.500 i tenen en caixa 7.500 milions de pessetes. És incomprensible. I, concretament, hi ha un dels préstecs, miri, que és de 1.500 milions de pessetes, un préstec de 1.500 milions de pessetes que ni es disposa —això ho diu el Síndic, eh?—, ni es disposa, i sap quan es va haver de pagar d'interessos d'aquest préstec? 57 milions de pessetes. Miri, en una empresa privada, qualsevol gerent que fes això estaria destituït immediatament perquè això és un negoci que no va en lloc.

Per tant, dels dos principis bàsics en que l'Administració pública s'ha de sustentar, que és el submissió a la legalitat; és a dir, vostès han de complir les lleis i, fonamentalment, les lleis d'aquest Parlament, per tant, hauria de complir aquest Govern

la Llei de l'any 81 sobre Sanejament; no la compleixen. I el segon principi, que és el de l'eficàcia, en el qual es basa l'Administració moderna, en el qual es basa l'Administració autonòmica perquè el fet que una administració no sigui eficaç avui dia és una cosa absolutament lamentable. Jo penso que, en aquests moments, hi ha molts diners per al tema de sanejament, molts diners, poques idees i poca capacitat de gestió, acompanyat sobretot d'una voluntat política que no va encaminada a destacar com a prioritari el tema de sanejament dels nostres rius.

Si també miréssim —a part de l'Informe aquest del Síndic que crec que és molt illustratiu i crec que el Govern l'hauria de mesurar amb molt d'interès—, si anem a l'apartat que la mateixa Llei també preveia que era de les inspeccions en el seu doble sentit, per una part les inspeccions del tema d'abocaments, ja vam sentir aquí un dia, arran d'una pregunta al senyor Conseller, que no sembla massa partidari de fer inspeccions als abocaments; el Conseller sembla que creu que el que..., diu: «S'ha d'invertir i no s'ha de castigar». Escolti'm, un estat de dret, un estat democràtic, un estat civilitzat es fonamenta, evidentment, en unes lleis que entre tots acceptem i hem d'acatar. I el que no compleix la Llei se l'ha de sancionar. Perquè estic convençuda que vostè no creu en la impunitat, perquè si no valdria aquell principi que jo li vaig dir. Vostè és que tampoc hi està d'acord. Si no està d'acord amb la inspecció de la policia de rius és que tampoc està d'acord que hi hagi policia nacional, guàrdia civil i mossos d'esquadra perquè espera que un dia tothom sigui bo, no? No, senyors del Govern, hi ha d'haver una policia d'inspecció d'allí, del riu, perquè no es pot abocar el que es vol en els rius del nostre país.

I una segona qüestió: perquè és un patrimoni públic. Igual que es protegeix el Parlament de Catalunya o igual que es protegeix un hospital o igual que es protegeix el Palau de la Generalitat, per què, per què no s'ha de protegir un riu que és un bé absolutament insubstituïble?

I una segona qüestió de les inspeccions serien les inspeccions en el tema de recaptació, que aquí sí que això requeriria un debat molt ampli, però bé, només una pinzellada. Escolti, les inspeccions, aquesta Llei es va basar en el principi que qui contamina paga, però això no es compleix; perquè, miri, el qui té un comptador enganxat a una xarxa pública, que sol ser la majoria de ciutadans i ciutadanes d'aquest país, evidentment, paguem i es paga, evidentment, el cànon. Però els qui tenen captacions pròpies, que són algunes, no dic, però un nombre molt important d'explotacions, sobretot d'explotacions industrials, com que no existeix un servei d'inspecció, algunes ni tan sols declaren i altres declaren mentides, i, per tant, aquí es produeix una bossa, una bossa de frau increïble i molt grossa la qual vostès no controlen. Per tant, aquest constitueix un altre problema molt gros. I sempre el que passa és que paguem els mateixos.

Quant a la relació que ha existit en el desenvolupament del Pla de sanejament, que, evidentment, el sanejament de Catalunya és un tema que si no hi col·laboren totes les institucions i totes les administracions, serà impossible. Però des del Govern i des de la Conselleria en què es porta aquest tema s'ha intentat buscar moltes vegades l'enfrontament amb les administracions locals i suposo que sentirem el senyor Conseller que ens dirà aquesta qüestió. Jo només volia fer una pinzellada al tema del

Consorti del Besòs. Miri, el tema del Consorci del Besòs fa molts anys que està funcionant, que està intentant dialogar, dialogar amb la Conselleria i no hi ha manera; hem hagut d'anar... O sigui, el Consorci del Besòs ha hagut d'anar als tribunals per demostrar una obvietat, que la diu l'article 2 de la Llei. La Llei diu que els consorcis poden ser administracions actuants i des de la Conselleria s'ha dit que no pot ser; s'ha hagut d'anar als tribunals, s'ha hagut de perdre tres anys. Per tant, hem hagut de discutir quan, a més a més, la Sentència ha estat claríssima i dues ratlles. Ara que existeix una sentència que es diu que el Consorci pot ser administració actuant ara la Conselleria diu: «Doncs, ara no transfereixo els recursos», i hem de tornar a recórrer als tribunals una altra vegada perquè des de la Conselleria es faci el traspàs dels diners.

Miri, per exemple... Només li posaré un exemple molt clar: jo crec que el que gasten vostès en propaganda institucional, és a dir, cada vegada que es presenta una interpellació o que el Consorci fa alguna actuació, en aquests moments vostès treuen uns grans cartells als diaris que jo crec que si tots els diners que han destinat a aquesta publicitat els haguessin juntat i els haguessin entregat al Consorci, possiblement el Consorci hauria funcionat i aniria més bé. Quan de vegades vostè diu que els ajuntaments no col·laboren..., miri, li posaré l'exemple d'un ajuntament, que a més és del color polític del Govern.

L'Ajuntament de la Garriga des de l'any 88 que té negociada, en particular, l'adquisició dels terrenys; vostès no han entregat a l'Ajuntament de la Garriga els diners per procedir a la compra d'aquests terrenys fins ara. Per tant, vostès a molts llocs no fan res, en d'altres fan poc i malament i en d'altres no deixen fer.

Senyors del Govern, governar... Per governar, ens hem d'escoltar —i això ja ho va dir Plató—, però vostès ni governen ni escolten i els rius els tenim com els tenim.

Només una última puntualització, senyor President, sobre la incidència que té l'incompliment del Pla de sanejament sobre els recursos hidràulics. I miri, i ho faré amb tres exemples que són tan clars i tan evidents que no cal fer gaires discursos. El Pla hidrològic està absolutament renyit amb el Pla de sanejament; això és increïble perquè no es pot tancar el cercle de l'aigua. Un exemple molt clar: miri, Vic, la depuradora de Vic és una de les més prioritàries del país, perquè, escolti, els abocaments de Vic van al riu Ter, el Ter s'embassa a Sau i després a la planta potabilitzadora de Cardedeu, doncs, s'ha de potabilitzar aquesta aigua per després anar a Barcelona i a tota la conurbació de Barcelona. Si vostès depuressin els abocaments de Vic tot això no aniria a Sau i ens estalviaríem molts diners, em sembla que és un exemple tan, tan greu que bé que denota una manca de capacitat de governar i de coordinació i d'estalvi de recursos increïble.

Un segon exemple molt clar: miri, les aigües de la riera de Rubí i de l'Anoia, suposo que vostè sap que, en aquest moment, s'han de canalitzar i introduir en el canal del Governador i en el canal de la Infanta per «driblar» la planta de Sant Joan Despí, perquè si s'aboquessin on conflueixen les dues rieres no es podria potabilitzar l'aigua per a la ciutat de Barcelona i rodalies de Sant Joan Despí. Escolti, avui encara hem de tenir un canal del Governador funcionant? És que no es pot haver fet la depuradora on conflueixen les dues rieres? És increïble que s'hagi de canalitzar part d'un riu per «driblar» una planta potabilitzadora.

I anem a un exemple més rural: per exemple, Lleida; a Lleida no s'ha fet res en el tema de sanejament. A la plana de Lleida hi viuen unes 300.000 persones; unes 300.000 persones que..., no s'ha encarat aquest problema ni tampoc s'ha encarat un segon problema, que només el destapo però que, evidentment, fa pena passejar-te per la plana de Lleida i veure les rieres com estan, perquè a Lleida, a més a més de 300.000 persones hi ha 2 milions de porcs. I aquest tema tampoc s'ha encarat respecte al sanejament i és absolutament prioritari.

Per tant, senyor Conseller, estem en una situació d'alarma; els rius cada dia estan més contaminats i existeix un divorci total entre el Pla de sanejament i l'aprofitament dels recursos de les mateixes conques.

En resum: no es compleixen tampoc cap dels principis inspiradors de la Llei, que són —només els citaré— el principi d'equitat, el principi de solidaritat, el principi de millora progressiva i el principi de rendibilitat.

Per totes aquestes raons, senyor President, considerem formulada la present interpellació i esperem que el Govern ens expliqui com endreçarà el desgavell dels rius de Catalunya i també per què no ho ha fet fins ara.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. L'Honorable Conseller, senyor Molins, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Un aclariment perquè he sentit algun comentari respecte el tema dels 300.000 habitants del Segrià i els 2 milions de porcs.

No és que li preocupin els 2 milions de porcs a la senyora Diputada, sinó que els 2 milions de porcs embruten l'aigua i és això a què volia fer referència, és a dir, no estava preocupada per l'aigua bruta per als porcs sinó al revés, eh? És que no havia quedat clar, m'ha fet l'efecte pel que he sentit.

Bé, quin és el propòsit de capteniment per part del Govern de la Generalitat, respecte el sanejament dels nostres rius? És donar compliment al Pla de sanejament, i si aconseguixo aquesta vegada, que estic segur que, potser sí, que aquesta vegada aconseguiré, doncs, que la Il·lustre senyora Diputada faci a les meves paraules el 10% del cas que jo li he fet i que el Govern de la Generalitat ha fet a l'Informe del Síndic de Greuges que —vull que hi parin atenció— és un informe dels anys 84, 85, 86, no de l'any 90, només que hi dediquéis el 10% d'atenció del que nosaltres li hem dedicat a l'Informe del Síndic de Greuges, estic segur que acabaré per donar suficients explicacions a la Il·lustre senyora Diputada perquè no es torni a preocupar i sí a ocupar, probablement, com fem nosaltres, de l'estat de sanejament dels nostres rius.

Les actuacions realitzades per l'Administració hidràulica de la Generalitat per evitar la contaminació de les aigües es poden centrar en tres grans grups: abocaments públics, és a dir, procedents de xarxes de clavegueres municipals. La depuració d'aquests és competència de l'Administració local. Aquestes xarxes de clavegueres recullen els abocaments d'aigües residuals domèstiques de les poblacions i de les indústries ubicades a les zones urbanes. La depuració dels abocaments públics es finança amb càrrec al Pla de sanejament i el moment que es realitzin les inversions serà el fixat a cada un dels plans zonals. S'ha establert l'Ordre d'acord amb la problemàtica de contaminació que generen els abocaments; aquest tipus d'actuacions és

el que representa la part més important de les inversions de la Junta de Sanejament. Aquest organisme es fa càrrec també de les despeses d'explotació que comporta el funcionament posterior d'aquestes instal·lacions.

Segonament: abocaments privats. Voldria que parés atenció la Il·lustre senyora Diputada perquè ha fet una referència específica a aquest tema. Abocaments privats procedents generalment d'establiments industrials que aboquen directament al medi natural. No és cert que existeixi una bossa de frau, senyora Diputada; no és cert que no existeixi inspecció al respecte. La depuració d'aquestes aigües és responsabilitat... Si considera, per altra banda, que hi ha algun frau, els tribunals estan per això, senyora Diputada; jo li dic i li afirmo que no existeix, en absolut, en absolut i que és temerari afirmar el contrari davant aquest Parlament sense provar-ho. La depuració d'aquestes aigües és responsabilitat dels titulars dels establiments, que tenen dret a un ajut de la Junta de Sanejament, que pot arribar fins a un 30% de la inversió necessària; les despeses d'explotació van a càrrec dels titulars dels establiments i les quotes que han d'abonar a la Junta de Sanejament són proporcionals..., les quotes que paguen a la Junta de Sanejament són proporcionals a la contaminació que hi aboquen.

Les prioritats d'execució de les actuacions privades són fixades segons el perjudici que causa cadascun dels abocaments al medi receptor i l'Administració competent és la Junta d'Aigües, organisme responsable de la política d'aigües depenent de la Direcció General d'Obres Hidràuliques. La Junta d'Aigües aprova per a cadascun dels abocaments el corresponent pla de descontaminació gradual, que existeix i que totes les empreses el tenen, un pla de descontaminació gradual en el qual es fixen les actuacions a realitzar i els terminis d'execució vetllant per al seu compliment i emmarcant-lo en el Pla de sanejament de la zona. Les sancions únicament tenen sentit quan s'incompleix aquest pla de descontaminació; això és el que vaig dir. En cap cas he dit jo que no s'ha de sancionar; òbviament, s'ha de sancionar quan no fan el que pacta l'Administració de fer, que és el pla de descontaminació gradual, o aboquen, òbviament, i en aquest cas també, productes nocius.

El tercer... Per tant: primer els abocaments urbans; segon els abocaments privats; tercera, la contaminació difusa procedent, fonamentalment, d'activitats agrícoles i ramaderes a les quals feia referència la Il·lustre senyora Diputada parlant del Segrià, generades sovint per un ús incorrecte d'adobs, pesticides, herbicides, etcètera.

La part més preocupant en aquests moments és la procedent de les explotacions ramaderes, intensives i, en especial, de les granges de porcs. Aquesta contaminació es genera com a conseqüència d'una deficient disposició dels residus en els terrenys de conreu i del desequilibri, per altra banda, en determinats indrets de Catalunya entre les explotacions ramaderes i la superfície agrícola disponible per estendre aquests residus. La solució d'aquest problema és competència de diferents òrgans de l'Administració: la Junta de Sanejament, que té..., per les implicacions que sobre l'aigua tenen aquests residus, se'n preocupa; la Junta de Sanejament ha iniciat l'aplicació d'un programa, juntament amb les administracions implicades —fonamentalment, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca— consistent, essencialment, a fomentar la distribució equilibrada a les superfícies agrícoles disponibles; cal destacar la importància que els

consells comarcals poden tenir en les tasques a realitzar i que estan tenint, perquè de fet hi col·laboren —i molt bé, per cert—, en el desenvolupament d'aquest programa.

Quant als propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb el Pla de sanejament dels rius de Catalunya, consisteix en el compliment més acurat possible del pla de sanejament vigent, i que, en grans xifres, Il·lustre senyora Diputada —on han anat a parar aquests diners, ara ho veurà—, consisteix a finalitzar les inversions que estan valorades a preus del 90 en 130.000 milions de pessetes, dels quals la Junta de Sanejament ja ha pagat inversions fetes i en té d'altres de compromeses per un import total d'uns 75.000 milions de pessetes —s'han invertit 75.000 milions de pessetes—, a més de les despeses d'explotació abonades per un import de més de 12.000 milions —s'han pagat despeses d'explotació per valor de 12.000 milions de pessetes—, com també les despeses de gestió, financeres, etcètera. I a finals de l'any 93 s'haurà realitzat el 84% de les inversions del Pla de Sanejament.

També es pot dir que en aquest moment hi ha peticions d'actuacions industrials per valor de 1.685 milions de pessetes, la qual cosa significa una inversió en instal·lacions d'indústries —vegi, senyora Diputada, com sí que es controlen les indústries—, inversions per part de les indústries per valor de 5.618 milions de pessetes.

Temes concrets que ha esmentat la Il·lustre senyora Diputada: estat deplorable, contaminació creixent... Què hem fet? Funcionen ja les depuradores de Martorell, finalitzada l'any 85; Manresa, finalitzada l'any 85; Igualada, l'any 87; Sant Feliu de Llobregat, any 90; Gavà-Viladecans, any 84; Castelldefels, anterior a 1983; col·lector de salmorres, finalitzat l'any 90; col·lector de llevant, acabat l'any 85; col·lector de Mataró-Premià-Vilassar, l'any 84; depuradores de Vilafranca, abans del 83; i Solsona, l'any 87; planta del Besòs-Barcelona, abans del 83, etcètera. La inversió total efectuada a la zona cinquena ha estat de 43.000 milions de pessetes; la major part d'això no hi era abans del Pla de Sanejament, no existia abans del Pla de Sanejament, que hem fet això: 43.000 milions de pessetes. Per tant, dir que, en general, la contaminació és creixent, és absolutament fals.

Aquestes instal·lacions funcionen, eliminen càrrega contaminant, molt important per a la qualitat del riu. Alguna vegada he donat la xifra: el col·lector de salmorres, aquest que es va posar en marxa l'any passat, elimina diàriament 500 tones de sal, sal que abans anava a la potabilitzadora a què feia referència la Il·lustre senyora Diputada —500 tones cada dia. Aquest és un col·lector que val 4.000 milions de pessetes i que és una de les moltes obres que s'han fet en el Pla de Sanejament.

Igualment succeeix en altres zones: depuradores o emissaris submarins a Girona, a Cervera, a Santa Maria de Palautordera, Arenys de Mar, Arenys de Munt, Canet, el Vendrell, etcètera. Anem ara a revisar una llista d'obres en marxa que eliminaran la càrrega contaminant en molt breu termini: conca del Ter —hi feia referència la Il·lustre senyora Diputada—, a inicis d'aquest any, confiem que abans de Setmana Santa, es posarà en marxa la depuradora de Vic; Campdevàrol-Ripoll, col·lectors l'any 91; Ribes de Fresser, l'any 91; Sant Hilari Sacalm, l'any 91; Banyoles, l'any 91; la Bisbal, col·lectors l'any 90; Manlleu i Torelló, l'any 92... No vol aquesta informació, la Il·lustre senyora Diputada? Ah!, no, és que m'ha semblat que feia que no li inte-

ressava, i és que a totes elles ha fet referència la Il·lustre senyora Diputada. La inversió a la zona de la conca del Ter ha estat de 3.900 milions de pessetes.

Conca de la Tordera: Arenys de Mar, Arenys de Munt i Canet, l'any 90; Pineda, Malgrat, Santa Susanna i Pineda, l'any 90; Sant Celoni, l'any 91; Sils i Vidreres, 91-92; Caldes de Malavella, 91-92; Sant Pol de Mar, 91-92. La inversió realitzada a la conca de la Tordera ha estat de 900 milions de pessetes.

Conca del Besòs —molt estimada per la procedència territorial de la Il·lustre senyora Diputada. Depuradores en execució en aquest moment: Sabadell, inicis 90, finalització novembre 91; Montcada i Reixac, inici 90, finalització octubre 91; Granollers, inici 90, finalització desembre 91; la Garriga, inici 91, finalització maig del 92. Algú es preguntarà com és que les depuradores comencen l'any 90. Doncs perquè abans de fer les depuradores s'han de fer els col·lectors, i els col·lectors s'han fet, precisament, els primers anys d'aplicació del Pla, perquè s'ha de començar per fer els col·lectors, no es pot començar per fer les depuradores, perquè primer cal portar les aigües residuals a les depuradores, Il·lustre senyora Diputada, perquè, si no, no funcionen, no hi ha res; les plantes depuradores no servien per a res. Què és el que hem fet, per exemple...? No servien per a res si no porta les aigües abans, senyora Diputada, eh?

Què hem fet abans, per exemple, a la conca del Besòs, ara que hem començat a fer això? Doncs hem fet els col·lectors, o estan en execució, del marge dret del riu Besòs: Montcada, Sant Adrià, Barcelona, a finalitzar l'any 91; Sant Cugat del Vallès, Cerdanyola, Ripollet, 88-90; la Llagosta, Mollet del Vallès, Sant Fost de Campcentelles, Polinyà, Martorelles, Santa Perpètua de Mogoda, Montornès, Granollers, Parets del Vallès, Vilanova del Vallès, Montmeló, Lliçà de Vall, Lliçà d'Amunt, Canovelles, les Franqueses, Sabadell, Sant Quirze del Vallès, Palau de Plegamans, Santa Coloma de Gramenet, iniciats el 1988 i finalitzats el desembre del 91. La inversió realitzada a la conca del Besòs ha estat de 10.000 milions de pessetes. Li prego que pari atenció respecte a unes xifres a què vostè feia referència en el tema del Consorci del Besòs, per exemple: feia esment que, en el Vallès Oriental, s'havien recaptat 1.500 milions de pessetes, i deia: «On han anat, els 1.500 milions de pessetes?» Sí, sí, ho diu aquest Informe que posa: «Incidència de la contaminació fluvial sobre el litoral, la conca del Besòs», signat per la senyora Rosa Martí, alcaldessa de Parets del Vallès. Feia referència que s'havien recaptat —i és veritat, i és veritat—, se n'havien recaptat 1.500. Doncs on han anat aquests 1.500? No només se n'han invertit 1.500, sinó que, en el conjunt de la conca del Besòs, s'hi han invertit 10.000 milions de pessetes: s'hi han invertit ja, 10.000 milions de pessetes.

Podríem continuar amb la conca del Llobregat. Depuradores en execució: Balsareny, que es posarà en marxa el 91; Terrassa, que comença el 91 i es posarà en marxa el 92, i l'ampliació de la d'Igualada, que s'ha començat. Col·lectors fets i en execució, se n'han fet... Inversió total a la conca del Llobregat: 30.000 milions de pessetes, i en aquest moment estan en execució fins a 35.000 milions de pessetes.

En les zones 6 i 7, depuradores en execució: Riudoms, emissaris submarins a Salou, Cambrils, Roda de Berà; col·lectors fets i en execució: Tarragona, Reus, el Vendrell, Valls, Montroig i la depuradora de Tarragona, 91-93. La inversió total realitzada en les zones 6 i 7 ha estat de 1.600 milions de pessetes.

La zona 12, Baix Segre, a què feia referència la Il·lustre senyora Diputada. S'han fet les depuradores de Cervera, 86-87, i de Guissona, 89-90. Estan en projecte la depuradora de Lleida, 91-93; de Mollerussa, 91-92; de Tàrraga, 91-92, i d'Agramunt, 91-92. Collectors fets i en execució: Lleida, Cervera, Tàrraga, Mollerussa, Guissona i Rosselló. La inversió total realitzada en aquesta zona, fins ara, ha estat de 800 milions de pessetes.

Zona 14, Costa Brava. Depuradores fetes a Castelló d'Empúries, 88-89; depuradores en execució: Lloret, 90-91, i tractament i emissari submarí de Blanes, 89-91; collectors fets i en execució: Lloret de Mar, Blanes, etcètera. La inversió realitzada en aquesta zona 14, la Costa Brava, ha estat de 1.700 milions de pessetes.

Es parla d'un retard en el Pla de Sanejament. He dit moltes vegades que el Pla no s'ha retardat, perquè s'han fet les inversions previstes: el Pla no s'ha retardat, perquè s'han fet les inversions. Altra cosa són les obres contemplades en el Pla: hi ha obres concretes que, per motius aliens a la Junta de Sanejament —comprenc que, a la Il·lustre senyora Diputada, li molesti sentir això, però és la realitat— i moltes vegades aliens a la mateixa Administració actuant, moltes vegades també aliens a la mateixa Administració actuant que fa l'obra... —recordem que la Junta de Sanejament no fa l'obra: la Junta de Sanejament dona el finançament i després l'Administració actuant, que pot ser la Junta d'Aigües, que poden ser els municipis, que poden ser els consells comarcals, que poden ser els consorcis i que poden ser, per exemple, l'Entitat Metropolitana, són els que fan la inversió. I moltes vegades es retarden; els motius poden ser variacions de projectes, manca de terrenys o altres. N'hi ha exemples de tots els colors. Per exemple, l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus; no la poso, simplement, doncs, perquè estigui gerenciada per polítics del Grup parlamentari Socialista, o socialistes, o d'Iniciativa per Catalunya, sinó simplement perquè l'Entitat Metropolitana, precisament per l'abast territorial que té, inverteix 59.000 milions dels 130, és a dir, més de la meitat del Pla de Sanejament, qui l'executa és l'Entitat Metropolitana: per això la poso com un exemple.

Doncs, vegem aquestes coses que passen, que donem els diners i que després no els invertim. Fixi's: després dels anys d'execució del Pla de Sanejament, de redacció de projectes i creació d'organismes que, inevitablement, s'havia de fer, resulta que l'exercici 88 —no en els exercicis d'inici del Pla, com fa referència l'Informe del Síndic de Greuges d'aquests anys, sinó quan ja s'han pogut posar en marxa les coses—, l'any 88, la Junta de Sanejament va atorgar a l'Entitat Metropolitana 5.114 milions de pessetes perquè fes obres; d'aquests 5.114, només va certificar com a obres 2.722 milions durant el mateix any —és a dir, un 53% de l'atorgat—; en el 89, va certificar 1.484 milions més, el que vol dir que, transcorreguts dos anys, resta encara un 20% per certificar, d'allò que va ser atorgat; l'exercici del 89, d'uns atorgaments de 5.146 milions de pessetes, només es van certificar 2.677 milions, és a dir, només el 52%; 1.218 milions de pessetes, els va facturar durant l'any 90, és a dir, dos anys després, el que suposa un 76% del total.

I d'aquí, senyores i senyors diputats, Il·lustre senyora Diputada, ve la part més important d'aquest superàvit de tresoreria que vostès acusen de tenir a la Junta de Sanejament. La Junta de Sanejament, per poder atorgar els diners, els ha de tenir, i no els

paga fins que les administracions actuants no executen l'obra, però els ha de tenir necessàriament, si no, no els pot atorgar, i si no els pot atorgar no poden licitar les obres les administracions actuants. Per tant, ella ha de tenir els recursos, els té i, si després hi ha retards, li provoquen superàvit, evidentment, evidentment que sí. Per tant, d'aquí surten els superàvits: del retard en l'execució de les obres per part de les administracions actuants.

El sistema de sanejament de Sant Feliu de Llobregat, que, en el pla inicial de què tant els agrada parlar estava previst acabar-lo l'any 86, amb una inversió de 1.928 milions de pessetes, que, avui, a finals de 1990, només s'ha realitzat la primera fase de la depuradora. Encara hi ha molts abocaments que, incomprendiblement, encara no s'han connectat als collectors, i que han costat més de 4.000 milions de pessetes. O la depuradora de Montcada i Reixac, que havia d'estar en funcionament l'any 90, amb el procés de tractament complet, i que tot just s'està iniciant ara la seva primera fase. O la depuradora del Prat de Llobregat, que havia d'estar en funcionament l'any 88, i a hores d'ara encara no se sap on ha d'ubicar-se —com vostè coneix, senyora Diputada. I això no és decisió de la Junta de Sanejament: és decisió de l'Entitat Metropolitana —no és decisió de la Junta de Sanejament: és decisió de l'Entitat Metropolitana. Es pot acusar la Junta de Sanejament del retard del Pla de Sanejament? En absolut: ha fet totes les inversions, aquí estan els diners, ha invertit 75.000 milions, invertits en l'execució, i el retard són les administracions actuants, són les administracions actuants.

N'hi he posat uns quants exemples. Sabadell, riu Ripoll: els projectes de collectors que s'estaven realitzant l'any 85 es van haver d'aturar, donat que l'Ajuntament, molt legítimament —òbviament, molt legítimament—, va decidir estudiar l'ordenació del riu i la seva integració a l'urbanisme de la ciutat, per la qual cosa no es podia decidir el lloc per on havien d'anar instal·lades aquestes instal·lacions de collectors. Aquest any 90, un cop decidida la configuració del riu, s'ha tornat a reprendre la redacció dels projectes. Això ha comportat un endarreriment de les obres de sanejament de Sabadell, conca del riu Ripoll.

O la depuradora de Tarragona. S'havia previst que la depuradora estaria construïda l'any 87, però només l'any 90, en el mes d'octubre de l'any 90, ha comunicat l'Ajuntament de Tarragona —l'actual Ajuntament de Tarragona— que ha estat capaç de trobar l'emplaçament per la depuradora; no havia estat capaç de fer-ho l'Ajuntament anterior. (*Remor de veus.*) Per exemple, per exemple, exactament això. El Pla diu això: una depuradora construïda l'any 87. S'ha deixat de fer perquè no hi havia diners? No, en absolut; s'ha deixat de fer perquè l'Administració actuant, que era l'Ajuntament, no havia aportat el lloc on havia d'anar la depuradora. Ara, l'octubre de l'any 90, s'ha donat la disponibilitat de terrenys i, òbviament, es farà la inversió, que s'iniciarà tot seguit; ara, em sembla que és el mes que ve, que s'iniciaran les obres de la depuradora de Tarragona.

El Sr. PRESIDENT: Acabarà en el seu torn de contrarèplica, senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Em quedaven ja només quatre coses, però, en fi, puc acabar perfectament... Molt Honorable senyor President, li agraeixo molt l'estona de més que m'ha donat fins a aquest moment. Ens retrobarem —n'estic segur— d'aquí a un moment.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Espero que el seu exemple no serà seguit per la senyora Martí, que pot fer la rèplica durant cinc minuts.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, de la intervenció de l'Honorable Conseller, globalment, se'n poden deduir, jo diria, dues coses: per una part, o que l'Honorable Conseller ens acaba de fer com un possible testament polític perquè avui encara no sap, ni ell ni nosaltres, qui serà, possiblement, el futur Conseller de Medi Ambient —a la millor, doncs, el Conseller, amb aquestes dades que ha posat sobre la taula, pensa que ha fet algun resum de totes les qüestions o d'algunes de les qüestions de medi ambient. I dir-li que, en aquest resum, en aquestes dades, la segona qüestió és que jo dedueixo que l'Honorable Conseller el que té, en el fons, és un problema d'escala, perquè miri, jo no li he preguntat per les inversions, exactament, que han fet, sinó per les que han deixat de fer, sobretot. I el problema d'escala el té perquè si una persona per solucionar un problema, o un govern per solucionar un problema, ha d'invertir 1.000 milions de pessetes i només n'inverteix, per exemple, 10, i a sobre ens explica què ha fet amb aquests 10... Escolti'm, miri, el que ha fet amb aquests 10, nosaltres ja li concedim el benefici del dubte; ja ho trobarem després quan liquidem, què ha fet amb els 10. Però li estem preguntant el que no ha fet o per què ha deixat de fer i de complir amb aquests 990 milions o, en tot cas, aquesta diferència.

Per tant, senyor Conseller, vostè, en part, té un problema d'escala.

Una altra qüestió a la qual em volia referir àmpliament era el tema que vostè ha dit que, referent al tema de les sancions, el tema de les sancions, si no fa inspeccions, Honorable Conseller, no pot arribar a sancionar. O sigui, si deixa de fer inspeccions, com vol acudir i com vol sancionar? Vostè deixa una quantitat de gent impunement.

Pensi que, avui, si els rius del nostre país poguessin parlar, jo crec que ens insultarien; ens insultarien a tots, si tinguessin la capacitat d'enraonar. I si en aquesta Cambra, a més a més de poder utilitzar el llenguatge oral —que és molt bo que sigui així—, poguéssim utilitzar altres formes de llenguatge, com podria ser, per exemple, un vídeo o passar unes diapositives, avui, en la interpel·lació del Grup Socialista, no hauria calgut utilitzar les paraules; s'hauria pogut, únicament, únicament, passar un vídeo.

En una inauguració, en una inauguració no fa gaire temps, el mateix President de la Generalitat li deia a vostè, senyor Conseller: «A veure, Molins, quan tindrem un riu net que el puguem ensenyar, per veure com seran els altres quan hàgim acomplert el Pla de Sanejament.» Això li va dir el mateix President, senyor Molins. Avui, aquest riu encara no existeix. I el riu Besòs i el riu Llobregat, que són els que formen part de la zona 5, que és la zona que s'emporta la gran part del Pla de Sanejament, són dos rius que són una vergonya nacional, i aviat seran una vergonya internacional, senyor Molins; perquè, a través del Consorci del Besòs —cosa que vostè no me n'ha parlat gens, del Consorci del Besòs—...; a través del Consorci del Besòs s'ha fet una denúncia al Parlament Europeu, i crec que ben aviat emetrà un dictamen i podrem veure després com ens avergonyim tots d'aquesta qüestió.

Créixer, progressar i augmentar el producte interior brut embrutant no és una bona manera de créixer. Jo penso que quan a

Catalunya puguem comptabilitzar i sumar, als costos, el cost dels sanejament canviaran aquests auguris que a vegades el President de la Generalitat explica, quan diu..., i relaciona amb el tema del creixement.

Jo li he parlat, en la meua intervenció, senyor Conseller, i vostè no m'ha contestat ni me n'ha dit res, respecte al tema del Consorci. I vostè moltes vegades ataca o intenta utilitzar un enfrontament institucional, sobretot amb les administracions locals. Escolti, l'exemple del Consorci del Besòs és un exemple municipal, perquè el Consorci és una agrupació de municipis, que des de fa molt de temps volen col·laborar àmpliament en el tema del sanejament, i des de la Conselleria només troben «pegues»; «pegues» que, a més a més, no les podem resoldre parlant i discutint, sinó que hem d'anar als tribunals, donat el gran interès que hi ha per part de la Conselleria de mantenir un enfrontament important amb aquesta entitat, que és una entitat, doncs, supramunicipal.

De totes maneres, en el discurs de l'enfrontament entre les institucions, nosaltres, el Grup Socialista, no hi entrarem, Honorable Conseller; no hi entrarem, en aquest tema, perquè nosaltres creiem profundament que, per sanejar els rius del nostre país, si no hi col·laboren totes les institucions, és absolutament impossible.

Per tant, en aquest discurs, no, no hi entrem. I formular-li una segona qüestió, a part de la crítica del propi incompliment del Pla. Jo li diria, senyor Conseller, que nosaltres tenim, el Grup Socialista, una proposta molt clara, molt concreta i absolutament executable per solucionar el tema del sanejament dels rius de Catalunya.

Miri, la nostra proposta, que ha estat aplicada —només cal sortir a fora i veure altra comunitat autònoma que ho ha fet—, consisteix a: avaluar tot el Pla de Sanejament; executar els projectes; posar el marxa els projectes; fer una operació d'endeutament per la globalitat d'aquests projectes, suposant sempre que aquests projectes són una primera fase; adjudicar l'obra i fer un pla financer a cobrir a través del cànon. És a dir, és un esquema que s'assembla molt a l'esquema utilitzat per a les inversions en el tema, per exemple, d'autopistes; la manera d'amortitzar-les és també el peatge. En aquest cas, això és absolutament possible, i cregui'm, senyor Conseller, que s'aconseguiria una alta rendibilitat social i un gran increment de la qualitat de la vida si fos prioritari, per a aquest Govern, el tema del sanejament, i, per tant, fes aquesta operació que no ha estat capaç de fer, sinó que va a l'inrevés: recapta, recapta el que pot i va invertint a trossets, i menys del que preveu el Pla.

Això, li ho diem des del Grup Socialista, que és el Grup majoritari de l'oposició, i que tenim, com un dels principals objectius, governar al més aviat possible. Però mentrestant no ho aconseguim, li expliquem i li diem quina seria la nostra proposta, perquè nosaltres estem disposats a col·laborar amb vostès per fer possible el sanejament dels rius.

El territori de Catalunya i els catalans no podem sostenir més aquesta situació, i cal adoptar solucions urgents, perquè la nostra —cregui'm, senyor Conseller— és una proposta seriosa.

Vostè, senyor Conseller, no passarà pas a la història d'aquest Govern, ni a la història d'aquest Parlament, ni a la història d'aquest país per haver estat un conseller eficaç en la gestió. (*Remor de veus.*) I si la seva ineficàcia en la gestió afectés només el seu currículum personal, podria dir que les meves parau-

les no són adequades. Però quan la seva ineficàcia afecta el territori i els ciutadans de Catalunya, ens creiem, des del Grup Socialista, absolutament qualificats per fer aquesta afirmació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. El senyor Conseller té la paraula per a la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Senyora Diputada, quan digui malícies, digui les que li surtin, que té capacitat per inventar-se-les; no cal que s'escolti els que les hi expliquen al costat, perquè aleshores perd convicció, quan les diu; perd convicció. Vostè té capacitat per dir malícies per si sola, no cal que se'ls escolti, no cal que se'ls escolti; no cal que les hi xiulin a l'orella, eh? (*Remor de veus.*)

Problema d'escala, problema d'escala. (*Veus de fons.*) No, és que li havien... La malícia, fixi's si li han dit de lluny, que l'he sentit jo des de l'escó, des d'aquí, abans... (*Rialles.*) Ho entén? Si l'havia sentit, jo, ja abans... (*Rialles.*) O sigui, ja sabia que començaria així, ja sabia que començaria així.

Bé, em diu que tenim un problema d'escala. No es tracta d'un problema d'escala, Il·lustre senyora Diputada; no es tracta d'un problema d'escala. El que vostè diu que vostès farien..., el que vostè diu que vostès farien si arribessin a governar és exactament el que li he intentat explicar que estem fent nosaltres. Diu: «Fariem un pla de sanejament; és a dir, preveuríem quines inversions s'han de fer». Això ho tenim fet des de l'any 81: estan fets els projectes, s'estan fent les depuradores...; està fet tot des de l'any 81, i se saben, per assolir aquests objectius de puresa 3, de puresa 4, de puresa 2, dels nostres rius, quines instal·lacions són necessàries per a la primera fase del Pla, que és la que acaba en els primers quinze anys d'execució del Pla. Després, haurem de fer segones fases per incrementar o millorar encara més la riquesa, la qualitat de les nostres aigües.

Això és el que es va fer fa quinze anys, i ara què estem fent?: executar-ho. I vostè diu: «Sap que faríem? Ens endeutaríem». Doncs, escolti, això que fan les altres comunitats autònomes —dit a nivell del Consell Sectorial— és imitar allò que està fent Catalunya. Fixi's, i així consta, i així consta; imitar, fer exactament el mateix. Ara, ara es comencen a plantejar la possibilitat de posar la taxa de sanejament, veu?; ara, ara. I això, dit en la conferència sectorial de fa tot just quinze dies, que vam tenir a Madrid, per exemple, no? I ens han demanat informes sobre com fem el Pla de Sanejament, perquè els sembla un mètode molt interessant de fer les coses.

Aquest Pla de Sanejament que hem fet com vostès dirien que farien si estiguessin en el poder, aquest que l'estem fent d'aquesta manera, ja hem acomplert el 75% de la inversió, el 75% de la inversió. Era un pla a quinze anys, ja n'han transcorregut onze; per tant, estem perfectament dintre dels terminis. L'any 93 —n'han transcorregut deu; perdó, nou—; l'any 93 tindrem fet el 84% de les inversions, el 84% de les inversions d'un pla a quinze anys que finalitza l'any 96, per tant.

Bé, quan tindrem els rius nets?, quan tindrem els rius nets? El qui li hagi explicat la pregunta que em va fer el President li hauria pogut fer el favor d'explicar-li la resposta que jo li vaig donar, que, òbviament, doncs, era una conversa pública que hem mantingut moltes vegades en privat, el President i jo, eh? I això es fa, això es fa a vegades. Llavors, jo li vaig contestar, cosa que, com ja l'havíem tingut en privat, ell ja conexia, que tin-

drem rius nets a partir del moment en què estiguin acabats els plans de zona de determinades zones.

Òbviament, hauríem pogut fer una altra cosa, que era agafar un riu com a exemple, i potser, potser hauria estat un encert agafar i dir: «Doncs, comencem el Pla de Sanejament, per agafar, per exemple, un riu, doncs el Fluvià», o un riu relativament petit, doncs, que ens ajudés a demostrar als nostres conciutadans què es el que volíem, quin era l'objectiu per al conjunt de Catalunya. No ho vam fer així, no ho vam fer així; jo crec que vam fer una cosa que, per al país, és millor, que és anar al conjunt del país, anar al conjunt del país, i curiosament, també el 92, molt probablement, també el 92 passarà que podrem tenir rius per ensenyar.

Tots sabem... (*Veus de fons.*) No, no...; el Ter. El Ter, per exemple; el Ter el tindrem perquè, òbviament, la càrrega contaminant disminuirà extraordinàriament així que es posin en marxa aquest conjunt de depuradores, que ja li he esmentat abans quin termini d'execució i posada en marxa es preveu per a l'any 92.

Per tant, l'any 92, considerar que seran moltes les conques dels nostres rius que quedaran plenament i absolutament sanejades, fins al punt que es podrà veure, doncs, allò que moltes vegades es diu quimèricament, que en els nostres rius tornen a haver-hi peixos; que als nostres rius ens hi podem tornar a banyar... I això ho veurem, això ho veurem, Il·lustre senyora Diputada, perquè s'està executant el Pla, perquè s'han fet durant deu anys... Això ho veurem aviat, això ho veurem aviat —com li dic, l'any 92—, perquè s'està executant, perquè el Govern de la Generalitat està executant el Pla de Sanejament aprovat per aquest Parlament fa onze anys, i que —insisteixo a dir-ho— és una de les grans coses, una de les moltes grans coses que ha fet aquest Parlament, i que el Govern de la Generalitat, com és la seva obligació, hi ha donat compliment.

Els rius de Catalunya, que estan bruts, certament estan bruts, qui ho pot negar?; per això aquest Parlament, perquè estan bruts, ha fet el que ha fet, que és un pla de sanejament, i per això, tots, a Catalunya hem generat recursos; tots hem generat recursos amb una operació d'una enorme importància social, perquè tots els ciutadans són els qui hi participen generant recursos per invertir 135.000 milions de pessetes, que això és el conjunt del Pla de Sanejament, per tal que la nostra societat, que així ho ha volgut, pugui tenir els seus rius més nets, malgrat ser un país amb poca aigua i malgrat ser un país extraordinàriament industrialitzat. I aquesta és la forma civilitzada amb què els ciutadans de Catalunya ens agrada fer les coses, i és obvi que el seu govern, que els representa, també.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al nové punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'educació a distància, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Magí Cadevall, del Grup Socialista, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'educació a distància

El Sr. CADEVALL: Mentre els diputats del primer torn són a dinar (*fortes rialles*), jo agraeixo als del segon torn que s'hagin quedat, i en tot cas, adverteixo que no és responsabilitat meua fer-ho en aquesta hora. (*Rialles.*)

Fa quatre anys vaig preparar una interpellació sobre l'educació a distància i no la vaig formular en aquell moment perquè em constava que la Conselleria d'Ensenyament tenia projectes en curs, i vaig pensar: «Potser és millor donar temps i veure què fan». A més a més, hi havia un aspecte sobreafegit, que és que el programa electoral de Convergència i Unió, l'any 1988, posava, com un dels programes, la creació d'una fórmula catalana d'universitat a distància, eslògan electoral que a tots ens va deixar espectants, a veure que seria aquesta fórmula catalana d'universitat a distància. Però, després de quatre anys, hem vist que aquest programa electoral no s'ha acomplert; no s'ha avançat gens. Abans ha vist, senyor Conseller, que jo estava disposat a admetre que havien fet gestions. En aquest cas, a mi em sembla que es podrien donar pocs exemples d'un tema que estigui exactament igual que fa quatre anys.

Dividiré en dos parts, o dos subtemes, un l'INBAD, el batxillerat a distància, l'Institut Nacional de Batxillerat a Distància. Bé, jo penso que estem en la pitjor situació de tot l'Estat, que és: s'ha transferit aquest Institut, aquest ensenyament a les comunitats autònomes amb competències, excepte a Catalunya.

Jo no sé quin error hi va haver al principi, però la qüestió és que hi ha una situació kafkiana, que és que els professors d'aquest Institut estaven transferits, però l'Institut no. Per tant, de qui depenien aquests professors?

Bé, això ha produït una situació molt dolenta per a Catalunya, que és que, després d'anys de no arribar a un acord, s'ha deixat de fer a Catalunya el primer curs, i ara ja el segon curs de batxillerat a distància, i si no es rectifica aquesta línia, senyor Conseller, l'any que ve tampoc tindrem ja tercer curs de batxillerat, i després ja no tindrem COU.

Jo penso que, en aquest tema —no vull ara dir de qui és la culpa; purament, dir un sistema amb què s'ha portat— s'ha usat una tècnica de confrontació. I això és dolent per a Catalunya i no condueix a res. Estem en una situació pitjor que les altres comunitats autònomes.

Alguns dels motius, fins i tot, dels conflictes han estat els edificis transferits; sembla que un dels edificis oferts, a transferir —perdó— no agradava, s'anaven produint dilacions i, entretant, fins i tot el propietari va rescindir el contracte d'aquest edifici; s'ha hagut de tornar a començar i buscar un nou edifici per transferir. Bé, espero que sobre això, doncs, hi hagi una solució.

Parlem a continuació de la UNED, de la Universitat d'Educació a Distància. El 1988, senyor Conseller, Convergència i Unió va jugar dues cartes: procurar un conveni amb la UNED, i, al mateix temps, prometre ensenyament a distància des de Catalunya. Jo penso que va jugar simultàniament dues cartes i les va jugar totes dues malament, perquè avui no tenim ni conveni amb la UNED, ni una fórmula catalana d'educació a distància.

Quina és la situació a Catalunya? Vull dir, parlo d'això no perquè siguin qüestions de principi, afecten el poble, els ciutadans. Doncs, a Catalunya hi ha com a centres públics associats els de Cervera, Girona, la Seu i Tortosa, amb uns 7.000 alumnes, l'any 1990. A la ciutat de Barcelona —un nucli de població tan important— no hi ha cap centre públic associat a la UNED —prop de Barcelona, aquest any se n'ha obert un, a Terrassa—, però també cal dir que al mateix temps un dels dos centres privats de Barcelona, el FEU, va extingint estudis en el període de cinc anys.

Comparem amb la Comunitat de Madrid, no per allò de dir que s'hagi de comparar sempre amb Madrid, sinó per una raó molt senzilla: es tracta d'una zona amb una població similar a la de l'àrea metropolitana de Barcelona, no ja amb Catalunya, no? Quina situació hi ha? Bé, allà en lloc de 7.000 tenen 20.000 alumnes de la UNED; allà tenen un gran centre associat amb deu subcentres, on podríem dir que els alumnes que van a aquests centres associats a rebre les tutories, perquè no n'hi ha prou amb el material i amb els exàmens, doncs, tenen fins i tot, per als estudis més freqüents, una possibilitat de descentralització, de tenir un centre associat que es fa la tutoria més a prop del domicili. Val a dir que la Comunitat Autònoma de Madrid, a part d'altres entitats locals o caixes, o el que sigui, contribueix, l'any 1990, amb 25 milions al sosteniment d'aquest centre associat.

Quin seria el possible model? Encara que jo ho he comparat amb Madrid per qüestió demogràfica, per raó d'autonomia crec que el possible model serien els convenis, per exemple, que es van signar amb Canàries, amb el País Valencià. Per què? Perquè permet crear un consell de centres associats que coordini els centres, que posi estudis propis adaptats a la Comunitat i que permeti enfocar la qüestió de la normalització lingüística.

I, efectivament, amb aquesta línia s'anava. Quan era Conseller el senyor Guitart es va arribar a un conveni que va ser signat fins i tot per la que llavors era rectora de la UNED, aprovat per la Junta de Govern, però que finalment no va ser ratificat. Això és lamentable, naturalment, senyor Conseller, segurament vostè ho lamentarà i jo ho comparteixo, i podríem preguntar, bé, quins són els motius; els motius poden ser diversos. Hi va haver unes certes dificultats, informes desfavorables i, mentrestant, hi va haver un nou equip rectoral a la UNED.

Jo no penso pas defensar la posició de la UNED, perquè, a més, tinguin en compte que és una universitat autònoma que no hi ha allà, podríem dir, cap col·lega que ens representi; senzillament és una entitat acadèmica, amb plena autonomia.

Però sí que voldria dir que ara assumiré amb serenitat aquell conveni, que si s'hagués firmat, doncs, era molt beneficiós per a Catalunya; hi havia una cosa una mica estranya, jo diria paradoxal, senyor Conseller: que així com els del País Valencià i Canàries estaven basats en la confiança i, per tant, en el Consell Assessor no importava el nombre, no importaven els vots, en aquest consell s'ha d'arribar a un consens, en el Projecte que vostès havien aconseguit que anés endavant imposaven nou representants del Departament d'Ensenyament contra —em sembla que eren— dos de la UNED i altres de centres associats. És a dir, es volien assegurar una majoria mecànica en aquest Consell. I, sense cap compromís econòmic concret, donaven com a funcions de la UNED, d'aquest Consell, perdó, fer un pla plurianual. I dic aquí que és paradoxal, perquè tenim a Catalunya, quan paguen vostès, una llei de l'any 85 que diu que s'ha de fer un pla plurianual de programació universitària i sap el senyor Conseller que no s'ha fet, que encara aquesta setmana passada que es va reunir només vam poder avançar en la programació de l'àrea, diguem, de Barcelona, que el tema de Girona, Lleida i Tarragona va quedar penjat. O sigui, quan paguen vostès, amb una llei que els obliga a fer-ho des del 85, no tenen la programació feta, i llavors, quan paguen els altres, naturalment vostès segurament estarien exigint, si no s'hagués fet, aquesta programació.

Però, en fi, ja he dit que no és problema meu, i lamento fins i tot que no s'arribés a un acord. Però he fet aquesta reflexió perquè, a més a més, hi va haver un altre element, que és que durant la campanya electoral, per part de Convergència, es va dir que s'optava per la fórmula..., una fórmula catalana d'ensenyament a distància; d'això tinc els reculls de premsa diaris. Va donar un pretext a la universitat a distància que tenia algun informe desfavorable contra aquest conveni, de dir: no podem jugar les dues cartes; si el Departament d'Ensenyament juga aquesta fórmula, nosaltres tenim més motius per reconsiderar un conveni que era, realment —jo penso—, molt favorable i privilegiat per a Catalunya, comparant-lo amb els altres.

Per tant, jo penso, què calia fer a partir d'aquell moment? Doncs, tornar a negociar, penso que era possible un acord i, en aquest sentit, sí que ha fet moltes gestions el senyor Conseller.

I bé, després de totes aquestes negociacions, si al cap de quatre anys no s'ha arribat a un acord, quines són les principals diferències? El senyor Conseller ho pot explicar millor, però jo diria que sense fer cap ús de cap informació confidencial —per exemple, seria suficient mencionar la intervenció del Grup parlamentari de Convergència i Unió a l'Ajuntament de Terrassa, quan s'aprojava el conveni aquest per establir un nou centre associat de la UNED, o les paraules que naturalment després d'aquesta intervenció es va veure obligat a fer el rector de la UNED, en el discurs en què es va signar aquest conveni— he arribat a la conclusió, a part d'altres informacions, que el punt principal de divergència és la qüestió lingüística, de tal manera que la proposta del Departament d'Ensenyament diu que «es procurarà que els alumnes puguin emprar, en totes les seves relacions amb la UNED, la llengua escollida», mentre que per part de la UNED hi ha moltes coincidències, es vol fomentar l'ús del català, que es pugui usar absolutament en totes les activitats dels centres associats a Catalunya, fomentar la traducció del fons editorial de la UNED; però la divergència principal és a dir: es poden comprometre que tots els alumnes —diguem-ne— podran fer els exàmens en català? Bé, si això té efectes fora del territori de Catalunya, i pels estatuts de la UNED no podem obligar els professors de la UNED, ells diuen: «Mentre no es reformin els estatuts, no podem adquirir aquest compromís», encara que es comprometen a facilitar al màxim l'aplicació de la normalització lingüística.

Bé, en resum, i només per acabar, l'altre projecte que l'any 77 s'havia encarregat a un equip dirigit pel senyor Serramona, penso que era un projecte absolutament deficient. Per què?, perquè ens volien prometre un ensenyament a distància a Catalunya, però només oferien quatre carreres en aquell primer moment: econòmiques, empresarials, dret i ciències de la informació; amb això no se soluciona el problema de l'educació universitària a distància. Això, senyor Conseller..., perquè, a més, estem dient el cost zero —ho deia aquest estudi—, al cap d'uns anys no hi haurem de posar diners: bé, això ho poden fer aquests centres privats que existeixen a Barcelona; això no cal que ho faci el Departament d'Ensenyament. Al contrari, si vostès volen fer el projecte d'educació a distància, amb una fórmula que no sigui el conveni amb la UNED —que jo penso que és el més econòmic—, llavors han de ser conscients, senyor Conseller, del compromís econòmic adquirit; que no els passi com ha passat ara aquests dies amb les universitats de Lleida, Tarragona i Girona, que es troben que han adquirit un compromís, però

que el Director General d'Universitats presenta unes propostes i diu: «Teniu quinze dies per contestar», que significaven una pèrdua de moltes titulacions per als centres universitaris en aquestes ciutats, i dèiem: «Per això, preferim no tenir universitats.»

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Honorable Conseller, senyor Laporte, té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. En atenció a l'hora, intentaré ser molt breu en la meua resposta, perquè realment puc contestar el que ha dit el senyor Cadevall amb poques frases.

Realment, hi ha diversos problemes, els principals són els dos que ha dit el senyor Cadevall: un és l'INBAD, l'altre és la UNED. Nosaltres no tenim cap interès que desaparegui un ensenyament de batxillerat a distància, òbviament, i per això fa molt temps, i en això no hi ha hagut cap retard per part nostra, senyor Cadevall —li ho puc ben assegurar—, estem negociant amb el Ministeri la transferència, que no es va fer al seu dia —jo tampoc no sé per què, però certament no es va fer— de l'INBAD de Catalunya o de Barcelona a l'Administració autonòmica.

Em deixaré de més comentaris, i li diré al senyor Cadevall que en aquests moments hi ha un acord total amb el Ministeri, i per tant això només està pendent d'una reunió, de la formalitat d'una reunió de la Comissió de traspassos o transferències, per tal d'acordar aquesta transferència que, li ho repeteixo, amb tots els seus mínims detalls: locals, professorat, material didàctic, etcètera, està acordat totalment des de fa no pas massa dies, des de la setmana passada concretament, que hi va haver a Madrid una reunió en què el tema es va desencallar del tot. Si vol més detalls després li'n puc donar públicament o privadament.

Pel que fa a la UNED, certament, senyor Cadevall, vostè té tota la raó en moltes de les coses que diu. Nosaltres tenim interès —i estic segur que ho farem, abans d'acabar aquesta legislatura— en el fet que hi hagi uns ensenyaments universitaris a distància, dintre la normativa vigent, i en dir dintre la normativa vigent —que aquest és el nus de la qüestió i que vostè l'ha insinuat al final—, és a dir complint la Llei de Normalització Lingüística. No hi ha cap dubte que jo no puc subscriure cap conveni que m'obligui a donar suport a un tipus d'estudi que no compleixi lleis emanades d'aquest Parlament, del qual jo molt orgullosament em sento membre, a part de responsable des del punt de vista del Govern de la Generalitat.

No n'hi ha cap altre, de problema. Hi havia, certament, com vostè sap molt bé, un principi de conveni acordat entre la senyora Elisa Pérez Vera, aleshores rectora de la UNED, i el meu antecessor en el càrrec, el Conseller Joan Guitart. Aquest conveni no es va arribar a signar, no es va perfeccionar i, per tant, no ha estat mai vigent. El Ministeri, perdó, el nou rector ens va dir, el senyor Mariano Artés, amb qui he tingut diverses trobades; el senyor Artés ens va dir que l'únic problema és que el claustre no hi estava molt d'acord, i que el Ministeri hi havia alguna de les clàusules que no les veia massa bé, i que, per tant, ell, aquell conveni, no el podia signar.

Hem tingut molta paciència —i potser excessiva, jo me'n faig el primer responsable d'això—; hem intercanviat projectes i projectes, propostes i contrapropostes, però sempre al final arribàvem a propostes —les que podia admetre el senyor Mariano Artés, rector de la UNED— que jo no podia subscriure, per

l'únic motiu que li he dit abans: no entro en els motius econòmics —que també si vol després en parlarem—, però l'únic motiu, senyor Cadevall, és el fet que realment no ens donaven cap mena de facilitats, perquè en els estudis d'universitat a distància a Catalunya es poguessin complir les normatives emanades d'aquest Parlament.

I així està la qüestió, fins al moment que jo dic, més o menys solemnement, que si no arribem a un acord amb la UNED —solució alternativa o paral·lela, que poden ser totes dues, no en descarto cap— posarem en marxa uns estudis universitaris a distància, que hauria estat no la creació d'una nova universitat a Catalunya —li ho anticipo—, sinó la creació d'un consorci, que hi ha un acord de principi de les universitats actualment existents i el Departament, per tal d'oferir unes determinades carreres d'ensenyament a distància, i aleshores des del Ministeri el que s'anticipa i diu: «No, això ho hem d'arreglar; fem un bon conveni amb la UNED», i a partir d'aleshores, en lloc d'unes converses bipartides, és a dir, entre els representants de la UNED i els representants del Departament, hi ha converses tripartides, perquè el senyor Rojo, Secretari d'Estat d'Universitats i Investigació, pensa que aquest és un tema que cal arreglar, per conveniència de tothom —d'ells i nostra— i, per tant, ell ha obert una nova via de diàleg que no ha acabat encara i que el senyor Cadevall em permetrà que d'això no li doni més detalls, perquè la cosa no està encara arreglada, però que crec que pot conduir a una solució en un breu termini, complint, en tot cas, sempre tota la normativa emanada d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Vol fer rèplica, el senyor Cadevall?

El Sr. CADEVALL: Sí, senyor Conseller. Malgrat l'hora, em sembla que els temes són importants, i si hi ha qüestions a tractar s'han de tractar.

Bé, jo celebro dues coses de les que ha dit el senyor Conseller: primer, que estiguin en vies de solució el conveni sobre l'INBAD i que, per tant, l'any que ve puguem tenir batxillerat a distància a Catalunya, i penso que això, per les parts que sigui, és una rectificació de la conducta anterior, i, segon, celebro, a més a més, les converses tripartides, perquè he dit que, per exemple, el rector de la UNED no pot canviar els estatuts de la UNED; hi ha qüestions de més envergadura i és bo que intervingui el Ministeri.

Ara bé, el que no estic disposat a admetre és que això s'ha encallat purament per la qüestió lingüística, senyor Conseller. I no estic disposat a admetre-ho, per una raó molt senzilla, perquè jo li podria donar la solució ara mateix: agafin vostès el text del conveni que havia signat —perquè sí que l'havia signat— la senyora Elisa Pérez Vera, no ho van rectificar després, i el Conseller Guitart hi estava d'acord. En la qüestió lingüística, aquell conveni és inferior a la proposta que els fa en aquest moment la Universitat a Distància; doncs, atenguin-se a aquest, perquè —hi insisteixo— estan disposats, en pràcticament tots els aspectes, a fomentar la normalització lingüística, absolutament en tot el que sigui en els centres associats de Catalunya, que a l'únic que ells no es comprometen és que tots els professors de la UNED, que és un organisme que està fora de Catalunya, obligar-los a tots a conèixer el català. És aquest l'únic problema. Llavors, tampoc ho admeto per una raó molt senzilla: perquè no pot ser que vostè ens tingui blocat un tema per aquest

motiu que afecta 7.000 estudiants, i en acabat, sobre el tema de la normalització lingüística, que afecta 150.000 estudiants, jo penso que han fet poca cosa, i això l'hi puc demostrar molt fàcilment, senyor Conseller. La senyora Dolors Torrent va fer unes preguntes, tot dient que, realment, les universitats eren autònomes, sobre la normalització i l'ús del català en les universitats de Catalunya —que, hi insisteixo, afecten, no 7.000: 150.000 estudiants, senyor Conseller, i aquest hauria de ser el camp principal de treball. Preguntàvem sobre percentatges de classes en català, i vostè va signar la resposta i suposo que la deu saber: de la Universitat de Barcelona, sap què ens diu? Que no en tenien dades! Que només tenien una enquesta sobre el 30% de professors, enquesta realitzada sobre el 30%. Enquestes, se'n poden fer sobre intenció de vot polític, perquè no es pot preguntar a tots els ciutadans de Catalunya què pensen votar, però en un col·lectiu relativament petit de professors universitaris, podrien saber les dades exactes. I aquí tinc —si ho vol, després la hi passo—, del 2 de maig del 90, una resposta que diu: «De Barcelona, en una enquesta del 30% de professors, ens consta que fan el 50% de classes en català». Per tant, la Universitat de Barcelona està molt més lluny, quant a les activitats realitzades a Catalunya, respecte a classes del que ofereix la UNED, que es podria arribar al 100% d'activitats en català, si s'arriba a l'acord, en els centres associats.

Però el pitjor és que no ho sàpiguen, no el que es fa. Llavors, de la Politècnica, l'enquesta és ja només sobre el 20%, i llavors ens diuen que és un 52% de classes en català, però respecte a l'Autònoma, ja passa de la ratlla, senyor Conseller. I la responsabilitat pot ser de la Universitat, però si vostès estiguessin tan interessats en el tema, en tindrien dades; de l'Autònoma ens diuen que no tenen dades, que només els consta que, a la Facultat de Veterinària, el 60% de les classes es fan en castellà.

Quan els preguntem sobre la xifra absoluta de professors, la infereixen, la dedueixen, diuen: «A partir d'aquestes enquestes, suposem que a Barcelona hi haurà 1.770 professors, dels 3.272, que fan classes en català». És a dir, tota l'energia que ha dedicat a negociar amb la UNED, senyor Conseller, si la dediqués a conèixer i fomentar l'ensenyament en català als mitjans bibliogràfics a la universitat de Catalunya, estaríem molt més avançats, perquè, toquem un altre aspecte, que és l'editorial: en una visita a l'Autònoma ens van ensenyar com a una gran cosa que estaven fent una col·lecció de textos universitaris —perquè són molt diferent les col·leccions de clàssics, llibres d'història, de literatura, que és molt fàcil editar i vendre en català que, com sap el senyor Conseller, els llibres de text és molt més difícil. Bé, doncs, a l'Autònoma, l'any 89 tenien, d'aquesta col·lecció —que jo penso que és una iniciativa magnífica—, tres llibres de text, només, en català, i en aquest conveni que li ofereixen es parla de poder traduir el fons editorial de la UNED.

Ah, però és que el mateix any 89, senyor Conseller, vostès van posar 3 milions de pessetes —i és una bona iniciativa, també— d'ajut a l'edició de textos en català. Nosaltres vam presentar una esmena demanant 3 milions més, senyor Conseller, i ens la van votar en contra.

Per tant, primer, si aquest és el problema, té un camp de treball important per fomentar —encara que les universitats siguin autònomes— l'ús del català a les universitats de Catalunya, i, segon, si el bon esperit que abans s'ha vist amb la LOGSE, en el cas de l'Institut Nacional d'Educació a Distància, que finalment

es traspassa, i que també dedueixo que ara hi podrà ser, si el Ministeri pot fer de mitjancer, jo espero que realment, amb un nou esperit, es pugui arribar a un acord amb la UNED per una raó molt senzilla; és simplement per una economia de mitjans, perquè jo dic, sense un compromís econòmic molt gran, senyor Conseller, vostè no podrà fer un bon ensenyament a distància des de les universitats de Catalunya i, sobretot, no que agafi aquelles dues especialitats que són més rendibles, sinó que agafi totes o les principals especialitats de la UNED. Ha de tenir en compte, senyor Conseller, que la UNED, d'alguna assignatura, tenint com a àmbit tot el territori espanyol, té només catorze alumnes. És vostè capaç de sostenir la quota corresponent a Catalunya, que serien dos o tres alumnes d'aquesta assignatura?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. L'Honorable Conseller pot fer la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Si m'ho permet el senyor President, des de l'escó mateix, i molt breument. No parlem dels temes econòmics de la UNED, senyor Magí Cadevall; vostè els ha encetat i jo no hi vull aprofundir; un altre dia, si ho vol, tindrem una conversa més aprofundida sobre els negocis, no de la UNED, sinó de persones vinculades amb la UNED, que comporta l'actual sistema de funcionament de la UNED, i els molts diners que hi posen corporacions locals catalanes perquè els estudis de la UNED a Catalunya es puguin subvenir. Aquest és un tema que l'aparco, el deixo, i el dia que en vulgui en parlarem públicament o privadament.

Sí que torno al principi: no hi ha altre problema que el tema de la normalització lingüística, senyor Cadevall. I aleshores vostè barreja ous amb castanyes. Una cosa és el que passa en el sistema d'ensenyament nostre i una altra cosa és que jo subscrigui un text que contradigui una llei del Parlament de Catalunya. Ho he dit molt clarament abans; jo, un text que contradigui una llei del Parlament de Catalunya, com vostè comprendrà, no el subscriuré, perquè, a més a més, vostè seria el primer —suposo, suposo— de criticar-me que ho fes.

Parlem un moment, molt breument, del que passa en el sistema educatiu català, no solament a les universitats, senyor Magí Cadevall; jo no he dit mai que la normalització lingüística sigui un fet en el conjunt del sistema universitari català. Està molt avançada a l'ensenyament primari, tenim falles greus en l'ensenyament secundari —això és responsabilitat meua, i m'ho pot «tirar en cara» quan vulgui—, i n'hi ha d'altres a les universitats que tenen no solament una autonomia, sinó els seus propis estatuts, senyor Cadevall, vostè ho sap tan bé com jo, perquè és professor universitari, i els estatuts de les universitats catalanes existents permeten l'ús indistint de totes dues llengües, segons vulguin els professors que les integren. Per tant, no em digui a mi que faci parlar en català els professors, que són independents, que depenen d'un ens autònom, i que, a més a més, tenen un estatut que els dona aquest dret a fer-ho. No té res a veure una cosa amb l'altra, i això no vol dir que jo no hi estigui interessat, i no vol dir que no lamenti que el percentatge de classes que es fan en català no sigui més gran a les universitats, i espero que amb el temps ho serà, perquè, a més, deixi'm explicar-li una anècdota, que tots ens n'anirem contents —suposo— a dinar. Tots estem convençuts que la Universitat Autònoma de Barcelona, que és la seva i també la meua durant molts anys, ha fet progressos en el tema de l'edició de llibres de text en català.

No hi ha dubte —vostè mateix ho ha reconegut— que, conjuntament, el Departament de Cultura i el d'Ensenyament han començat a fer coses per tal de subvencionar —que és cara, perquè té poc mercat— l'edició de textos universitaris en català. I és cert que l'Autònoma en té, i de molt bons. I ara li explicaré l'anècdota. I és cert que nosaltres vam posar diners sobre la taula —que no tots han estat gastats, perquè no hi ha hagut encara prou demanda; ja n'hi haurà—, però el que li anava a explicar: l'Autònoma de Barcelona, des de fa temps, té un text de matemàtiques, per a estudiants, molt bo. No fa gaire un professor de la Universitat Autònoma de Madrid va trucar a un professor de la Universitat Autònoma de Barcelona i li va dir: «Escolta'm, envia'm 250 exemplars del vostre llibre de matemàtiques». I el d'aquí li va dir: «Escolta, és que és en català». Diu: «És igual, envia-me'ls, que sé que és molt bo».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller, fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de tres de la tarda i set minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, de l'I. Sr. Secretari Segon i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Abans de continuar desenvolupant l'ordre del dia, aquesta Presidència creu recollir els sentiments de tots els grups de la Cambra en congratular-se pel silenci de les armes que ja s'ha produït a l'Orient Mitjà, i en expressar la seva esperança en un proper establiment d'una pau justa i estable en la zona, basada en el respecte dels drets dels individus i dels pobles.

Preguntes

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral. La primera, la formula l'Illustre Diputat senyor Daniel Terradellas.

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 129/III del Parlament de Catalunya

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies. Senyor President, senyores i senyors diputats, el Plenari d'aquesta Cambra que es va celebrar el 14 de juny per unanimitat va aprovar la següent Moció, subsegüent a una interpellació que havia presentat el Diputat que us parla. La Moció aprovada diu el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a paralitzar al més aviat possible l'extracció de gredes volcàniques en el Parc Natural de la Garrotxa, tal com imposa la Llei 2/82, d'aquest

Parlament, i a acordar amb la Junta Rectora del Parc el pla d'actuació corresponent.»

Ja llavors el Conseller, en resposta a la interpellació, ens va dir que la via per aconseguir aplicar la llei seria segurament la de la compra d'accions de l'empresa que tenia els drets d'extracció minera. A principis de desembre aquesta empresa va anunciar que venia les accions al Departament de Política Territorial, al CIDEM, exactament. Amb posterioritat, el Director General ens ha confirmat que sí, que s'han comprat bona part de les accions i el mateix Conseller, en l'últim Ple d'aquesta Cambra, responent una pregunta d'un diputat del Grup d'Iniciativa, confirmava aquesta actuació.

De totes maneres, queden punts obscurs sobre el calendari i el programa d'actuació. Per tant, el nostre Grup, que s'ha interessat per aquest tema des de fa nou anys, en el compliment de la llei i la protecció de la zona volcànica, és lògic que en aquests moments demani quines són les mesures del Consell Executiu per fer efectiva, per donar compliment a la Moció aprovada al seu dia.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Terradellas. L'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Com bé recordava l'Il·lustre Diputat que em fa la pregunta, el Consell Executiu va optar per la via de l'adquisició de l'empresa Mines d'Olot com la manera més eficaç per aconseguir la finalització de les extraccions. A partir d'aquest moment s'han iniciat les actuacions per posar fi a les extraccions. L'existència d'algunes comandes prèviament contractades no permet un immediat cessament de l'activitat, però sí fer-ho de manera gradual, per tal d'assolir la finalització absoluta en un termini aproximat de dos mesos. Mentrestant, els treballs s'orientaran amb l'objecte d'aconseguir la morfologia més pròxima possible a la que exigeixen el condicionament i la restauració final de les àrees afectades.

Així mateix es procedirà a l'execució de la finança de restauració que l'empresa havia dipositat al seu moment; en aquest sentit es «prioritzaran» aquells treballs relatius a l'estabilització de talussos per tal de garantir la seguretat dels visitants, com també altres actuacions que han estat objecte de sol·licitud expressa per part dels ajuntaments implicats: rebliment de zones explotades amb problemes d'abocaments il·legals, arranament de camins rurals previst al programa de restauració vigent, etcètera. Així, la Direcció General de Medi Ambient ha encomanat un projecte d'arranjament del camí de Sant Martí, que ja ha estat lliurat i l'adjudicació de les obres previstes s'efectuarà en guany.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Terradellas pot repreguntar.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President. Com és lògic, el nostre Grup ha demostrat i demostra una vegada més la satisfacció per la via de solució. Creiem que estem en el principi del final, i que el mecanisme és bo. No obstant això, el final, després de nou anys, urgeix, i urgeix potser més que mai, atès que ara és la mateixa Generalitat, no només qui té l'argument legal, sinó que hi té les accions. Per tant, en aquest sentit, el que a mi em preocupa és el termini. S'ha dit dos mesos; jo vull recordar al Conseller que fa quinze dies també es

varen dir dos mesos, i que fa aproximadament un mes el Director General també va parlar de dos mesos. Haig d'entendre que és dos mesos a partir de la data d'avui, i que això significarà la finalització de les extraccions fora del parc i, per tant, que el que es tregui per restablir el volcà Croscat no sortirà del parc natural. Bé, en definitiva, el que interessa, senyor Conseller, tal com s'havia expressat en la Moció, és saber, el pla de restauració, quan serà presentat a la Junta de Protecció, perquè, pel que intueixo, vostès ja tenen un programa, però que ja al seu dia tampoc va ser consultat a la Junta Rectora. És, per tant, em sembla, ja urgent que se li plantegi perquè pugui donar la seva opinió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Terradellas. L'Honorable Conseller pot...

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: És una llàstima, Il·lustre Diputat, que no hagi preguntat exactament en quina data presentaríem el pla de restauració. El pla de restauració serà presentat a aprovació de la Junta del Parc, com és preceptiu i com, per altra banda, hi ha compromís del Director General, no sé dir-li ara en quins terminis; sí que sé, com vostè probablement també coneix, hi feia referència, que els serveis de la Direcció General han elaborat ja uns estudis previs de tractament final de la zona, com vostè molt bé deia. Fins que no s'acabin les extraccions, diguem-ne, pels compromisos de venda que hi ha, doncs, no es podia fer, i que òbviament qualsevol extracció de gredes a partir d'aquell moment serà per al Pla de Restauració, i la seva finalitat serà utilitzar-la en el mateix àmbit del Croscat per tal de refer les zones fins avui objecte d'extraccions per acabar aquest Pla de Restauració, que, com li deia, serà sotmès a l'aprovació de la Junta de Protecció de la Zona Volcànica. No sé dir-li en quins terminis, de molt bon grat ho faré quan jo pugui tenir aquesta informació, que, com que no era l'objecte de la pregunta, no la tinc en aquest moment.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La segona pregunta ha quedat posposada.

La tercera, la formula també el senyor Terradellas..., sobre les mesures per donar compliment a la Moció 34/III.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures per donar compliment a la Moció 34/III del Parlament de Catalunya

El Sr. TERRADELLAS: Sí, senyor President. El mes de maig la Comissió de Política Territorial d'aquest Parlament va aprovar una moció que havíem presentat tots els grups i agrupacions parlamentàries, que va estar votada per unanimitat, en el sentit d'intentar aconseguir protegir un dels indrets de l'Alta Garrotxa, que hi havia una iniciativa particular que, a criteri dels signants i de molta gent de la comarca de la Garrotxa, podia significar, doncs, una degradació de la vall d'Hortmoier. Bé, d'això han passat gairebé vuit mesos, i ens agradaria saber quines mesures s'han pres per donar compliment a aquesta Resolució aprovada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Terradellas. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Joan Vallvé): Gràcies, senyor President. Per donar

compliment a la Resolució del Parlament, en primer lloc, per protegir el que era el monument històric artístic d'arquitectura popular medieval de l'Alta Garrotxa, d'acord amb una resolució que havia pres el Departament de Cultura per protegir aquells monuments de l'Alta Garrotxa, així com també el conjunt natural d'interès cultural, s'havien iniciat els expedients corresponents. Com vostè sap, la Llei 16/85, del Patrimoni Histórico Español va recuperar les competències que tenia la Generalitat i encara que aquesta Llei, tot i que aquesta Llei està pendent de la sentència del Tribunal Constitucional, l'any 1990 s'han iniciat els nous expedients per qualificar adequadament el patrimoni històric de la vall d'Hortmoier.

Pel que fa als camins, es va fer la petició corresponent a l'Ajuntament de Montagut per tal que portés la relació de camins públics. Pel que fa també a..., un cop aquesta relació estigui aprovada, correspondrà a l'Ajuntament la conservació, la vigilància i vetllar perquè siguin permanentment oberts al trànsit.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Terradellas pot repreguntar.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President. La Moció que vàrem aprovar per unanimitat constava de quatre punts. De dos d'ells, en part, n'ha fet referència l'Honorable Conseller. De moment podem constatar que la resolució favorable dels expedients incoats per Cultura des de l'any 83 encara no han estat resolts. Sobre la lliure circulació dels camins, és evident que l'Ajuntament ha fet l'inventari. El que jo voldria saber és quines mesures ha fet el Consell Executiu per col·laborar amb l'Ajuntament —un ajuntament, per altra banda, limitat en els seus recursos— per garantir la lliure circulació tal com es va aprovar aquí.

També vàrem aprovar el tema de les tanques. Ha fet retirar les tanques, l'Honorable Conseller? Si les ha fet retirar, encara hi són; no s'ha complert. Tant és així que el bestiar hi queda atrapat perquè enlloc de la Garrotxa hi ha previst tanques, reixats d'un metre i mig, com són les que hi ha allà i, per altra banda, sobre la implantació de la fauna aliena, li haig de dir al senyor Conseller que, al nostre entendre, s'hi han posat cèrvols allà..., nosaltres dubtem que sigui fauna autòctona, com demanava la Moció aprovada en aquest Parlament.

Per altra banda, també vull saber, ens agradaria saber, també, com diu l'altre punt de la Moció, si està inclòs en el Pla d'Espais Naturals. Senyor Conseller, em respongui tota la Moció, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. Evidentment, per acabar el compliment, començaré per l'última petició que ha fet. Tota la vall d'Hortmoier està inclosa en el Projecte del Pla d'Espais d'Interès Natural. Pel que fa a les tanques, la Moció deia que havien de ser habituals en l'ús ramader; no hi ha en aquest sentit cap normativa, les tanques s'estableixen d'acord amb l'ús a què es destina la finca del propietari. En tot cas, el Departament de Governació va oferir el suport a l'Ajuntament de Montagut, al qual pertany la vall d'Hortmoier per retirar aquelles tanques i fins a aquest moment no hi ha hagut una resposta de l'Ajuntament de Montagut en el sentit de dir que es retirin les tanques. De tota manera, el Conseller que té l'honor de dirigir-se al senyor Diputat pot dir que jo mateix vaig verificar a la vall

d'Hortmoier com aquestes tanques, per bé que impedièssin el pas de bestiar gran, el bestiar petit, diguem-ne, guilles, llebres, conills, etcètera, podien perfectament passar d'un cantó a l'altre i, a més a més, els camins estaven sense porta i, per tant, el bestiar podia passar a través de les portes que hi ha a la vall.

Pel que fa a la fauna autòctona, val a dir que la Llei 3/86, de Protecció dels Animals, qualifica com a espècies de fauna autòctona «les originàries de Catalunya o de la resta de l'Estat espanyol». En tot cas, el Servei de Protecció dels Animals entén que és fauna autòctona aquella que va a viure, que viu en una zona o que hi va viure en temps pretèrits, o que fins i tot vivint en zones perifèriques és susceptible d'adaptar-se a aquella zona.

En aquest sentit es pot dir que el cèrvol va viure en el Pirineu Oriental fins a meitat del segle XIX, el voltor comú —que és una de les altres espècies que ha estat implantada— va viure aproximadament fins al 1950 a la vall d'Hortmoier, i hi hauria el problema del mufló, si és realment una espècie autòctona o no, però en tot cas és una espècie que s'ha adaptat, també, a aquesta zona.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: La quarta pregunta, la formula l'Illustre Diputat senyor Santiago Riera i Olivé: té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre els
abocaments en el Barranc de les Clotes,
a Sabadell (Vallès Occidental)*

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller Molins, en el barri de Can Puiggener, de Sabadell, hi ha un paratge anomenat el Barranc de les Clotes, que de fa molts anys ja s'hi han vingut acumulant residus procedents del desballestament de cotxes, ja fa molts anys, més de tres o quatre, i els veïns s'han anat queixant per aquesta acumulació de residus que procedia d'indústries, per dir-ho així, submergides, que anaven treballant aquest tipus de residu industrial i, malauradament, la cosa no s'ha resolt. Hi ha allà acumulada una sèrie de residus, una part dels quals es van tapar ja fa un parell d'anys, quan es va treballar sobre el col·lector; una altra part està a cel obert, però a més a més hi ha un altre problema, i és que a l'altra banda del riu també hi ha alguns indrets on s'està acumulant aquest tipus de residu, ja que sembla que hi ha dificultats a l'hora que aquest tipus d'empresa es prohibeixi o, en tot cas, s'arribi a eliminar aquest tipus de treball.

Les associacions de veïns han anat denunciant aquest tema davant l'Ajuntament, davant la mateixa Junta de Residus, no se n'han acabat de sortir. El problema és que en aquest moment encara hi ha uns residus encara existents, que estan a fora, que estan a cel obert, i d'altra banda, encara, per les dades que té aquest Diputat, encara s'està continuant aquest tipus d'activitat a l'altra banda del riu. És per això, senyor Conseller, que voldria conèixer què és el que pensa fer vostè per tal d'intentar de solucionar aquesta situació tan difícil i tan desagradable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. El dia 9 d'octubre del 90 es rebé una denúncia referent al paratge el Barranc de les Clotes, en el barri de Puiggener de Sabadell, sobre les activitats de selecció i reciclatge de materials residuals, efectuades sense cap control ni autorització, i l'abocament de les fraccions residuals no aprofitades en el lloc indicat.

Es basava la denúncia en el risc que comportaven les activitats de cremat i triatge, així com dels materials abocats en l'indret. Després de la denúncia, la Junta de Residus ha efectuat un total de tres inspeccions en el lloc indicat els dies 22 d'octubre i 21 de novembre de 1990, i el dia 11 de gener de 1991, a fi d'objectivar la situació i analitzar els riscos i els comportaments potencials dels materials residuals abocats, i definir les actuacions pràctiques a emprendre per tal de resoldre la qüestió.

En data 16 de gener del 91, el Servei de Prevenció i Control de la Junta de Residus adreçà una carta a l'Ajuntament de Sabadell, amb les recomanacions per a la resolució d'aquest afer. En aquesta carta se li deia, en primer lloc, que els materials abocats han estat caracteritzats com a «materials inerts». En segon lloc, que les activitats d'aprofitament ja no existeixen en la zona, la qual cosa ha estat comprovada per la Junta de Residus en les visites que ha efectuat, tot i la dificultat, perquè, com deia l'Il·lustre senyor Diputat, són activitats que avui hi són, demà no hi són, i que tornen a aparèixer possiblement, és possible; en tercer lloc, que la seva ubicació es veu actualment afectada per les obres de construcció del nou col·lector, com coneix l'Il·lustre senyor Diputat; en quart lloc, que l'orientació del barranc objecte dels abocaments respecte del riu Ripoll no constitueix una zona susceptible d'erosió directa per avingudes del riu Ripoll; en cinquè lloc, que no existeixen aquífers en la zona, que la zona s'ha estudiat amb detall i les eventuais urgències en èpoques de pluja ho són de les petites terrasses alluvials sense cap importància ni potencial d'explotació futura; en sisè lloc, que s'ha recomanat el segellat d'aquests materials mitjançant l'extensió dels materials en una capa no superior als cinquanta centímetres de gruix des de la seva situació actual cap a la capçalera del barranc, a sobre de la capa d'aquests materials es dipositaran els materials de rebliment objecte de les obres del col·lector, i, en setè lloc, que s'ha recomanat que durant el procés de compactació i moviment dels materials abocats —fonamentalment restes de cautxú i plàstics diversos— es tingui especial atenció per evitar la creació artificial de focs. Consta a la Junta de Residus la intenció de l'Ajuntament de Sabadell d'efectuar les obres d'arranjament esmentades i en aquest moment s'hi està en contacte per al seguiment de les obres.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Santiago Riera pot repreguntar.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Sí, molt breument, només per preguntar si la Junta de Residus vigilarà que aquest segellat es faci sota el tractament i les instruccions que s'han donat, saber si ho vigilarà, d'una banda. I insistir, malgrat tot que, malauradament, a l'altra banda del riu Ripoll —diuenge passat ho vaig veure; per tant, és veritat— continua havent-hi acumulació d'aquest tipus de residu i, per tant, també fer-li notar que es faci el possible, per part també de la Junta, per tal d'evitar que això es tornés a acumular en una altra banda.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. Li queden sis segons, senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: La Junta de Residus —com és la seva obligació— seguirà l'acompliment d'aquestes instruccions. De fet, ja ho hem fet; per exemple, ja ens consta que 200 tones d'aquests residus han estat ja portades per l'Ajuntament de Sabadell a l'abocador de Vacarisses, traslladades des d'aquests abocaments fins a la daixò de Vacarisses, i que, per altra banda, doncs, continuarem la construcció del col·lector, que porta de la mà el segellament d'aquests abocaments.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures preses per normalitzar el trànsit del Cinturó del Litoral, en relació amb un accident ocorregut el 19 de febrer

La pregunta número 5 ha estat retirada, la 6 i la 7, posposades.

Passem a la pregunta número 8, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Guitart.

Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions d'ubicació del futur CAP del barri del Poble-sec (Barcelona)

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor President. El nostre Grup es vol interessar pel futur centre d'atenció primària del barri del Poble-sec, on actualment no n'hi ha cap, i on ens consta que el Departament de Sanitat té decidit d'instal·lar-n'hi un, i sembla que hi ha la dificultat de trobar el terreny, però el nostre Grup sap que el Govern de la Generalitat disposa d'un edifici en aquest mateix barri, i vol preguntar si podria ser, aquest edifici, una solució per a la instal·lació d'aquest centre d'atenció primària i, si no és aquesta la solució possible, quina altra solució —al més urgent possible— podríem trobar.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Guitart. L'Honorable Conseller de Sanitat té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí. Molt Honorable President, en el barri del Poble-sec es disposa en el moment actual d'un CAP de nivell 1, que és el CAP Palaudàries, que és un CAP amb un mobiliari adient, però és evident que és un CAP que nosaltres l'hauríem de millorar perquè no hi cap, sobretot, el funcionament de la sanitat, tal com voldríem nosaltres. La sanitat d'aquest barri ha de funcionar a través de dues àrees bàsiques de salut, que vol dir donar assistència aproximadament al voltant de les 50.000 persones. Per a això es necessiten uns espais superiors als que tenim actualment; és veritat que nosaltres hem demanat a l'Ajuntament la cessió d'uns terrenys. Això no és possible fins al moment actual per dificultats que té l'Ajuntament, malgrat els esforços que està fent per trobar uns terrenys adients. S'ha intentat llogar algun tipus d'edifici, a fi i efecte d'instal·lar-hi aquest CAP. No s'ha trobat, fins al moment actual, cap local que reuneixi les condicions, i és veritat que hi havia un edifici, però que la Generalitat el té per a la Direcció General de Política Territorial;

és a dir que no ens correspon, a nosaltres, i també es va estar estudiant, i la ubicació, doncs, no hauria quedat bé en la zona on s'havia d'ubicar.

Per tant, nosaltres continuem buscant un terreny, i continuem buscant la possibilitat de llogar un local on poder instal·lar aquest centre d'assistència primària. Si això no es pogués fer, s'ha estudiat una alternativa, que és el trasllat, en el futur, d'aquestes dues àrees bàsiques de salut al CAP Josep Maluquer-Manso, que quedarà més alleugerit d'espais; però, a mi..., aquesta solució només la prendrem com a última solució, perquè no és una solució que a mi m'entusiasmi. És a dir que això només ho farem en última instància.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. El senyor Guitart pot repreguntar.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Molt breument, per coincidir amb el senyor Conseller que aquesta segona solució no és tampoc la que nosaltres desitjàvem, i per urgir-li, per tant, que, en col·laboració amb l'Ajuntament i amb les entitats que calgui, puguem trobar realment aquest espai, que jo tinc entès que no ha de ser tan difícil, perquè la geografia d'aquest barri no és tan gran, i, en tot cas, gairebé de memòria podríem dir les zones on eventualment es pot trobar.

Per tant, demanàrem, de la seva gestió, el màxim, diguem, de diligència a l'hora de trobar aquest espai per instal·lar el centre d'atenció primària.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. El senyor Conseller no vol intervenir? Sí.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Només dir-li que a mi també em sorprèn, que no trobem un lloc en aquesta zona, però que és molt difícil, i em consta, a més, la voluntat de l'Ajuntament de trobar un terreny. Però fins ara no ha estat possible.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta, també la formula el mateix Diputat, el senyor Xavier Guitart, que té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
un edifici situat al número 71 de l'avinguda
del Paral·lel, de Barcelona*

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Sí, senyor President. L'Ajuntament de Barcelona, i molt concretament el districte de Sants-Montjuïc, d'uns anys ençà té prevista la rehabilitació i la recuperació de l'avinguda del Paral·lel, un espai que tradicionalment havia estat molt important i viu a la ciutat de Barcelona, i que en aquests moments està en una fase de relativa degradació.

En aquesta campanya, doncs, va ser quan l'Ajuntament va localitzar un edifici, un edifici anomenat «COESA», perquè era la firma que l'havia ocupat anteriorment, com..., a disposició del Govern de la Generalitat en règim d'arrendament. Aquest arrendament, sembla que fa tres anys que existeix, sense que s'hagi donat cap ús a aquest edifici, que té unes dimensions molt notables.

La pregunta, doncs, és clara: quina és la destinació d'aquest edifici, i per què ha estat tant de temps sense cap ús, amb un lloguer naturalment important?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Guitart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller Molins per contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. L'edifici va ser contractat en arrendament per concurs públic del 27 de maig del 88. Es va signar el contracte l'1 de març del 89.

La renda actual és de 4.500.000 pessetes, que corresponen a una repercussió, per metre quadrat, de 1.200 pessetes.

Prèviament als estudis tècnics oportuns, es va considerar adient fer una rehabilitació integral de l'edifici, atès que tot l'entorn —com recordava l'Illustre senyor Diputat— s'està rehabilitant: FECSA, zona hotelera, serveis, espectacles, etcètera, i per tant, amb aquesta rehabilitació, es participa en la remodelació del sector.

De resultes, també, de tot l'anterior, es va considerar molt interessant l'adquisició de la propietat d'aquest immoble, en ordre a complir les directrius de la Direcció General del Patrimoni, de convertir els arrendaments en propietat.

Aquesta compra ja s'ha efectuat, i s'ha adquirit l'immoble el propassat 13 de desembre a un preu de 730 milions de pessetes. El contracte d'arrendament continua subsistent, i s'ha subrogat en la condició d'arrendador l'Institut Català del Sòl. La destinació d'aquest edifici és per encabir a dintre el Servei Geològic, dependent del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, l'Institut Català per al Desenvolupament del Transport i els serveis d'inspecció i laboratoris de la Junta de Residus.

Aquesta serà la destinació que es donarà a aquest edifici, que, com deia, té un total d'onze plantes i 3.196 metres quadrats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Guitart pot repreguntar.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor President. Només, molt breument, la pregunta seria: com és que ha estat tres anys sense utilitzar, i, efectivament, si la destinació és la que diu l'Honorable senyor Conseller —que seria una destinació, d'altra banda, prou correcta—, com és que encara no s'ha donat la llicència d'obres i quan es pensa demanar, perquè, efectivament, aquesta obra pugui endegar-se al més aviat possible?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Aquesta destinació...

El Sr. PRESIDENT: Li formulen una nova pregunta, de manera que, si no la contesta..., vull dir que és nova.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies. La contestaré en allò de què sigui coneixedor, òbviament, senyor President.

La destinació d'aquest edifici, com li deia, és per a la Direcció General del Medi Ambient, per a una part de la Direcció General del Medi Ambient, el laboratori de la Junta de Residus, que, com sabeu, doncs, és relativament de recent creació, i, per altra banda, el Servei Geològic, que deixa un edifici que ocupava en les instal·lacions que han passat a ser del Departament de Benestar Social, que eren les mateixes que compartia amb ADIGSA, que ha passat a dependre, precisament, de Benestar Social.

Per tant, és fruit d'aquestes necessitats que ara es necessita la ubicació d'aquests serveis en aquest edifici. És després de sorgides les necessitats que s'inicia la remodelació de l'edifici.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

La següent també la formula el senyor Xavier Guitart, sobre l'antiga estació de maquinària dels Ferrocarrils. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
l'edifici de l'antiga estació de maquinària
dels Ferrocarrils de la Generalitat*

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Sí, senyor President, gràcies. És un altre edifici també en desús: queda un edifici on hi havia l'antiga estació de Ferrocarrils de la Generalitat, a Magòria.

Aquest edifici, des que el tren va deixar de circular per aquest indret, està en desús; és un edifici singular i està en un estat absolutament d'abandó, i el nostre Grup pregunta quina és la previsió del Consell Executiu d'aprofitament d'aquest edifici, tenint en compte que el Consell Municipal de Districte es va posar en contacte amb la propietat d'aquest edifici, Ferrocarrils, la qual va manifestar la seva voluntat de cedir-lo al Govern de la Generalitat per a l'aprofitament que fos més convenient.

Per tant, la pregunta és òbvia: quina és la destinació d'aquest edifici singular situat a la Gran Via de Barcelona?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Aquest edifici està situat, com sap l'Il·lustre senyor Diputat, a la cantonada entre la Gran Via i el carrer Moianès.

Aquest edifici podria ser afectat –i pot ser afectat– a través de dues grans obres que està pendent de realitzar Ferrocarrils de la Generalitat: una, és el desdoblament entre Ildefons Cerdà i plaça Espanya, que ara tot just s'està acabant el projecte, que veurem si afecta o no, aquest desdoblament, i de quina manera, l'edifici de l'estació de Magòria. I, un segon, que va sorgir darrerament, i que, probablement, fins que no finalitzi, probablement, el Pla Intermodal, no sabrem si haurà de ser Ferrocarrils de la Generalitat qui el faci o no, és el servei a la Zona Franca, que està previst que surti des d'uns dos-cents metres, aproximadament, del carrer Moianès, cantonada Gran Via, més cap a la plaça Ildefons Cerdà. Per tant, tampoc sabem avui si afectarà o no l'edifici de l'estació de Magòria.

Fins que aquests dos projectes no estiguin definitivament redactats i es tingui la decisió al respecte, no es podran prendre decisions respecte a l'edifici de l'estació de Magòria pel qual s'interessa l'Il·lustre Diputat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. El senyor Guitart té la paraula per repreguntar.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor President. Efectivament, existeixen aquests condicionants, però són condicionants relatius, tenint en compte que en el mateix espai hi ha ubicat ja un complex esportiu que condiciona, d'una manera gairebé evident, el futur de l'emplaçament d'aquest edifici.

Per tant, aquest edifici, alguna cosa molt estranya hauria de passar perquè canviés d'emplaçament o se l'hagués d'enderrocar, i per tant, nosaltres demanem –i ens sumem a la petició del

districte municipal– la possible utilització d'aquest emplaçament per posar-hi l'escola d'adults, que avui està mal ubicada, com coneix el senyor Conseller, en aquell indret.

Nosaltres pensem que és un espai suficient, un espai que donaria vida a aquest edifici singular, i que resoldria un problema social que té plantejat el districte municipal.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Guitart. L'Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Prenc nota del que demana l'Il·lustre senyor Diputat, però insisteixo que estan pendent de realitzar-se aquests dos projectes, que no sabem si l'afectaran o no com per ser utilitzat amb aquesta finalitat que sol·licita el districte, i, per tant, fins que això no ho sapiguem, atès que l'estació de Magòria, com el seu nom indica, té en principi una dedicació a tasques ferroviàries, i no a d'altres finalitats, doncs, fins que no estiguin finalitzats aquests dos projectes, en cap cas podrem prendre una decisió respecte a això.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La pregunta número 11 ha quedat posposada; la número 12, la formula el Diputat Il·lustre senyor Joan Saura, no? Doncs, la senyora Rosa Fabian, en substitució del qui he mencionat abans.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
uns habitatges de la zona residencial
La Balconada II, a Manresa (Bages)*

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Per preguntar al Consell Executiu sobre el fet que, tres mesos després de la inauguració dels habitatges de la zona residencial La Balconada II, de Manresa, construïts en terrenys de l'INCASOL i administrats per ADIGSA, s'hagin produït esquerdes a l'interior dels habitatges, existeixin problemes en les canonades d'aigua, apareguin humitats en general i bassals a la part subterrània de la boca dels ascensors.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. L'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. En les obres de construcció dels cent trenta habitatges corresponents a la segona fase del polígon La Balconada –i deixant de banda certs desperfectes provocats per actes vandàlics, com haver arrencat algunes instal·lacions elèctriques–, no han estat detectats defectes de construcció greus més enllà d'allò que es podria considerar normal en una obra d'aquest volum. Això es dedueix dels informes lliurats tant abans com després de l'acta de recepció provisional de les obres pels serveis tècnics de l'Institut Català del Sòl i d'ADIGSA.

Les esquerdes de l'interior dels habitatges no són tals; es tracta de la manifestació de les juntes de dilatació previstes en l'edifici. Certament, atesa la seva situació, que és poc idònia, des del punt de vista estètic, s'ha procedit a un acabament més acurat en el seu aspecte extern.

Els problemes en les canonades d'aigua, molt puntuals, es refereixen a petites pèrdues que es produeixen per l'assecamment de les juntes de goma de les connexions, a causa del temps

transcorregut des de la seva instal·lació fins a la posada en servei. Això és difícil de preveure d'antuvi; tal com s'ha tingut notícia d'alguna fallida que ha existit, s'ha procedit al canvi de l'element deteriorat, i s'ha deixat el problema solucionat.

El problema de filtracions d'aigua del subsòl o en els pous de l'ascensor es va produir en la primera fase de cent vint habitatges, no en la segona de cent trenta, i està en vies de solució, atès que s'està executant una impermeabilització d'aquests elements. En aquesta segona fase no tenim constància que s'hagi produït aquest problema.

Òbviament, tots aquests problemes estan sent solucionats per l'empresa constructora i al seu càrrec —òbviament—, atès que estan encara, aquests habitatges, en el termini de garantia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La senyora Fabian pot repreguntar.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Bé, no m'ha quedat clar si realment les denúncies que s'han produït per l'Associació de Veïns, tant a la premsa com directament al nostre Grup parlamentari, i les notícies que han sortit a la premsa, si realment s'han produït o no s'han produït aquests desperfectes que jo li deia, més altres que també han estat denunciats, com la manca dels acabaments dels edificis, problemes de la urbanització, etcètera, i, en tot cas, el que voldria és que..., el nostre Grup està interessat que l'acció de l'Administració sigui ben entesa pels administrats. Per tant, que es desmentís —si no s'han produït aquests defectes— a la premsa, i també que es posessin en contacte amb l'Associació de Veïns perquè realment quedessin satisfetes les demandes, i en el cas que realment se n'hagin produït alguns, demanar-li si realment hi ha el compromís de demanar responsabilitats a l'empresa constructora, a l'INCA-SOL o a qui sigui, perquè no sabem de qui són aquestes responsabilitats, i quedar tranquils si, realment, a aquests desperfectes, se'ls posarà fi.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Fabian. L'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, disculpi'm, Il·lustre Diputada, perquè probablement no m'havia expressat bé. Les esquerdes no han existit. És a dir, de les tres coses que han denunciat els veïns, les esquerdes no eren tals, eren les juntes de dilatació, el que passa és que estaven col·locades en una zona en què estèticament, realment, no hi havien de ser, i s'ha demanat un millor acabat d'aquestes juntes de dilatació.

Les fuites han existit en zones que es poden considerar normals pel percentatge de l'existència que hi ha hagut, i s'han reparat ja.

I les humitats en el pou de l'ascensor també han existit, i ja ha estat reparat per l'empresa constructora, perquè encara estava en terminis de garantia.

A tots els veïns se'ls lliuren els fulls per poder formular denúncies, que són acollides per la propietat; en aquest cas, ja és ADIGSA, que és qui passa a ser propietari dels edificis un cop construïts per l'Institut Català del Sòl, i són ateses, bé per l'empresa constructora, si encara està en terminis de garantia, bé pel constructor —Generalitat, en aquest cas—, quan ja estigui fora del termini de garantia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La següent pregunta, la formula el Diputat Il·lustre senyor Ignasi Riera, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Pregunta al Consell Executiu sobre els resultats dels estudis d'avaluació de la viabilitat jurídica i la necessitat tècnica d'actualitzar o no la Llei de Normalització Lingüística, aprovada pel Parlament de Catalunya l'any 1983

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. El Ple del 16 de maig del 90 va ser aprovada una moció subsegüent a una interpellació del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, si no ho recordo malament, sobre la Llei de Normalització Lingüística i la seva aplicació.

El punt 4 de la Moció instava el Govern a realitzar, en el termini més breu possible, els estudis oportuns que permetin avaluar correctament la viabilitat jurídica i la necessitat tècnica d'actualitzar o no la Llei de Normalització Lingüística del 1983. La pregunta del nostre Grup és: quins són, senyor Conseller, els resultats d'aquests estudis?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat hem atès i estem atenent la sol·licitud del Parlament i hem encarregat diversos dictàmens jurídics en relació amb l'adequació de la Llei de Normalització Lingüística, alguns dels quals són a la nostra disposició. També és veritat que en alguns altres casos els hem retornat, amb un diàleg permanent, perquè mentrestant han sortit noves disposicions de tribunals que afectaven, precisament, normes de normalització lingüística, i, al mateix temps, també hem emprès una sèrie de consideracions diferents de les pròpiament jurídiques, perquè, com el senyor Diputat sap molt bé i les senyores i senyors diputats coneixen, aquesta és una llei que, a part de la capacitat jurídica o no d'exercir determinades actuacions, requereix també un altre tipus de consideracions, entre altres, doncs, la possibilitat tècnica, i al mateix temps l'assentiment social, així com la voluntat, expressada també pel Govern, que en aquestes qüestions de normalització lingüística es pugui disposar del més ampli consens possible.

Per tant, això s'ha disposat, disposem d'alguns d'aquests dictàmens; en altres casos estem pendants d'una nova dictaminació, però també estem en altres consideracions d'ordre diferent del pròpiament jurídic.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Riera pot repreguntar.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor Conseller. Per dir-li que estem d'acord que hi ha un doble aspecte: l'aspecte jurídic, l'aspecte polític, l'aspecte social, però que una resposta a aquesta Moció aniria bé, encara que sigui per donar-nos armes tant contra els apocalíptics, que ja ens preanuncien el final del català, com contra aquells que, a cop de dictàmens, ens estan fent mal. És a dir que jo crec que tranquil·litzaria força i ens donaria moltes més pautes per poder fer normes subsegüents d'aplicació de la Llei de Normalització Lingüística del 83, el fet de poder comptar aviat amb aquests estudis.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Així ho farem. En alguns casos, algunes d'aquestes normes es deduiran d'algunes de les lleis que estan entrant o entraran al Parlament, la Llei del Consumidor, per exemple, i altres disposicions legals que farem. Però al mateix temps jo ja li puc afirmar que nosaltres donarem una interpretació quan disposem dels dictàmens per respondre a aquest requeriment del Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La pregunta número 14 ha quedat posposada. La número 15 també la formula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera i Gassiot.

*Pregunta al Consell Executiu sobre els
convenis signats amb institucions
polítiques i culturals del País Valencià
i de les Illes, en matèria de
normalització lingüística*

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. És una pregunta relativa als convenis signats amb institucions polítiques i culturals del País Valencià i de les Illes, en matèria de normalització lingüística.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Té la paraula l'Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, amb molt de gust correspondré. Hi ha convenis en matèria de terminologia, per la connexió amb el Centre d'Hidrologia i per la col·laboració, la preparació i la difusió de materials entre el TERMCAT i la Universitat de València; entre el TERMCAT i la Universitat d'Alacant i entre el TERMCAT i la Universitat de les Illes Balears.

En matèria d'ensenyament, a la Universitat de València, la creació d'un centre d'autoaprenentatge, formació de professorat, suport pedagògic, etcètera: pendent de signatura. Hi ha un acord de col·laboració, en matèria de reconeixement de certificats de català per a adults, amb el Govern Balear, i referit als certificats de la Junta Permanent de Català i la Junta Avaluadora de Català. Hi ha acords i línies de col·laboració en relació amb l'elaboració conjunta del llenguatge administratiu català per mitjà de la Coordinadora General del Llenguatge Administratiu, amb la participació de representants de les administracions públiques que s'ocupen de la normalització lingüística a Catalunya, les Illes Balears, València i Andorra. Col·laboració amb la Universitat de València i l'Obra Cultural Balear en l'organització de jornades de formació per a professors de català de Catalunya, les Illes Balears, València, Mallorca, Ivars i Banyoles. Participació i acords de professors i tècnics de la Universitat valenciana i de les Illes Balears, en actes organitzats amb la participació de la Direcció General de Política Lingüística, les jornades de didàctica, trobades, seminaris lingüístics, etcètera. Coordinació per a la presentació de versions catalanes úniques per a textos emanats del Govern espanyol i d'empreses estatals que han de ser usats al territori de llengua catalana de l'Estat espanyol. Intercanvi d'informació amb institucions i tècnics de normalització lingüística, i col·laboració formalitzada amb cursos de formació de professorat a les Illes Balears i a València,

organitzats per institucions diverses: el CEP, l'Obra Cultural Balear, etcètera. Intercanvi amb la Generalitat Valenciana respecte al certificats de la Junta Permanent del Català i de la Junta Qualificadora del Valencià.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Riera pot repreguntar.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President, i gràcies, també, senyor Conseller, perquè crec que aquesta informació serà enormement útil als grups que la reclamen i que la demanen. Com vostè sap molt bé, el nostre Grup va organitzar fa poques setmanes unes jornades de normalització lingüística, a les quals van assistir, per cert, diversos diputats d'altres grups, cosa que agraïexo, i el mateix Director General de Política Lingüística, on vam fer una reflexió col·lectiva sobre les conclusions del Segon Congrés Internacional de la Llengua Catalana. Crec que aquesta reflexió queda pendent, i un dels punts de reflexió, a més de la insistència sobre la unitat del català, hi havia també la necessitat de coordinar polítiques de normalització lingüística als Països Catalans.

Això que des d'un punt de vista polític és difícil, segurament creiem que serà més fàcil si són les entitats culturals i les universitats dels Països Catalans les que convoquen aquestes reunions.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Per coincidir amb aquesta última precisió que ha fet el senyor Diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, i passem a la següent pregunta, que la deurà formular la senyora Rosa Fabian, en substitució del senyor Joan Saura. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre els
motius pels quals no s'ha reunit la
Comissió Mixta de Transferències
Administració de l'Estat-Generalitat de
Catalunya, des del 19 de juliol de 1989*

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. El Grup d'Iniciativa per Catalunya voldria saber per quines raons la Comissió Mixta de Transferències de l'Administració de l'Estat i la Generalitat de Catalunya no s'ha reunit des del 19 de juliol de 1989.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Senyor President, senyores i senyors diputats, senyora Diputada, com deuen saber pel representant del seu Grup a la part catalana de la Comissió Mixta de Traspassos —és una representació unitària, per tant, la informació està en poder de tots els grups— el plenari de la Comissió de Traspassos es reuneix quan hi ha un acord, quan hi ha un acord prèviament preparat per les ponències, i des del 19 de juliol de 1989 no hi ha hagut cap acord que hagués d'aprovar el plenari de la Comissió Mixta de Traspassos.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La senyora Fabian pot repreguntar.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Vol dir, el senyor Conseller, que després de tenir una sèrie de serveis pendents o en tràmit de negociació, temes tan importants com el traspàs de la Formació Ocupacional, de l'INEM, de l'Institut Nacional de Seguretat Social, molts altres temes que per qüestió de temps no puc relacionar, obres públiques, de transport, d'indústria, de justícia, etcètera, no s'ha considerat adient que es reunís aquesta Comissió? O és que hi ha problemes formals per arribar a aquest acord? Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Bé, la senyora Diputada em llegeix la llista que jo vaig lliurar el mes de desembre al representant del seu Grup, la conec perfectament i vostè sap que si no es reuneix és perquè no hi ha acord; perquè hi hagi acord hi ha d'haver això: una coincidència entre les dues parts, entre l'Administració central i l'Administració de Catalunya. No podem fer un acord amb nosaltres mateixos, òbviament. L'acord és amb l'Administració central, per tant, si no es reuneix és perquè no hi ha acord i no hi coincidència.

En aquests moments estan treballant ponències sobre el tema d'immobles, de formació professional ocupacional, que esperem que molt aviat hi hagi acord; de serveis mèdics d'empresa; de personal laboral de l'Administració de justícia i de l'Institut Nacional de Batxillerat a Distància. Hi ha uns temes que estan pendents de sentència del Tribunal Constitucional, per tant, com el tema de la investigació; hi ha temes en els quals hi ha un desacord total, com el tema de l'INEM i el tema de la Seguretat Social; hi ha altres temes sobre els quals hi ha dificultats tècniques. Les ponències estan treballant i quan una ponència vegi la possibilitat d'acord convocarem immediatament les dues parts. El President de la Comissió Mixta, que és el Ministre Almunia i el Vice-president, que és un servidor, convocarem el plenari de la Comissió Mixta de Traspassos.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La pregunta número disset ha quedat posposada. Resta la número divuit, que formula l'Illustre Diputat Joan Saura; suposo que serà la senyora Rosa Fabian.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la
presumpta fiscalització que el Govern
Civil de Barcelona realitza de les
operacions policials dels Mossos d'Esquadra*

La Sra. FABIAN: Sí, gràcies, senyor President. En diversos mitjans de comunicació han aparegut informacions en relació amb la fiscalització que el Govern Civil de Barcelona està efectuant en operacions realitzades pels Mossos d'Esquadra. Quin coneixement d'aquests fets té el Conseller de Governació?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. El Conseller senyor Gomis té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Senyor President, senyores i senyors diputats, senyora Diputada, no em consta que el Governador Civil de Barcelona hagi fiscalitzat cap operació dels Mossos d'Esquadra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La senyora Rosa Fabian pot repreguntar.

La Sra. FABIAN: Gràcies. A nosaltres ens sap molt de greu que notícies d'aquest tipus, que posen en qüestió el funcionament de les pròpies institucions, apareguin en els mitjans de comunicació i que, bé, si no són certes, que no es desmenteixin, perquè realment això posa en qüestió l'acció de govern i la mateixa institució.

Per tant, si no li consta, hem d'entendre que no s'han produït o hem d'entendre que el senyor Conseller farà les gestions necessàries per poder desmentir, de manera clara, que això està passant? Perquè, és clar, la resposta que: «no em consta», pot ser que el senyor Conseller no ho sàpiga, però en canvi qui vehicula aquestes notícies a la premsa sí que en té constància.

Per tant, li agrairíem al senyor Conseller que fes les gestions necessàries per assabentar-se'n i poder tranquil·litzar tots els senyors diputats i les senyores diputades que aquests fets no s'han produït.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Té la paraula l'Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor President. Senyora Diputada, miri, quan jo li dic que no em consta, no crec que no em consta a mi, crec que a ningú li pot constar que el Governador Civil de Barcelona fiscalitzi: no ens consta; no tinc més informació que aquesta. Quant als fets que vostè... —procuraré ser més explícit per tranquil·litzar-la més—; miri, no li podré donar detalls —i vostè ho comprendrà perfectament—, els Mossos d'Esquadra estaven fent un seguiment com a conseqüència de la introducció de droga a la presó de Quatre Camins, dins de les seves capacitats reconegudes i autoritzades i a més a més sota el manament del fiscal i d'un jutge. En un moment determinat, quan s'està actuant d'aquesta manera, s'actua com a policia judicial; per tant, qui determina les actuacions que ha de fer la policia és el mateix jutge. En un moment determinat, el jutge considera que els Mossos han d'acabar aquesta operació i, per tant, fins aquí, doncs, els Mossos han de subjectar-se —la policia— al que diu el senyor jutge.

No obstant això, i com que per ser més explícit la notícia de premsa parla d'unes interferències —i això és cert—: es varen produir com a conseqüència d'un fet, que jo he demanat i n'he parlat amb el Governador Civil, que és el següent. Així com hi ha uns aspectes d'actuació de serveis policials, que són molt ben delimitats: els de policia administrativa, els de policia de seguretat; els de policia judicial s'emmarquen dins d'aquell principi de col·laboració i de cooperació, i a vegades, aquesta manca d'informació per a una bona cooperació i col·laboració, doncs, pot portar a situacions com aquesta, en què uns inspectors de policia o uns agents de policia, desconeixent aquesta operació, van actuar —jo diria que imprudentment— un cop se'ls havien donat les explicacions.

Però aquest és un problema que ha estat denunciat, que ha estat demanat i que jo penso —perquè he parlat d'aquest tema amb el Governador Civil de Barcelona— que establim i trobarem el camí d'una oficina conjunta d'informació, perquè fets com aquest no es puguin produir.

Però com que la pregunta no era aquesta, sinó que la pregunta concreta era: «quina és la interferència del Governador Civil?», jo he procurat tranquil·litzar-la i dir-li «no em consta», perquè no em pot constar, no em pot constar ni a mi ni a ningú que això sigui d'aquesta manera. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació sobre les conseqüències de la Guerra del Golf Pèrsic, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Pueyo, de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentar la Moció té deu minuts, senyor Pueyo.

**Moció subsegüent a la interpe·llació al
Consell Executiu sobre les Conseqüències
de la Guerra del Golf Pèrsic**

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, no consumiré els deu minuts que el senyor President em concedeix.

En primer lloc, els diré que per raons de força major que expliquen l'absència del meu Il·lustre col·lega, el senyor Colom, passo a defensar amb poques paraules la Moció subsegüent a la interpe·llació que al seu dia el senyor Colom va plantejar sobre les conseqüències de la Guerra del Golf.

Certament, constitueix una coincidència —una feliç coincidència, una coincidència que saludem— el fet que aquesta Moció se substanciï, precisament, el dia que ens arriben notícies del cessament de les hostilitats al Golf, la qual cosa desitgem que signifiqui la fi irreversible de la guerra i l'inici d'una difícil, però inajornable, reconstrucció. Una reconstrucció no únicament dels béns físics destruïts, sinó també —i això serà probablement molt més difícil— una reconstrucció de la pau com a cultura i dels ponts de diàleg, els ponts de convivència que s'han trencat, una reconstrucció que permeti d'aportar pau, seguretat i llibertat democràtiques a Kuwait, evidentment, però també a Israel, a Palestina, a l'Iraq, al Kurdistan, al Líban..., a tots els països de la zona, en definitiva.

Pel que fa a la Moció que sotmetem a la seva consideració, voldríem reconèixer i saludar la premonició privilegiada de la Mesa que, des de la seva alta atalaia, segurament va intuir el cessament de les hostilitats i no va admetre a tràmit els dos punts inicials de la Moció, en què, precisament, el que es reclamava era això: el cessament de les hostilitats i l'inici de les negociacions, així com el retorn dels vaixells que l'armada espanyola té destacats a la zona i, en particular, dels mariners de lleva, un quaranta per cent, aproximadament, dels quals, com vostès saben, són catalans.

Pel que fa als dos punts supervivents d'aquesta Moció, veuran vostès que el primer es refereix a la conveniència cívica i política de neutralitzar, amb tots els mitjans al nostre abast, la familiarització amb el bel·licisme —en definitiva, amb la cultura de la guerra i els seus mites— que s'ha produït en el país durant les darreres setmanes, i la necessitat, creiem, d'estendre, a través de tots els mitjans —per tant, a través del sistema educatiu, a través dels mitjans públics de difusió—, els criteris d'allò que en diem cultura de la pau, i que creiem que ha estat, i sens dubte ha estat així, una aspiració tradicional del poble català, i que inclou una ape·llació a la llibertat i a la convivència com a valors suprems, com a valors principals de la relació entre les persones i els pobles.

En segon lloc, al segon d'aquests punts, la Moció insta el Govern de Catalunya a adoptar les mesures necessàries per reduir i per contrarestar els efectes negatius que la Guerra del Golf ha tingut per a certs sectors de l'economia catalana, i que

continuarà tenint, sens dubte, fins que no es reinstauri definitivament el clima mundial de pau, de confiança, de seguretat, el clima que, en definitiva, fa possible no només la convivència, sinó també els intercanvis de tota mena entre les persones i els pobles del món.

No m'estendré més en les meves argumentacions, perquè entenc que són evidents, especialment, en el moment que vivim. M'agradaria, finalment, en tot cas, destacar allò que té de relatiu privilegi de l'atzar el fet que precisament avui la Cambra tingui l'ocasió de pronunciar-se favorablement en aquest sentit, sinó que també voldria destacar les responsabilitats implícites i explícites de tota mena que es desprenen, per a nosaltres —i també per al Govern i per a la societat catalana—, en aquest moment històric.

Sense més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Han presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió i el Grup Socialista; per Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup, com que no està d'acord amb cap dels punts de la Moció presentada per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana: ni els dos que no van ser admesos a tràmit —molt correctament, entenc— per part de la Mesa, com tampoc amb els dos que han sobreviscut, per aquest motiu vam presentar sengles esmenes a tots i cadascun d'aquests punts.

No hauria de parlar de les esmenes que vam presentar als punts no admesos, però ja que el senyor Pueyo, en nom del senyor Colom, ha explicat el contingut d'aquestes esmenes, deixin-me dir, molt sintèticament, que nosaltres, no estant d'acord —com és públic i notori— amb l'equiparació, en aquest conflicte armat, entre l'agressor i l'agredit, és pel que vam presentar una esmena de supressió que substituïa aquest equilibri entre el dictador de l'Iraq i les forces de la llibertat i la democràcia, tendents —i afortunadament ho han aconseguit— a l'alliberament del poble de Kuwait, nosaltres presentàvem una esmena que venia a dir, en síntesi, que el Parlament de Catalunya es feia seva i donava suport a la Resolució adoptada el dia 24 de gener passat pel Parlament Europeu, que, en definitiva, i amb molts altres matissos, venia a explicar aquesta actitud, que és la nostra.

I quant al segon punt, el tema dels vaixells espanyols i dels mariners catalans, nosaltres, estant en desacord amb aquesta proposta, és pel que vam presentar una esmena en el sentit de demanar a aquesta Cambra que agraiís l'esforç i el sacrifici dels mariners catalans desplaçats a l'Orient Mitjà en compliment de les resolucions de les Nacions Unides sobre l'embargament econòmic a l'Iraq. Hi insisteixo: no és possible debatre-ho ni votar-ho ara, però crec que és un desig meu, fins i tot personal, poder deixar constància davant d'aquesta Cambra —almenys, per part del nostre Grup— de l'agraïment a aquests nois de casa nostra.

Anant als dos punts que han sobreviscut, quant al punt tercer —que ara és el primer—, el que fa referència a la política de pau, és clar, ja he explicat abans que, pel que sembla, el concepte de la pau no és el mateix entre l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana i el Grup de Convergència i Unió, perquè nosaltres creiem —com va explicar molt bé l'Honorable senyor Conseller Antoni Subirà, que va respondre la interpe·llació en

nom del Govern— que la pau és un elevadíssim, un dels més elevats valors, però no és un valor absolut: n'hi han molts altres. I, en definitiva, el nostre concepte de pau és la pau dels esperits i no la pau de la impotència davant la força de les armes.

Diu el senyor Pueyo, en la seva Moció, que hi ha un clima social, fruit d'aquest conflicte, un clima social entorn de la violència, de la guerra... Nosaltres entenem que això no és així: en aquests moments hi ha un cert coneixement, per part de l'opinió pública, d'aquestes matèries; és obvi, els mitjans de comunicació, el que fan és traduir la realitat, per tant, no hi ha una imputació a fer als mitjans d'informació que han explicat a bastament les armes modernes, sofisticades, les accions estratègiques... Per altra banda, crec que tots som conscients també que els mitjans de comunicació han palesat perfectament també els estralls, les misèries, les víctimes de la guerra, i no crec que la nostra societat hagi incrementat el seu nivell d'agressivitat o de valoració de la violència per aquest motiu. Per altra banda, tots som conscients que, feliçment, el conflicte ha acabat amb la victòria de les armes de la coalició internacional, i, per tant, s'esvairà de forma immediata aquesta possible incidència. Per això, nosaltres tampoc estàvem ni estem d'acord amb això, i més perquè es demana que el Govern de la Generalitat, en certa manera, impulsi els mitjans informatius i les escoles perquè vagin en un sentit concret. Ens semblaria que això és bo que es faci, però crec que tots vostès —i nosaltres els primers— posarien el crit al cel que, per una causa si volen bona, el Govern de la Generalitat censurés, promogués, instigués a una actuació determinada els mitjans d'informació, que són lliures, i que, en tot cas, hi insisteixo, el que fan és reflectir la societat i no modelar-la.

En canvi, hi ha un altre tema —i això ens ha impulsat, en el seu moment, el dia 21, ens va impulsar a presentar una esmena—, sí que hi ha un altre tema que la Guerra del Golf potser ha desvetllat o està suscitant, o que hi ha un perill real, perill que espero que l'acabament del conflicte esvaeixi, però existeix aquests dies un cert perill d'un recel o un rebuig, per part de la nostra societat, d'una part de la nostra societat, davant de les persones de fe o de cultura islàmica, que moltes, com sabem, conviuen entre nosaltres. Jo mateix, avui, he tingut un testimoni en aquest sentit: venint aquí, al Parlament, en el tren es comentaven, lògicament, els esdeveniments de la guerra, i fins i tot, potser, ara hi ha més una actitud de menysteniment que no pas de recel davant l'espantant victòria de les armes internacionals; bé, ha pujat al vagó una persona, pel seu aspecte, d'origen magrebí, amb una criatura, i hi ha hagut una reacció d'una certa incomoditat per part de tothom, i he sentit algun comentari realment que no és correcte. Els mitjans informatius ens han informat aquests darrers dies d'accions blasmables en aquest sentit: de no atendre, de no donar el tracte correcte a aquestes persones que conviuen amb nosaltres, i per això sí que entenem i entenem que encara és vàlida aquesta esmena que fèiem nosaltres en aquest sentit, que el Parlament insti els ciutadans de Catalunya a reflexionar sobre una veritat per a nosaltres —i suposo que per a tots vostès, evidentment— tan elemental com que aquestes persones immigrades que viuen entre nosaltres, pertanyents a aquesta cultura, a aquesta fe diversa de la nostra, una societat religiosa diferent de la secular nostra, doncs, són éssers humans, i que, per tant, per definició, són també els nostres germans. I, per tant, amb aquest esperit els hem de tractar.

Per això jo pregaria al senyor Pueyo que substituís aquest punt seu pel punt nostre, o bé, si escau, he vist que hi ha una esmena també molt similar, del Grup Socialista: la diferència que existeix és només l'esment de la Resolució 40 de la nostra legislatura, del Parlament de Catalunya, que fa referència a la condemna de tot racisme. No cal dir que si el senyor Pueyo preferís un text més complet o més extens i volgués recollir aquesta proposta del Grup Socialista, nosaltres no tenim cap inconvenient que s'esmenti, molt encertadament, aquesta Resolució, i més perquè, entre d'altres motius, va ser impulsada, al seu moment, aquesta Resolució, per una persona que en aquesta Cambra s'ha distingit molt en la lluita contra aquestes discriminacions: em refereixo a la Diputada senyora Barenys.

Finalment, en la segona esmena viva de la Moció, nosaltres presentem una altra esmena, una esmena potser de menor entitat, però que considerem també que és important i que la seva no-acceptació no ens permetria votar tampoc aquest segon punt viu de la Moció d'Esquerra Republicana, consistent a parlar de les conseqüències negatives per als sectors de l'economia catalana. Recollint les paraules de l'Honorable senyor Conseller, nosaltres voldríem precisar que són possibles conseqüències —perquè n'hi ha algunes que semblen aparents—, però hi ha moltes possibilitats, hi ha aspectes molt complexos —ja es va parlar que, fins i tot, abans de la crisi del Golf ja hi havia un cert aleniment..., recordo que en el debat pressupostari ja en vam parlar—, i, per tant, doncs, dir, assegurar formalment, com fa Esquerra Republicana, que hi ha unes conseqüències negatives, nosaltres no voldríem alarmar innecessàriament l'opinió pública i els estaments econòmics, i per això parlem de les «possibles conseqüències», i crec que amb l'acabament ràpid de les hostilitats, doncs, anirà més en aquest sentit que les conseqüències siguin mínimes. Per altra banda, nosaltres precisem que és a curt termini; va quedar clar que, a mitjà i llarg termini, cal entendre..., o, almenys, amb els coneixements que es tenen avui dia, sembla que no hi haurà conseqüències desfavorables a llarg termini.

Finalment, doncs, amb un esquema ja clàssic del nostre Grup, més que parlar d'«emprendre», nosaltres expressarem, doncs, «continuar emprenent», i no sols «païllar», com se'ns demana per part de l'Agrupació d'Esquerra Republicana, sinó que nosaltres, que tenim una gran fe en la bona actuació del Govern de Catalunya, complementem no sols «païllar», sinó també «anullar» aquestes conseqüències.

En definitiva, doncs, senyores i senyors diputats, el nostre Grup presenta aquestes dues esmenes, que agrairíem que fossin recollides pel senyor Pueyo, tant en la versió nostra o en la versió del Grup Socialista, i, en sentit contrari, si no fos així, hi votariem, pels motius que he donat abans, encara que tinc una peça addicional de confiança que seran acollides perquè fa uns minuts els eficientíssims serveis de premsa de l'Agrupació d'Esquerra Republicana ja ens han fet arribar una nota dient que s'aprojava tot això. Bé, en tot cas, esperarem l'expressió verbal del senyor Pueyo per prendre un sentit de vot en la nostra decisió.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Pel Grup Socialista, per defensar l'esmena presentada per aquest Grup, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, seré molt breu. Primer vull assenyalar que sembla que Esquerra Republicana té més interès en el debat cap enfora d'aquest Parlament que no cap endins d'aquest Parlament, com hauria de ser, i deu ser per això que nosaltres ja coneixem per una nota de premsa, que se'ns ha passat, que el senyor Pueyo, doncs, parlaria en nom del senyor Colom perquè el senyor Colom s'havia de traslladar a un altre indret. També sabem el contingut de la intervenció del senyor Pueyo perquè en aquesta nota també ja venia, doncs, reflectida.

La societat catalana, senyores i senyors diputats, té una llarga tradició de cultura democràtica i de pau i nosaltres no creiem que sigui necessari recordar-li-ho. No obstant això, sí que creiem, i en això coincidim amb la posició del portaveu que ha expressat aquí..., el portaveu de Convergència i Unió, que el conflicte del Golf podria tenir efectivament —i dic podria tenir— algunes repercussions negatives en el clima de convivència de la nostra societat, però en uns punts molt concrets. Concretament pel que fa a les relacions en les comunitats àrabs i de fe i cultura islàmica, hi podrien aparèixer actituds de recel i de rebuig. Ens consta que els residents d'aquesta raça i cultura tenen també aquesta preocupació. Els seus representants no fa gaires dies s'han posat en contacte amb els grups parlamentaris de la Cambra i els han expressat els seus temors en aquest sentit.

El Parlament de Catalunya és sensible als problemes de convivència que puguin sorgir entre les diferents collectivitats; hi han hagut en aquesta Cambra diversos debats sobre la qüestió i d'aquests debats existeix una resolució del Parlament, la 40/III, sobre la discriminació i el racisme. És inspirant-nos en aquesta resolució, que condemna tota discriminació i intolerància per raó de diferències de raça, cultura i religió, que hem presentat una esmena al tercer punt de la Moció d'Esquerra Republicana. I aquesta esmena, senyores i senyors diputats, diu concretament: «El Parlament de Catalunya, davant l'actual perill d'aparició d'un clima social de recel o rebuig envers les persones de fe o cultura islàmica immigrades al nostre país i en el marc de la Resolució 40/III, del Parlament de Catalunya, sobre la discriminació i el racisme, insta tots els catalans a potenciar actituds solidàries i no discriminatòries en relació amb aquests ciutadans que conviuen entre nosaltres, oferint-los per contra el tracte fratern que mereixen».

El Grup de Convergència i Unió ha presentat un text molt similar a aquest i si el Grup d'Esquerra Republicana prefereix assumir, si és que pensa fer-ho amb algun dels dos, el de Convergència i Unió, nosaltres donaríem també suport a aquesta esmena del Grup de Convergència i Unió.

Quant al quart punt nosaltres ja anunciem que ens abstenem.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. L'Agrupació del CDS? (*Pausa.*) Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN: Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, molt breument, pujo a la tribuna per explicitar que l'Agrupació parlamentària del CDS entenem que s'ha de mantenir la proposta avui a debat per una raó: és per donar ocasió a tots els grups polítics de poder fer explícita i pública ma-

nifestació d'alegria pel fi de la Guerra. Solament per això la nostra Agrupació manifesta que mereixia la pena mantenir aquesta Moció avui a debat.

No obstant això, nosaltres creiem que no és hora de declaracions; la realitat imposa que és hora de fets concrets a favor de la pau i no simplement d'assolir certes declaracions que vénen justificades per alguns fets anteriors i per algunes connotacions polítiques de tal o qualsevol grup, de tal o qualsevol ideologia. Per això l'Agrupació parlamentària del CDS demanem que es retiri la Moció avui a debat i cridem a tots els grups, i fonamentalment al Grup de la majoria, Convergència i Unió, a l'objecte que no basant-nos en fets que afortunadament avui podem dir que són història, sinó en una proposta de futur, puguem fer tots els grups conjuntament una proposta realista que condueixi d'una manera veritable a donar un exemple de solidaritat vers el poble, fonamentalment, kuwaitià, que és el que va sofrir una injusta invasió i, per què no?, també el poble iraquetà, que no té per què patir les desafortunades direccions dels seus líders polítics.

És en aquest sentit que nosaltres creiem que aquest Parlament, si treballem de cara al futur, podríem presentar alguna oferta que podria ser exemplar a l'objecte d'elaborar el que en endavant ha de ser un rebuig a l'ús de la violència, el nou model d'entesa internacional de pau i de treball amb tots els pobles, i que el poble de Catalunya, una vegada més, pugui ser capdavanter, pugui ser el que llanci una crida a favor que a partir d'ara tots hem de treballar per la pau i pel compromís que no solament tenim amb els pobles que han patit directament la Guerra, sinó amb els que indirectament també l'han patit, com són els pobles del Magrib. Creiem que nosaltres, creiem que el Parlament de Catalunya té una tasca important; hem de ser capdavanters, i jo demano d'una manera seriosa i encomiable al Grup que ha presentat la Moció que la retiri envers una propera moció que tots els grups podríem presentar i que pugui ser exemple del que el món occidental, el món europeu, el món espanyol, el món català, el món mediterrani ha de fer vers la propera pau i el que ha de ser el futur dels pobles als quals ens uneix una cultura de fa molts anys.

Gràcies, senyor President, Il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Voldria remarcar en aquesta ocasió molt especialment que parlo en nom dels diputats d'Esquerra Catalana dintre del Grup Mixt, perquè potser totes les opinions no són iguals dintre del nostre Grup. Però, bé, en nom d'aquests diputats, he de dir que nosaltres creiem que la Moció que estem veient en aquests moments, estem debatent aquí en aquesta Cambra, ja considerem que és una moció d'aigua passada, que, per tant, ens sembla que discutir això en aquest moment ja gairebé no mereix la pena, si no fos perquè hi ha algun aspecte que voldria parlar.

Primerament, evidentment, congratular-nos de la fi de la violència, no direm del conflicte, perquè el conflicte desgraciadament encara va molt més enllà i durarà una sèrie de dies abans no podrà ser acabat. Però sí congratular-nos de la fi de la violència d'aquest conflicte i esperar que no es reprenguin les hostilitats perquè, malgrat tot, la Guerra oficialment encara no

s'ha acabat; hi ha hagut un alto el foc; esperem que, doncs, sigui definitiu, però només és un alto el foc.

Pel que fa a les resolucions i a la Moció en si que se'ns presenta, ja dic, com que creiem que ja és una moció fora de lloc, perquè ha estat superada pels esdeveniments, nosaltres no creiem que sigui necessari votar cap tipus de resolució de Moció en aquest aspecte. Hi ha, no obstant això, un caire, que és el punt número 3, en el qual, doncs, és evident que ja vam fer una resolució, com molt bé diu una de les esmenes aquí presentades, la 43 d'aquest Parlament; una resolució en la qual, doncs, es deia que no havia d'haver-hi cap forma de discriminació racial entre les persones que habiten al nostre territori. Nosaltres en això no ens fa absolutament res tornar-nos-hi a referir i reconfirmar que estem en contra de qualsevol discriminació; no, aquí es diu «la cultura islàmica», però no solament aquests, sinó qualsevol discriminació que hi pugui haver per qüestions de raça o credos polítics en el nostre país, i per tant no ens fa res votar; tant se val si s'admet la de Convergència i Unió com la socialista, nosaltres en aquest punt número 3 votarem favorablement.

Quant al punt número 4, que és l'altre punt que queda vàlid aquí, nosaltres creiem fermament que la brevetat i la rapidesa del conflicte no influirà d'una manera significativa, evidentment, sobre l'economia catalana perquè s'hagin de prendre mesures especials o vigilar aquestes mesures. Per tant, en el quart punt nosaltres ens abstindrem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Senyor Pueyo, el Grup Popular estava en desacord amb la seva moció presentada pel que feia als quatre punts. Evidentment com que vostè n'ha retirat dos i en queden dos de vius, el tercer i el quart, sí que li voldria dir una cosa, que si vostè accepta en el punt tercer l'esmena del Grup de Convergència i Unió o pot fer una transaccional mitjançant el que ha presentat el senyor Oliart, nosaltres l'hi votarem favorablement. I, pel que fa al punt número 4, en cas que vostè accepti també l'esmena del Grup de Convergència l'hi votarem favorablement.

En cas que vostè no acceptés l'esmena del Grup de Convergència la posició del Grup Popular seria d'abstenció.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Li he d'aclarir que el senyor Pueyo no ha retirat cap punt, eh?, ha estat la Mesa que no l'hi ha admès.

La Sra. MONTSERRAT: Moltes gràcies, senyor President; té tota la raó; perdoni aquest lapsus.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Pel Grup d'Iniciativa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo no havia rebut el comunicat de premsa d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per tant, em posicionava sobre la Moció i sobre les esmenes vives perquè la Mesa les ha acceptat. El nostre Grup també havia presentat una esmena que la Mesa ha considerat improcedent i que, per tant, no és esmena viva i no és aquest moment el moment en què la comentaré. Crec que ja tindrà una altra ocasió d'explicar per

què havíem presentat aquesta esmena, que té relació directa amb l'economia catalana en relació amb la Guerra.

És obvi que és molt important per a tothom que la Guerra hagi acabat. De tota manera em sembla que és absolutament prematur treure conseqüències sobre aquest final de la Guerra. La guerra genera frustracions de tota mena i els conflictes posteriors subsegüents d'aquesta guerra no crec que la futurologia sigui en tot cas tècnica per als polítics i en aquest sentit estic d'acord amb el que va dir l'altre dia el Conseller senyor Subirà, que no podem saber, per exemple, quines seran les conseqüències econòmiques d'aquesta guerra per a l'economia catalana, perquè —per entendre's— les conseqüències per a l'economia catalana dependran de les conseqüències també per al conjunt d'Europa —i sembla que per al conjunt d'Europa aquesta guerra sí que tindrà conseqüències— i també les conseqüències que tindrà a la zona del Golf.

Nosaltres, i en relació amb el text viu de la Moció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, volíem mostrar el nostre acord absolut amb un punt, amb el punt tercer de la Moció: «El Parlament de Catalunya davant l'increment d'un clima social de familiarització amb la guerra, la violència i l'armamentisme insta el Govern, etcètera...» Sembla que els altres grups que s'han posicionat vulguin negar aquest clima social de familiarització amb la guerra, la violència i l'armamentisme. No són poques les iniciatives editorials avui en marxa per començar a comercialitzar entre els infants col·leccions de cromos, per exemple, que expliquin el nou armament utilitzat en aquesta guerra; les figures que aquesta guerra ha fet populars, o que ha fet profundament impopulars. No crec que sigui casual, tampoc, que la venda de joguines bèl·liques hagi augmentat i hagi augmentat notablement. No crec tampoc que puguem creure de poca importància el sondeig d'opinió sobre l'opinió dels infants i dels joves d'arreu del país i també de Catalunya sobre el bel·licisme i com aquest bel·licisme s'ha incrementat al llarg d'aquesta guerra.

Nosaltres de cap de les maneres defensaríem mesures de censura contra la informació de la guerra, però crec que tenim tot el dret del món a demanar que, davant d'un conflicte tan important, hi hagi una informació més plural, i creiem que hem de denunciar seriosament la simplificació que hi ha hagut d'informacions durant tot el conflicte. A través del Col·legi de Periodistes de Barcelona i de Catalunya s'han fet ja primeres sessions de treball per estudiar entre els professionals dels mitjans de comunicació fins a quin punt aquesta informació pot haver induït a actituds no gens propícies a la pau. S'han fet, fins i tot, afirmacions que són, em penso, del tot indefensables: no es pot dir mai que defensar la pau sigui equiparable a donar suport a un dictador; no es pot dir mai que defensar una guerra sigui coincident, justament, amb la defensa de la llibertat.

Hi ha moltes altres coses i moltes circumstàncies complexes: la comparació entre dos personatges tènics, que tots hem condemnat i hem condemnat des del primer dia, com Saddam Hussein amb Hitler, és una comparació sense cap mena de rigor històric i, en tot cas, s'està comparant la conseqüència d'una situació de capitalisme europeu amb la conseqüència d'un dictador absolutament inhumà que ha utilitzat les armes més bèsties contra pobles sencers, com el Kurdistan, en una guerra anterior. No deixa de ser curiós que, quan alguns de nosaltres havíem denunciat Saddam Hussein en la seva guerra contra l'Iran,

molts dels representants, avui, de la defensa dels aliats es van girar contra nosaltres –i, en concret, contra aquest Diputat– perquè deien: «Si ataqués Saddam Hussein, estàs defensant els fonamentalistes islàmics», i evidentment no era això: estàvem atacant Saddam Hussein perquè, com ens deien els informes d'Amnistia Internacional, era un violador sistemàtic dels drets humans, ja aleshores, i ara també.

Em penso, per tant, que totes aquestes simplificacions feien enormement oportuna la Moció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que, per tant, pensàvem votar favorablement. Si, pel que sembla, aquest punt serà retirat i serà substituït per un altre que es recolza en la Resolució 40/III del Parlament de Catalunya, és evident que donarem també suport a aquesta Resolució, perquè va ser presentada per la senyora Rosa Barenys després d'un treball d'interpel·lació, de moció i de resolució subsegüent, en la qual vam participar conjuntament el Grup d'Iniciativa per Catalunya amb el Grup Socialista: la Diputada Rosa Barenys, el Diputat Joan Oliart, el Diputat Joan Saura i jo mateix; per tant, és evident que donarem suport a aquest punt de la Moció.

No donarem suport al quart punt perquè el creiem de formulació massa..., anava a dir ingènua: és a dir, ens sembla que seria molt important poder obrir un debat, d'aquí a un temps, per saber si hi ha hagut o no conseqüències de la guerra en l'economia catalana. Crec que hi ha símptomes per pensar que, si no d'una manera directa, d'una manera indirecta sí que hi pot haver conseqüències en l'economia catalana. Però, en tot cas, avui, la Moció ens resulta prematura i, per tant, ens abstindríem en aquest punt de la Moció.

Com saben les senyores diputades i els senyors diputats –si més no, per la premsa–, el nostre Grup ha presentat tant una proposició no de llei sobre la pedagogia de la pau com un avantprojecte de llei per al foment de la pau. Aquest segon avantprojecte de llei per al foment de la pau, crec que encara es mou a les taules d'estudi de la Mesa del Parlament.

Gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Ara, al senyor Pueyo, li correspon pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. PUEYO: Senyor President, senyores i senyors diputats, intentaré de fer una síntesi raonable. En primer lloc, em meravello i em congratulo de l'enorme impacte, de l'excitació que ha provocat en alguns grups la difusió prematura d'aquesta nota de premsa; probablement no causarà el mateix impacte en els mitjans de titularitat pública, cosa que lamento, però, en qualsevol cas, agraeixo l'interès dels diputats que s'han manifestat sobre el particular.

Pel que fa als punts de la Moció que sotmetem a la seva consideració, en relació... –encara que sigui molt breument–, en relació amb els dos punts extints, per tal com algun portaveu s'hi ha referit...

El Sr. PRESIDENT: No parli dels punts extints, perquè no són objecte d'esmena i vostè s'ha de pronunciar només sobre les esmenes presentades: si les accepta o no les accepta.

El Sr. PUEYO: Molt bé, doncs, *requiescant in pace* els punts extints, malgrat... (*rialles*), malgrat que hauria estat positiu de clarificar algunes qüestions.

En relació amb les esmenes presentades, és obvi que hi ha una diferència considerable entre aquesta reclamació, aquesta

sol·licitud d'una certa pedagogia de la pau, que nosaltres proposàvem que es vehiculés, entre d'altres mitjans, a través del sistema escolar, a través dels mitjans de difusió; evidentment, mai, senyor Escudé, recorrent a la censura o a la manipulació, cosa que sabem que no es produeix mai en aquests mitjans i, per tant, nosaltres no seríem pas els primers a sol·licitar-ho, sinó en el sentit... –i jo voldria agrair la sensibilitat amb què ha recollit aquest suggeriment el senyor Riera: anava en aquest sentit.

De totes formes, és evident que l'esmena que el Grup de Convergència i Unió planteja, en el sentit que «davant l'actual perill d'aparició d'un clima social de recel o rebuig...», etcètera, nosaltres la valorem positivament, molt positivament, i més si, com és el cas de l'esmena del Grup Socialista, inclou, a més a més, una referència a un acord d'aquest Parlament obtingut després d'una intervenció i d'una laboriosa elaboració parlamentària per part de la senyora Barenys. Per tant, voldria dir que acceptaríem l'esmena del Grup Socialista, en el benentès que incorpora també, literalment, allò que el Grup de la majoria proposava i que, a més a més, incorpora aquesta referència a l'acord del Parlament.

Pel que fa a la segona esmena del Grup de la majoria, doncs bé, nosaltres ens felicitem que hi hagi grups i diputats que considerin que ja s'han superat tots els efectes d'aquesta guerra; els felicitem per aquesta sensació, i voldríem dir que aquesta diferència que el senyor Escudé qualificava gairebé de tècnica entre «fer» i «continuar fent», doncs, com en altres ocasions, no serà un obstacle perquè acceptem la seva esmena.

Per tant, supeditaríem el sentit estricte d'allò que inicialment havíem plantejat a la voluntat d'aconseguir un acord majoritari d'aquesta Cambra en un dia com avui, i acceptaríem, doncs, en resum, l'esmena del Grup Socialista i la segona esmena del Grup de la majoria.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Per consegüent, se sotmet a votació els dos punts de la Moció..., sí, amb l'acceptació de les esmenes que, tal com ha dit el senyor Pueyo... (*L'I. Sr. Oliart demana per parlar.*) Com?

El Sr. OLIART: Votació separada, senyor President, per favor.

El Sr. PRESIDENT: Votació separada. Doncs, primer votem el punt tercer, que serà primer, eh?

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El primer punt de la Moció ha quedat aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Es vota, a continuació, el segon punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt ha quedat aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Passem al dotzè punt... (*L'I. Sr. Casanovas demana per parlar.*) Sí?

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, jo voldria demanar si s'ha calculat bé, això, perquè d'una votació a l'altra no hi ha hagut cap moviment de diputats i les votacions donen números diferents. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Les votacions ja s'han efectuat. Ho sento molt. (*Remor de veus.*)

El dotzè punt de l'ordre del dia és Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Transports en l'Àmbit de l'Entitat Metropolitana de Transport, presentada per la Diputada senyora Rosa Martí, que té la paraula.

**Moció subsegüent a la interpellació al
Consell Executiu sobre la Política de
Transports en l'Àmbit de l'Entitat
Metropolitana de Transport**

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la present Moció és subsegüent a la interpellació sobre la política de transports en l'àmbit de l'Entitat Metropolitana, que va ser presentada en l'últim Ple, i es fonamenta en dues de les tres qüestions que es van presentar a la interpellació: per una part, instar el Consell Executiu que presenti el Pla Intermodal de Transports en el primer trimestre de l'any 92, i un segon punt, instar el Consell Executiu que presenti el Pla d'Inversions per al proper quadrienni pel que fa al metro i als Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, en el termini d'un mes.

La tercera de les qüestions que varem plantejar en la interpellació, que feia referència a les aportacions econòmiques que entenem que caldria que el Govern de la Generalitat fes a l'Entitat Metropolitana, no ha estat objecte, en aquest cas, de presentar-la a l'apartat de Moció, perquè nosaltres creiem que utilitzarem alguna altra via per tal de seguir insistint, en part, en aquest tema: possiblement sigui a través de la via pressupostària.

Recordem, com a exemples que ja dèiem l'altre dia i dins d'aquest apartat de les aportacions que ha de fer el Govern, que la Comunitat Autònoma de Madrid aportava al transport metropolità 12.520 milions de pessetes i que, a la Comunitat Autònoma de Catalunya, el Govern de la Generalitat no aporta cap diner per a la subvenció del manteniment de l'Entitat. Això només ho dic per evidenciar els diferents tarannàs entre la política que porten a terme una comunitat autònoma i una altra comunitat autònoma. Quin govern és aquest que es mou entre paradoxes com les següents: per una part, per exemple, opta per un túnel del Cadí amb tarifes desorbitades, collant els ciutadans del Berguedà i de la Cerdanya, acordant increments del 25%, i, alhora, aquest mateix Govern no deixa ni pujar al mínim les tarifes del transport públic per ofegar encara més l'Entitat Metropolitana?

Una segona contradicció en què entra aquest Govern: és un govern que pot subvencionar o que subvenciona el funicular de Montserrat, el de Gelida, el de Núria, i no vol subvencionar el funicular de Montjuïc. Governar amb tantes contradiccions, permetin-me que els ho digui, senyors de la majoria, és perillós.

La Llei —i ho dèiem també l'altre dia— 7/87, que és una de les LLOT, ja preveia la formulació del Pla Intermodal, i deia que s'havia de redactar. La Llei és del 87, estem a l'any 91, i com també dèiem l'altre dia, en aquests moments només estaran fets els estudis. I permetin-me que els recordi alguna de les parts del contingut de la Llei, perquè són tan clares que de vegades no cal fer gaires discursos.

L'article 9 d'aquesta Llei diu: «Correspon a l'Administració de la Generalitat planificar i ordenar els sistemes generals de transport públic per mitjà del Pla Intermodal de Transports. L'aprovació inicial i la provisional d'aquest Pla corresponen al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i l'aprovació definitiva correspon al Govern de la Generalitat.»

I l'article 12 d'aquesta mateixa Llei diu: «Es nomenarà una comissió *presidida* pel Conseller de Política Territorial i Obres Públiques». Evidentment, a part de la Comissió, hi ha unes subcomissions encarregades de la redacció d'aquests plans.

No estem, per tant, fent més que recordar, amb tot el que acabem de dir, el contingut de la Llei. Per tant, el Conseller és responsable directe de la redacció del Pla, perquè presideix la Comissió, i per moltes comissions o subcomissions que hi hagi, el Conseller, en definitiva, és el responsable d'accelerar o de retardar la redacció d'aquest Pla.

És aquest un bon exemple de dues qüestions: per una part, s'evidencia una manca de capacitat de govern, que està en total desacord amb els pronunciaments teòrics de progrés, modernitat, qualitat de vida i aproximació a Europa que fa el President de la Generalitat en algunes ocasions. Si no planifiquem, quina modernitat tindrem?

I una segona qüestió: com és possible que el Govern no compleixi les mateixes lleis del Parlament? Es creen les comarques, i avui només tenen segell; es crea l'Entitat Metropolitana i després ens n'oblidem. Diu la Lei que s'ha de fer el Pla Intermodal, i el Govern adopta la posició de *piano piano*. Diu la Llei que s'ha de fer el Pla Territorial, i tampoc no en sabem res.

Nosaltres estem absolutament convençuts que el Pla Intermodal de Transports seria una eina importantíssima per ordenar i planificar el transport públic a les cinc comarques més poblades de Catalunya, i que estan a la Regió I —ja ho vam anomenar l'altre dia—, al Barcelonès, als dos Vallesos, al Maresme i al Baix Llobregat. Veure què tenim en tota aquesta àrea, què ens manca fer i com podem superposar la combinació del tren amb l'autobús, amb el metro, amb els Ferrocarrils de la Generalitat, perquè aquells ciutadans que viuen a Granollers, a Mataró o a Sabadell puguin desplaçar-se amb facilitat i puguin anar al seu lloc de treball o al seu lloc d'estudi fent el mínim possible de combinacions de transport; però el Conseller, que és President de la Comissió que ha de redactar el Pla, ha estat tres anys solament per encarregar els estudis. No s'impulsa la redacció del Pla Intermodal; per tant, no té cura ni li preocupa, a aquest Govern, la qualitat de vida d'aquests ciutadans.

El Govern de Convergència i Unió no fa una política intel·ligent; fa només una política de supervivència, i no exercita la plenitud de les seves competències, i això no és bo per a Catalunya.

La política intel·ligent és la política que preveu el futur. És importantíssim que, per poder anar de Granollers, per exemple, a Ciutat Vella, es tardi el mínim temps possible; per anar, també, de l'Hospitalet a qualsevol altre punt d'aquest entorn, és important que el temps sigui el mínim possible. En qualsevol cas, la possible combinació d'aquest transport públic, l'ha de donar i l'ha de resoldre el Pla Intermodal, que nosaltres esperem que sigui redactat al més aviat possible, i el contingut de la nostra Moció, en proposar que sigui presentat a aquest Parlament en el primer trimestre de l'any 92, entra dins de les absolutes possibilitats i és absolutament realista, perquè els estudis estan encarregats i s'acabaran a finals d'any.

Per tant, la nostra proposta és totalment coherent, i el que nosaltres volem, en proposar que el Pla Intermodal de Transports es presenti en aquest Parlament, és que no es retardi la redacció del Pla una vegada fets els estudis. Per tant, aquesta proposta és absolutament possible.

La segona, que fa referència al tema d'inversions...; pel que fa al tema d'inversions, hi ha dos aspectes importants: per una part, les inversions de nova xarxa. Nosaltres demanem que, en el termini d'un mes, es presenti el pla d'inversions per al proper quadrienni, perquè no s'hi val a dir, com va dir el Conseller, «nosaltres complirem només el contracte de la línia II, i mentre tant esperarem el Pla Intermodal». Això no és possible per dues raons: perquè Pla i inversions, totes dues coses, estan alhora a les seves mans. No amaguin les inversions amb el Pla, ni el Pla amb les inversions, perquè es poden fer absolutament totes dues coses alhora, perquè no hi ha cap perill que, amb les inversions que facin, superin el que el Pla digui.

Aquí podríem utilitzar una de les paraules o una de les expressions que l'homenatjat President del Parlament, i avui traspassat, el Molt Honorable Coll i Alentorn, deia: «No hi ha d'haver objectius contradictoris si tots els objectius són bons». Fer el Pla és bo i fer les inversions, també.

Quan el metro depenia del Ministeri de Transports —i també ho vaig dir l'altre dia—, es va fer una mitjana d'inversions de dos quilòmetres de metro i de xarxa soterrada a l'any. Des que es van produir els traspàs de competències, s'han reduït les inversions, i el nombre de quilòmetres fets l'any s'ha rebaixat a un. Per tant, això..., nosaltres creiem que és preocupant, perquè, si hi ha hagut el traspàs de competències, hauríem d'anar millor, i no és admissible que anem endarrere.

Volem, per tant, que el Govern es pronunciï i ho digui a aquesta Cambra. Volem un govern que planifiqui i un govern que governi.

Volem conèixer, per tant, quin és el programa d'inversions per als propers quatre anys, al marge de les inversions de la línia II, que ja estan signades en el conveni; pel que fa a noves inversions.

I per al segon aspecte, d'inversions en manteniment, que aquí sí que no hi ha possibilitat de dir que se superposaria al Pla Intermodal de Transports, o que hi podria haver contradiccions entre el que preveuria el Pla i les inversions que es fessin, perquè les inversions de manteniment són absolutament necessàries i imprescindibles i són de les instal·lacions existents. I vull recordar-los que del 84 al 87 —és a dir, en quatre anys— només hi van destinar 2.362 milions de pessetes, quan un estudi fet entre l'Entitat Metropolitana i la mateixa Conselleria deia que el dèficit en inversions de manteniment era de 25.000 milions de pessetes. És a dir, una dècima part, han invertit, del que vostès mateixos van admetre i acceptar com a dèficit en inversions de manteniment.

Aquesta manca d'inversions en manteniment porta a greus problemes d'explotació i de qualitat del servei, i sobretot, un aspecte molt important que no es va tocar ni en la interpellació ni avui en la Moció, però que és molt important per a tots els ciutadans, que és la seguretat de l'usuari.

Per tant, el Pla Intermodal i el pla d'inversions, a les seves dues vessants, són una necessitat imperativa de la Regió I, i el Grup de la majoria, com a mínim, de les inversions en manteniment, no pot pas dir que cal esperar el Pla Intermodal de Transports.

És per totes aquestes raons que demano el vot favorable de la Cambra a la Moció que acabo de defensar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí.

No hi ha esmenes presentades; per consegüent, poden fixar posició els grups. Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula el senyor Martí.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Simplement, per dir que votarem favorablement la Moció proposada a debat. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí. Per l'Agrupació d'Esquerra Republicana? *(Pausa.)* Sembla que renuncia... El Grup Mixt? *(Pausa.)* Sembla que fa el mateix. Pel Grup parlamentari Popular? *(Pausa.)* La senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Molt breument, per anunciar el vot favorable al punt primer de la Moció i l'abstenció al punt segon.

No és perquè no hi estiguem d'acord, sinó solament per un detall, però que el creiem molt important, atesa la importància que té el pla d'inversions, ja que creiem que la presentació que ha fet la Il·lustre Diputada del termini d'un mes..., no el creiem adequat, ja que nosaltres entenem que necessita molt més temps.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup d'Iniciativa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Per dir que el Grup d'Iniciativa per Catalunya votarà favorablement els dos punts de la Moció presentada per la senyora Rosa Martí.

I dic que votarem els punts de la Moció... En l'explicació de la senyora Rosa Martí, no en tots els punts hi hauríem estat d'acord, però com que el que se sotmet a votació són els punts de la Moció, en aquests sí que hi estem d'acord.

Tot el que ajudi a racionalitzar els transports públics de la Regió I comptarà amb el nostre suport. Ja al seu moment vam tractar, en va, de fer entrar en aquesta Cambra una llei de racionalització de l'esport a la Regió I, que no va ser acceptada a tràmit, però sabem la importància de les mesures que en aquests moments proposa. Els addictes al transport públic sabem què significa una bona coordinació d'aquests transports, de les diferents xarxes, com també les propostes posteriors d'ampliació d'aquestes xarxes. Sobretot els qui vivim per les perifèries suburbanes sabem els inconvenients derivats d'una mala política de transports i la urgència que aquesta política de transports relacioni el que és realment una regió habitada —se'n digui o no se'n digui «àrea metropolitana»— amb una política d'esports que sigui veritablement metropolitana.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió? *(Pausa.)* Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Frederic Martínez.

El Sr. MARTÍNEZ I IBÁÑEZ: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, podríem començar aquesta Moció, o bé a través del contingut del que ens ha explicat la senyora Rosa Martí, o bé a través del contingut del que realment diu la Moció.

Jo, per començar, penso que hauríem de fer una breu síntesi —que el Conseller ja va presentar l'altre dia—, perquè, de vegades, les coses —potser per allò de dir-les— se'ns escapen, respecte de quin és el procés que ha de sofrir el Pla Intermodal abans de ser aprovat.

Vostès saben que la Generalitat té competències, fonamentalment, en els sistemes d'ordenació de transports i d'inversions. I per atendre aquesta seva competència, sobretot en el que és l'àmbit del que en podríem dir «la Regió I», cal una eina fonamental, que és el Pla Intermodal. Aquest Pla és responsabilitat —la seva redacció— de la Comissió Coordinadora del Transport Metropolità. Se n'ha parlat molt i molt, però s'ha recordat, penso que no prou, que aquesta Comissió està constituïda per l'Estat, la Generalitat, els ajuntaments afectats, en nombre de prop de trenta, la RENFE i les empreses explotadores. Vol dir que posar d'acord totes aquestes institucions no és precisament feina fàcil.

Per atendre aquesta redacció del Pla, aquesta Comissió està organitzada en tres subcomissions: la permanent, la de redacció del Pla Intermodal i la de coordinació d'infraestructures i explotació. Doncs bé, la comissió redactora del Pla, com molt bé ha dit la senyora Rosa Martí —però penso que ho diu molt de passada i restant el valor que té, o almenys a mi m'ho sembla—, ha encarregat ja els tres estudis, tan reiterats, com són l'estudi de mobilitat, el pla d'infraestructures i l'estudi sobre el nou sistema tarifari.

El Conseller li va dir en la interpellació que va substanciar en el Ple passat, li va dir, per tres vegades, que aquests tres estudis estarien conclosos en el termini d'uns onze mesos, aproximadament.

Aleshores, per començar, per entrar en matèria, jo referiré una expressió que va utilitzar vostè i que avui ens ha reiterat amb altres paraules: vostè, senyora Rosa Martí, en la interpellació ens va dir: «En general, a les grans àrees metropolitanes, cada cop més les grans infraestructures sempre procedeixen d'una reflexió complexa i completa, i també d'una bona planificació». Senyora Rosa Martí, avui s'ha reiterat vostè, i ha dit una frase que considero encertada, diu: «La política intel·ligent és la de preveure el futur».

Senyora Rosa Martí, ens pot explicar vostè com es pot fer una planificació de futur presentant en aquest Parlament, en trenta dies, un pla d'inversió que suposo que afectarà milers de milions de pessetes, quan tenim un pla intermodal a onze mesos vista? Vol dir que si el senyor Conseller presentés aquest pla en trenta dies, aquest pla d'inversions, vol dir que el mes de maig no ens estaria acusant d'improvisació? Vol dir que aquest no seria un argument que ens podria rebotre —i amb tota la raó, i amb tota la raó? Per tant, ens sembla que coincidim en el fonamental: cal una bona planificació, i penso que el Departament l'està fent —així ho pensem des de Convergència i Unió, des d'aquest Grup.

Senyora Rosa Martí, li reitero la seva frase: «la política intel·ligent és la que preveu el futur», però la que el preveu planificant-lo, com vostè mateixa ens demana. Per tant, vostè podrà comprendre que és incongruent —i forma part de la lògica més elemental de les tècniques de planificació—, que si hi ha un pla a onze mesos vista per a una inversió supermilionària com la que estem parlant, en cap cas podem admetre que en trenta dies es pugui presentar aquest Pla d'inversions.

Respecte al primer punt, em penso que d'alguna manera ja li he dit: el compromís del Conseller existeix. Pensi que, quan d'aquí a onze mesos, aquests estudis, els tres a què feia referència, estiguin bons i acabats, correspondrà en bona mesura als ajuntaments afectats discutir si aquest Pla és o no escaient a les seves necessitats. Vostè també va fer referència en la seva intervenció, en el decurs de la Moció, que ningú pot assumir aquelles responsabilitats que no són seves, i ho feia referit a l'àmbit municipal. Senyora Rosa Martí, amb quina força moral es pot exigir a un conseller allò que vostè no li reconeix a un alcalde? Vostè comprendrà que si la responsabilitat de l'aprovació del Pla no depèn, en primera instància, del Conseller, sinó de la Comissió coordinadora, no li podem, no li podem admetre aquest plantejament.

I, per acabar, jo li voldria recordar que per quatre vegades vostè ha anomenat aquesta tarda les inversions de manteniment. Miri, en tècnica pressupostària, les inversions mai poden ser de manteniment; si són de manteniment, són despesa, i, si són inversió, no poden ser manteniment. En aquest aspecte, senyora Rosa Martí, al senyor Conseller, li ha dit aquest matí, en un altre tema, que tenia les escales canviades; segurament qui té les escales canviades no és el senyor Conseller.

Podrà comprendre, per tant, que li votarem en contra. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martínez. Passem seguidament a la votació. Es votaran separadament els dos punts. És així, senyora Montserrat? Separadament?

La Sra. MONTSERRAT: Separadament, gràcies.

(*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci. Es vota el primer punt de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El primer punt de la Moció ha quedat rebutjat per 26 vots a favor, 59 en contra i 2 abstencions.

A continuació, es vota el segon punt de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt ha quedat rebutjat per 26 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions.

Es passa al punt tretzè de l'ordre del dia, que és Moció subsegüent a la interpellació sobre la Seguretat Jurídica dels Presos de Catalunya, que formularà l'Illustre Diputat senyor Jaume Nualart, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Seguretat Jurídica dels Presos a Catalunya

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre la seguretat jurídica dels interns a les presons té dos apartats...

El Sr. PRESIDENT: Silenci, per favor.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. NUALART: El primer, fa referència al dret que tenen els interns i internes a l'assessorament jurídic en qualsevol camp del dret. En la nostra intervenció, motivada per la interpellació, el Conseller senyor Bassols va dir constantment que la població penitenciària ja tenia els seus lletrats, bé per via de lliure designació o bé a través de la designació d'un lletrat del torn d'ofici.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Si us plau, silenci, per favor! Gràcies.

El Sr. NUALART: Va esmentar també l'obligació que tenien els advocats designats en els procediments en l'execució de la sentència, si bé també va reconèixer que, en el procés d'aquesta execució, només tenien l'obligació de l'any següent després d'haver-se dictat aquesta sentència. És evident que en tots els procediments actua un advocat defensant l'encausat, i nosaltres en cap moment vàrem manifestar el contrari, però sí que voldríem fer una petita reflexió sobre el torn d'ofici: el Col·legi d'Advocats de Catalunya està preocupat per aquest servei, i creu que hi ha d'haver un control, perquè normalment aquesta assistència del torn d'ofici no es porta amb la deguda competència que s'hauria de portar. Aleshores, entenem que el fet de crear un servei d'assessorament jurídic dins de les presons també serviria perquè aquestes queixes dels interns i internes poguessin ser elevades, a través d'aquest servei, cap al Col·legi d'Advocats. És evident, de totes maneres, que això no és el més important de la creació d'aquest servei. Nosaltres, la intenció de la creació d'aquest servei és per a totes aquelles qüestions per a les quals no hi ha designat cap lletrat: en primer lloc, totes aquelles situacions al marge del dret penal i penitenciari, i que el mateix Conseller va reconèixer que existien, si bé va dir que eren pocs els casos que es donaven i que en aquests supòsits es podia acudir al Col·legi d'Advocats i demanar un advocat d'ofici. Jo voldria recordar que fa poc va sorgir la problemàtica de la relació laboral dins de les presons, que aleshores la problemàtica afectava la majoria dels interns, que si aquest servei d'assessorament hagués estat ja constituït amb anterioritat, evidentment, aquesta relació laboral hauria reconegut anteriorment i no hauria hagut d'esperar tot aquest temps perquè reconegués el dret dels presos a tenir una Seguretat Social i una relació laboral. Per tant, no són pocs els problemes que tenen els interns al marge del dret penal i del dret penitenciari.

Però hi ha una altra qüestió: nosaltres, en l'última compareixença del Conseller davant la Comissió de Justícia i Seguretat Ciutadana, demanàvem quin era el model penitenciari, i demanàvem quin era el model penitenciari per saber si, realment, l'intern només ha de complir la pena pel que ha estat condemnat, i cap més, i, per tant, es respecten tots els altres drets i, a més, el dret que també tenen a la reinserció, o si realment el model penitenciari era marginar els interns en les presons. Evidentment, en el cas que no existeixi aquesta marginació i que tinguin tots els drets, aleshores, el que és evident és que han de gaudir també del dret a l'assessorament, del dret a la defensa en tots els camps jurídics.

És evident que s'ha creat un servei d'orientació jurídica en el Palau de Justícia per a tota la societat civil que ho necessiti; per tant, és lògic que els interns també gaudeixin d'aquest servei. Avui, els interns no poden assessorar-se, perquè no hi ha cap servei dins de les presons on estiguin els advocats per poder determinar o per assessorar els interns.

En segon lloc, l'assistència en tots els escrits de descàrrec en els expedients disciplinaris; en aquest cas, no és preceptiva la intervenció del lletrat, però el fet que no sigui preceptiva no vol dir que no tingui dret a estar assessorat en una qüestió tan complexa com és el procediment penitenciari, i, d'altra banda, en no ésser preceptiva, caldria veure si se li pot assignar, amb el sistema actual, un advocat a través del torn d'ofici. Però tot i que se li pogués assignar, els terminis són tan curts que impossibilitarien, a la pràctica, el seu assessorament, i encara que el Conseller, en la contestació a la meua interpellació deia que se suspendria el tràmit de l'expedient disciplinari, aquest podria ser executiu i, per tant, quan es resolgués l'expedient, la seva resolució podria esdevenir ineficaç per haver-se complert la sanció.

He de dir que en una de les visites que vàrem fer a les presons —concretament, la de Girona—, hi havia un intern en sales d'aïllament que feia més de deu dies que no tenia cap tipus d'assessorament ni havia estat visitat pel fiscal ni pel jutge de vigilància. I, a més, he de significar que el tutelatge de què parlava el Conseller, per part del jutge de vigilància..., és en realitat qui ha de jutjar, però no pot ser part en aquest procediment: per tant, hi ha d'haver algú que defensi els interessos de l'intern. Si es parla que hi ha els criminòlegs per poder-los orientar, evidentment, aquests criminòlegs també formen part de l'Administració penitenciària, i, per tant, no poden, en ser part de l'Administració, ser part també dels interns de les presons.

El Conseller de Justícia, en la resposta a la nostra interpellació, va dir que, pel que fa al règim disciplinari, l'Administració ja adverteix el possible sancionat del seu dret a l'assessorament, i, en notificar-li la resolució, si compta una sanció, l'assabenta dels seus drets al recurs, però cal diferenciar entre informar dels drets i que aquests es puguin exercir: evidentment que se'ls informa dels drets, però com s'exerceixen aquests drets? És evident que al moment d'exercir aquests drets necessiten aquest assessorament.

I la Llei Orgànica General Penitenciària, en el seu article 44.2, quan diu que «Cap intern serà sancionat sense ser informat prèviament sobre la infracció que se li atribueix i sense presentar-ne la defensa verbal o escrita» —diu «la defensa verbal o escrita»: per tant, necessita aquest assessorament per a la defensa. I el Reglament Penitenciari, en l'article 130, lletra e), que preveu la possibilitat d'assessorar-se durant la tramitació de l'expedient, és evident que necessita també aquest servei.

I continuo preguntant que, sense l'existència d'un servei d'assessorament permanent en els centres penitenciaris, de quin manera l'intern o interna exercirà aquest dret? Tinguem en compte, a més, que els terminis per formular l'escrit de descàrrec són de tres dies, i que, una vegada notificada la sanció, per interposar recurs davant del jutge de vigilància penitenciària, el termini és de setanta-dues hores: resulta pràcticament impossible accomplir aquests terminis, si no és que es modifica la llei del torn d'ofici i també hi tingui cabuda l'assistència dels lletrats per als afers de dret penitenciari.

Però imaginem assignar un lletrat a cada un dels interns. Jo només voldria preguntar quin seria aquest cost, quan amb un simple servei d'assessorament n'hi hauria prou, a les presons. Però, al marge del règim disciplinari, els interns també tenen el dret d'elevat peticions a l'Administració de Justícia i a la Penitenciària, com són les relacions en les comunicacions, visites,

trasllats, treballs, assistència social, canvi de règim..., i, en aquest punt, podem dir el mateix que quan parlàvem de les sancions: no n'hi ha prou que se'ls informi de les possibilitats que tenen d'aconseguir millores en la seva situació dins de la presó; cal, a més, que puguin dirigir les corresponents peticions.

Bé, fins a aquí he exposat els raonaments pels quals els interns i internes de les presons catalanes tenen necessitat de l'assistència efectiva d'un lletrat per a la defensa dels seus interessos, al marge del compliment de la condemna i de les raons d'aquesta. Sembla que un dels problemes que el Govern de la Generalitat troba per implantar aquest assessorament —almenys, un dels que es manifesten— és la interferència que podria existir entre l'advocat que porti el procediment penal i els advocats que formessin part d'aquest servei assessor. Només una petita reflexió: molts dels interns que estan a les presons tenen més d'un procediment penal i estan assessorats per diferents advocats, i, en canvi, no hi ha cap interferència en aquest sentit; per tant, no hi ha d'haver interferències entre l'advocat que porta el plet principal i aquell advocat que l'assessoria en les qüestions penitenciàries.

La segona part de la Moció va dirigida a instar el Consell Executiu perquè promogui, en col·laboració amb el Consell d'Advocats de Catalunya, la creació d'aquest servei. Nosaltres, en el pressupost de l'any 90, ja vàrem demanar una partida per a aquest servei, i se'ns va dir que s'estudiaria —l'any 90—; l'any 91, en veure que no es creava el servei, vàrem tornar a demanar que hi hagués una partida per al servei d'assessorament, i vull llegir el que va dir el Portaveu de la majoria, va dir que: «Jo li haig de dir que, des del punt de vista de filosofia del problema, nosaltres ho entenem, i li diré més: estem intentant cercar la solució a aquest problema» —per tant, aquest problema, el Grup de la majoria l'entén i ells mateixos diuen que sí, que hi ha el problema del servei d'assistència —«és més, jo li haig de dir que estem a punt d'encetar unes converses, des del punt de vista parlamentari, per poder després coordinar la Conselleria respecte al Col·legi d'Advocats, pròpiament, o dels col·legis d'advocats, precisament perquè aquesta solució no pot passar ara, en aquest moment, per l'obertura d'aquesta partida». Però, en canvi, sí que s'encetaven —o almenys es deia que s'encetarien converses amb el Col·legi d'Advocats— que és el punt, el punt 2 de la nostra Moció. Per tant, existeix el problema i hi ha un reconeixement, a més, que dintre d'aquest any es pensava buscar una solució per part del Govern de la Generalitat.

Per acabar, voldria dir —i ja ho faig fer el dia de la interpellació— que aquest servei funciona a la majoria de les presons a la resta de l'Estat espanyol, que és un servei que l'Administració penitenciària ha reconegut com un instrument vàlid perquè disminueixin les tensions dintre de les presons. Em remeto a la carta dirigida al Director General d'Establiments Penitenciaris, el degà del Col·legi d'Advocats de Madrid. I finalment voldria insistir en el fet que aquesta petició no és només del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Com he dit abans, el Grup de la majoria reconeix el problema i afirma que està a punt d'encetar unes converses amb el Col·legi d'Advocats i la respectiva conselleria. L'Honorable Conseller senyor Bassols a la resposta a la interpellació ens diu que està disposat a estudiar a consciència les possibles solucions i les millors, mentre que d'altra banda els interns i internes i els seus familiars estan recollint signatures per demanar a l'Administració la creació d'aquest servei.

El col·lectiu de professionals a través de la Comissió de Presons del Col·legi d'Advocats ha fet els estudis corresponents a aquest servei i estan a disposició de la Conselleria. Molts funcionaris de presons entenen que aquest servei seria beneficiós per reduir les tensions a les presons. Alguns companys, com el senyor Camps, del Grup de la majoria, ens han manifestat que estan d'acord també que s'implanti aquest servei dins de les presons. El Síndic de Greuges, l'any 85, ja denunciava la manca d'assistència jurídica i el Defensor del Poble constata amb estranyesa que encara no funcioni aquest servei a les presons de Catalunya.

(El M. H. Sr. President reprèn la direcció del debat.)

Crec que no cal adduir més proves per demostrar que el que es demana respon a una necessitat suficientment denunciada.

És per tot això, senyores i senyors diputats, que sol·licito un vot favorable a aquesta Moció, perquè el Govern creï un servei que, en definitiva, l'únic que pretén és salvaguardar el dret de defensa que legítimament correspon a la població penitenciària de Catalunya. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. No hi han esmenes presentades. *(L'I. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.)* Els grups poden passar directament a intervenir.

Senyor Jaume Camps, per què demana la paraula?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Demano la paraula només un segon per l'allusió que m'ha fet el company directament.

El Sr. PRESIDENT: Aquesta Presidència no hi era quan hi ha hagut l'allusió, no sé si... *(Pausa.)* Sí?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Si m'ho permet, és per corroborar al Diputat senyor Nualart que efectivament, com a advocat en exercici i havent rebut en aquest Parlament, com a diputat, el grup de presons que va venir a exposar el problema, jo estic totalment d'acord amb la creació d'aquest servei. Però també ha de comprendre el senyor Nualart que jo votaré el que voti el meu Grup.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Camps. L'Agrupació parlamentària del CDS? *(Pausa.)* Hi renuncia. L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana? *(Pausa.)* També hi renuncia. El Grup parlamentari Mixt?

El Sr. RÓDENAS: Sí, gràcies, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies; pot parlar...

El Sr. RÓDENAS: Molt breument, per donar, per dir que donaré suport a aquesta proposta del company Nualart. Hi ha vincles a vegades, com deia l'Ilustre senyor Diputat Jaume Camps, que, per la nostra professió, tenim més contacte directe amb el problema que representen les presons. En tot cas, diem que representa una passa important en el sentit de poder instaurar un règim d'assistència penitenciària. Queda clar, també, que en la Moció que es presenta, hi ha importants defectes com podrien ser si aquest servei hauria de ser «funcional» o del Col·legi d'Advocats, que seria molt millor, evidentment; hauríem d'aclarir qui assumirà els costos de la defensa gratuïta, perquè normalment l'assoleixen els advocats —és un problema important—, i en últim terme seria important saber si realment seria a càrrec de la Generalitat, del Departament de Justícia o del Ministeri de Justícia perquè els fons dels lletrats que actuen d'ofici normalment vénen d'allà.

Llavors, com a primera passa en aquesta qüestió, em sembla que és interessant que es voti favorablement i després s'hauria de desenvolupar amb molta més destresa.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Molt breument, per dir que el meu Grup, encara que la idea de fons d'aquesta Moció és bona i convenient, no votarem favorablement aquest text. I això perquè, quant al primer apartat, inclou una nova càrrega sobre els lletrats d'ofici sense assolir primer una organització, una retribució i una coordinació completa i satisfactòria del torn d'ofici sembla poc oportú. Per això nosaltres estariem d'acord que aquestes actuacions siguin incloses en el torn d'ofici dels col·legis d'advocats, però dins d'una regulació global i completa i no com un afegit accessori.

Quant al segon apartat, si bé la creació d'aquest servei d'assistència és, com dic, una bona idea, i segur que faria un tasca interessant, la redacció del text és massa imprecisa quant a la col·laboració de l'Administració, que sembla que seria, a més, la titular del servei i el Consell d'Advocats, la qual cosa podria produir friccions mai aconsellables.

Per totes aquestes raons, el meu Grup, encara que valorem molt positivament la idea de fons, emetrà un vot d'abstenció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Per anunciar el nostre vot favorable a la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya i tan ben defensada per l'Illustre Diputat senyor Nualart.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Vendrell i Duran.

El Sr. VENDRELL: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, d'entrada, he de manifestar que l'Honorable Conseller de Justícia senyor Bassols m'ha fet saber que no podia ser present en el moment de substanciar-se aquesta interpellació i que prou greu li sabia. Així doncs, compleixo l'encàrrec sobre aquest aspecte.

Pel que fa a la Moció, he de dir que s'ha clarificat força en el debat, bé, en la substanciació d'aquesta Moció d'avui, en la mateixa formulació de la Moció, s'ha clarificat bastant el que ens exposava l'interpellant al seu dia i que avui ha defensat la Moció, en el sentit que en aquesta necessitat de tenir l'assistència lletrada als interns s'ha de distingir sempre i en tot cas els casos de penats, o de preventius, o penats i preventius a la vegada, que depenen d'una causa penal i, per tant, és el jutge el que determina tot el que fa a aquestes qüestions, i per als quals ja està previst el torn d'ofici quan no el tinguin de lliure designació.

De totes maneres, no serà sobrer fer un repàs de quines són, quina és la situació en aquests moments a les presons catalanes. És cert, i així ho va manifestar el Conseller, és obvi, que els interns en el centres penitenciaris tenen tots els drets dels ciutadans lliures, exceptuats, és clar, el de la llibertat i aquells que es deriven de la pròpia resolució judicial que els ha portat a la presó. I és l'Administració penitenciària la que està obligada a garantir que gaudiran de tots aquests drets, cosa que l'Admi-

nistració penitenciària de la Generalitat assumeix plenament i intenta anar complint.

D'altra banda, la legislació estatal vigent, vigent també a Catalunya, estableix la normativa necessària perquè això sigui una realitat; legislació que s'ha de considerar avançada en el nostre país i que és correcta; em refereixo a la Llei Orgànica General Penitenciària, la Llei 1/79 i el reglament que la desenvolupa. El que cal és que es compleixi i això és el que procura i fa en tot moment l'Administració penitenciària de la Generalitat. A més, aquesta Llei introduí la figura del Jutge de Vigilància Penitenciària que té per missió salvaguardar els drets dels interns i corregir els abusos i desviacions que es poguessin produir en el compliment dels preceptes del règim penitenciari.

Però tractem de les possibilitats que els interns de les presons puguin exercir aquest dret a la defensa, a l'assistència de lletrat, que la normativa legal els reconeix en les diferents situacions en què es poden trobar. I dic en les diferents situacions, perquè he fet esment al començament que hem de prescindir—crec i no és la voluntat ara ja del llavors interpellant; avui, el senyor Nualart que ha defensat la Moció—, no és intenció que abraci tota la gamma del dret, sinó només aquella que queda fora, en principi, queda fora de tot allò que pugui fer referència a la causa per la qual han estat empresonats.

Hi ha altres aspectes, naturalment, a més de tots aquests assumptes a què em refereixo. I són les qüestions pròpies del règim intern del centre. Sobre això hem de dir, com ja ho va dir el senyor Conseller en contestar la interpellació, que també cal donar i es dona als centres penitenciaris de Catalunya la necessària seguretat i tutela jurídica als interns pel que fa a llurs drets i deures i obligacions; drets de què gaudeix l'intern i obligacions que ha de complir. Tots els que ingressen a les presons de Catalunya reben informació suficient respecte a la seva situació; així ho exigeix la Llei Penitenciària i així es fa. Instrucció i informació sobre els seus drets i obligacions; se'ls dona un fulllet explicatiu i també, de paraula, són degudament informats; reben immediatament després del seu ingrés un treballador social que forma part de la Comissió d'Assistència Penitenciària i que els informa també a bastament de la seva situació i que fa, al mateix temps, de pont amb el seu advocat i amb la seva família.

Bé, això és la informació del drets. Ha dit el senyor Nualart, i té raó, que no n'hi ha prou d'informar, s'ha de facilitar aquest assessorament i aquesta defensa. Doncs, bé, per a això caldrà referir-se com a aspecte més important, tal vegada, a aquelles situacions que es poden produir durant la permanència del pres en el centre, si el pres incorre en conductes que puguin considerar-se punitives. Està establert per la legislació penitenciària que en la tramitació de l'expedient de sanció en aquests expedients disciplinaris l'intern ha de ser advertit del seu dret a l'assessorament davant el plec de càrrecs que se li formula, i a notificar-li la resolució; si conté una sanció, ha de ser instruit del seu dret al recurs contra la dita resolució. I tot això és el que s'està fent. Es podria fer millor? Sens dubte. Però tot això és el que s'està fent amb el benentès, també, que aquest procediment de sanció queda sota la tutela i la garantia dels jutges de vigilància, que per això han estat creats.

Per tant, entenem que queda atesa aquesta necessitat i aquest dret a la tutela jurídica i, concretament, a l'assistència lletrada.

Per últim, i no ho fa la Moció, cal excloure també, diríem, d'aquesta necessitat d'assistència a través d'aquesta comissió d'assessorament jurídic-penitenciari que proposa la Moció, cal excloure'n els problemes jurídics que puguin tenir els presos que podríem qualificar d'extrapenitenciaris, evidentment. També s'hi referia a aquest necessitat. Sembla que avui no n'ha parlat, però tampoc els exclou els termes en què es pronuncia la Moció.

Certament, la Moció, establerta en dos punts...; se'n dedueix aquesta exclusió a què abans em referia —no a la segona, que també sembla que és indicada, però no ho conté explícitament—, i restarien només els expedients disciplinaris i reclamacions o peticions en relació amb el règim del centre, a la vida o activitats dels interns. En ser informats dels drets que tenen, i si són informats que tenen dret a l'assistència lletrada, evidentment que si no el tenen per lliure designació l'advocat per a aquest afer concret, pot ser designat pel Col·legi d'Advocats un advocat del torn d'ofici per a aquestes reclamacions o peticions o per intervenir en el procediment de l'expedient disciplinari.

Ha mencionat el Diputat senyor Nualart que el funcionament del torn d'ofici no és prou correcte i que s'hauria de sotmetre a control per part del Col·legi d'Advocats. Subratllo les paraules «per part del Col·legi d'Advocats». Bé, si és així, em sembla encertada la posició. Però tingui's en compte que la petició de lletrat d'ofici és en tots els casos comunicada al Col·legi d'Advocats perquè sigui puntualment a la presó a fi de poder atendre les seves necessitats jurídiques d'aquell moment i procedimentals, l'intern que així ho demani.

Ha fet referència a una petició molt nombrosa quant als signants d'interns de la presó, crec que era de Quatre Camins, concretament eren 139 els interns que la firmaven, en relació amb unes reclamacions laborals per raó del treball que realitzaven en el si de la presó.

Bé, el que no s'ha dit és que en aquella ocasió se'ls van nomenar deu advocats d'ofici; o sigui que van tenir l'oportunitat de ser assistits i defensats en el procediment adient.

Bé, nosaltres no podem ja, com manifesto en aquest moment, no podem votar a favor de la Moció —d'alguna manera es dedueix del que ja he dit— perquè entenem que les mesures necessàries per a l'efectiva assistència de lletrat ja es fan per part de la Conselleria i, si alguna cosa cal corregir, és això el que fonamentalment cal fer: corregir i millorar els defectes que poguessin haver-hi i que, com ha dit el senyor Nualart, serien atribuïbles a la manca de control per part del Col·legi d'Advocats.

O sigui que els termes en què es pronuncia la Moció, nosaltres no els podem votar afirmativament, amb el benentès que, no obstant això, veiem amb bons ulls la inquietud del senyor Nualart, que compartim quant a ganes que sigui millorat, com més millor, tot el que fa referència a l'assistència lletrada oportuna i eficient. Però que s'hagi de fer com explica el segon punt de la Moció, que tampoc podem votar favorablement, que s'hagi de fer això mitjançant la creació d'un servei d'assistència jurídic-penitenciària, ens sembla que no és necessari.

Ha fet referència —almenys, ho va fer en la seva interpellació— a alguns precedents que existeixen per a la resta d'Espanya. N'hi ha alguns —pocs, molt pocs— i sempre, en tot cas, han sorgit a iniciativa dels col·legis d'advocats respectius i per motivacions i circumstàncies que s'han donat d'una manera concre-

ta en cada lloc i que, afortunadament, no s'han donat —almenys, fins ara— en les presons de Catalunya.

Es corre el risc que si es van creant nous òrgans o serveis per cobrir deficiències dels ja existents la multiplicació seria inacabable, i per això és un motiu més pel qual creiem que el que cal és perfeccionar el que hi ha, i en això estarem sempre al costat de qualsevol iniciativa que hi hagi, però no creiem necessària, ara com ara, una comissió d'aquest ordre.

En fi, el que li puc dir també és —i per acabar, ja— que la referència que ha fet al Diputat del meu Grup, senyor Orriols, pel que va dir en el debat pressupostari en relació amb la partida que demanava el Grup d'Iniciativa per Catalunya per a la creació d'aquesta Comissió, ben mirat, no hi ha un compromís de fer una cosa concreta, sinó que diu, senzillament: «encetar unes converses, des del punt de vista parlamentari, per poder després coordinar la Conselleria respecte al Col·legi d'Advocats...», etcètera. Això ho deia el 4 de desembre: hi ha hagut la *vacantia* parlamentària, tampoc ha passat tant de temps, i, en tot cas —i això és una opinió meua personal, això és una opinió meua personal—, no crec que sigui tampoc el camí més adient, que des del Parlament es promogui això; crec que la iniciativa —com ha passat en altres llocs i punts d'Espanya— ha de partir del Col·legi d'Advocats, i fins aquests moments jo no tinc notícia que s'hagi produït una proposta per escrit, formalment presentada, sobre com hauria de funcionar aquest servei que es demana i al qual, d'entrada, no ens oposem, però crec que no és el lloc, aquí al Parlament, de discutir i pronunciar-se sobre el particular.

Res més. Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vendrell. Seguidament es passa a la votació.

Els senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 57 en contra i 3 abstencions.

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia: Moció sobre la Política General d'Higiene Alimentària, presentada per la Diputada Il·lustre senyora Maria Teresa Utgés, del Grup Socialista. Té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General d'Higiene Alimentària

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, el passat dia 13 vam substanciar una interpellació sobre la higiene i el control alimentaris, i vam posar l'accent, sobretot, en el tema de l'ús i l'abús dels finalitzadors en els aliments, denunciant, sobretot, la utilització de substàncies que tenen una prohibició específica en les nostres normatives. Avui defensem aquesta Moció que, seguint amb el que dèiem, intenta proposar algunes intervencions que l'Administració de la Generalitat, el Consell Executiu, al nostre criteri, hauria de posar en pràctica.

Defensàvem en aquella interpellació que la intervenció dels poders públics en aquesta qüestió és una actuació obligada: així ho fixen les nostres lleis, des de la Constitució fins a la Llei Ge-

neral de Defensa dels Consumidors i Usuaris, la Llei de Sanitat i, finalment, la Llei d'Ordenació Sanitària. I, d'altra banda, són les comunitats autònomes les encarregades de la realització dels controls d'aquestes substàncies, actuant l'Administració central a través de la Comissió Interministerial d'Investigació de Residus en Animals i Carns Fresques com a coordinadora de l'activitat autonòmica.

La nostra preocupació es manté després de la resposta del senyor Conseller, donat que d'aquella intervenció se'n deriven conclusions no gens positives: la primera, es va confirmar que l'ús d'aquestes substàncies s'associa a l'existència de xarxes de comercialització d'ampli àmbit territorial i que tenen una suficient dotació de mitjans materials. La segona, que la importància dels interessos econòmics que mouen aquestes activitats és un factor a tenir en compte a l'hora de dissenyar les mesures destinades a combatre-les; així, segons dades d'una anàlisi, els guanys il·legals que podrien haver-se obtingut per la xarxa de comercialització investigada s'elevarien a 20.000 pessetes per cap de bestiar tractat. I el tercer element —aquest nou i que no vam discutir en la interpellació, però que confirma la necessitat d'una actuació contundent en aquest tema— és l'existència d'un elevat nivell tècnic entre els responsables de la fabricació i distribució il·legal d'aquestes substàncies, de manera que amb freqüència resulta tècnicament difícil detectar el seu ús mitjançant les tècniques analítiques reconegudes. Com a exemple d'aquesta situació pot servir el fet que, en aquesta operació, s'han descobert restes de plaguicides que fan pensar en la seva utilització per emascarar la presència de Clenbuterol en els animals tractats.

Tots aquests arguments mostren clarament que cal una intervenció àmplia i decisiva en la problemàtica del maneig en els animals de substàncies perjudicials per a la salut i per a l'economia dels ciutadans. És en aquest sentit que hem proposat aquesta Moció, que consta de cinc punts: el primer fa referència a la redacció d'un pla, durant l'any 91, que precisi les mesures relatives a la investigació de residus en els animals i en les carns fresques, del qual es donarà compte al Parlament abans del 31 de desembre de 1991. Pensem que la redacció d'aquest pla seria una peça clau per al control i l'adequació de les carns a la normativa vigent. Vostès van regular, a través del Decret 241, de 1990, de 4 de setembre, la creació d'un pla per a la investigació de residus en animals i carns fresques de Catalunya, el que s'anomena el PIRACC; el que demanem en aquesta Moció és que es redacti aquest pla, és a dir, que es digui quines són les substàncies a investigar, els nivells i la freqüència de les preses de mostra, els laboratoris autoritzats, el finançament, etcètera. És a dir que el que volem és que el que està regulat es posi a la pràctica a través de la redacció de les actuacions concretes que ha de fer aquest pla. Pensem que el moment actual és el més indicat: és ara quan els ciutadans ens estan demanant actuacions concretes que vagin més enllà dels papers, i sobretot pensem que és absolutament imprescindible donar difusió d'aquest pla, i una de les maneres de donar-li aquesta difusió i per portar el control oportú d'aquest pla és donar-ne compte a través d'aquest Parlament.

El segon punt fa referència a la creació d'un grup de treball per al requeriment i avaluació del control de qualitat de les carns fresques en el termini d'un mes. Aquest també és un punt fàcil d'assumir per al Grup de la majoria, perquè també ho tenen contemplat en aquest Decret anomenat amb anterioritat, i,

per tant, solament faria falta la voluntat de posar-lo en pràctica. Al principi, la comprovació d'aquest control de qualitat es deixava en mans dels consumidors, que el realitzaven en el moment de la compra i amb posterioritat a aquesta, i d'aquesta manera les conseqüències de la baixa qualitat eren fonamentalment econòmiques, però actualment els ciutadans demanen a l'Administració pública la responsabilitat de comprovar la qualitat dels productes que es consumeixen; ja no solament la qualitat en la no-utilització de substàncies prohibides —això és una exigència—, sinó de tota la qualitat en general, perquè, per dir-ho pràcticament, la gent no vol menjar més sinó millor: la nostra societat es basa cada vegada més en aquest valor, a l'hora de prendre les decisions. Per tant, per a nosaltres, aquest control de qualitat és bàsic per a dur a terme una bona tasca d'avaluació de la situació actual dels aliments.

El tercer punt tracta sobre la realització d'una campanya d'orientació al consumidor, amb la participació de ramaders, escorxadors, carnisers i consumidors. Aquest punt és fonamental per acabar d'eradicar aquest consum de carn fraudulenta: cal ensenyar al consumidor com identificar els productes carnis defectuosos i el risc que entranyen per a la seva salut. Creiem necessària la participació dels ramaders, carnisers i escorxadors per tal de propiciar un consens en contra del frau alimentari, i també dels consumidors perquè aprenguin a rebutjar aquesta carn tractada.

El punt 4 de la Moció pretén concedir la denominació de qualitat a les carns més blanques, punt que creiem que és necessari per tal de saber que les carns més blanques, si porten aquesta denominació, són les de més qualitat, però, al contrari, el consumidor haurà d'instruir-se en el sentit que la preferència per les carns més blanques pot comportar que siguin més fàcils de manipular amb fàrmacs.

Finalment, el punt cinquè tracta de concedir ajudes als ramaders per tal de millorar les races d'origen dels animals. En aquest apartat el que proposem és que, essent conscients que a partir del 93 començarà a entrar al nostre país carn de millor qualitat procedent d'Europa, cal que els nostres ramaders facin una reconversió de les unitats d'explotació, de transformació del sector, i aquestes ajudes estimularien l'obtenció d'animals que donessin més producció i més qualitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. No hi ha esmenes presentades; per consegüent, els grups poden passar a intervenir. L'Agrupació parlamentària del CDS hi renuncia, el mateix fa l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana i el Grup Mixt. El Grup Popular? (Pausa.) El senyor Bauzá té la paraula.

El Sr. BAUZÀ: Sí, gràcies, senyor President. Senyories, Diputada senyora Utgés, el contingut de la Directiva Comunitària 86/469, que com a norma comunitària és d'obligat compliment a Catalunya, el Reial Decret 1262/89, que regula el Pla nacional d'investigació de residus a la carn dels animals, lògicament també d'obligat compliment a casa nostra, i finalment el Decret de la Generalitat 241/90, de 4 de setembre, penso que constitueixen una normativa abundant sobre el tema objecte de la seva Moció. Normativa, especialment l'esmentat Reial Decret 1262, del Govern central, que garanteix —si certament es compleix— un control adient de les carns que es consumeixen al nostre país.

Consegüentment, el que vostè proposa en el primer punt de la seva Moció, tenint en compte la preexistència del que disposa aquest Reial Decret 1262 –repetidament citat–, pensem els diputats del Grup Popular que seria una redundància, una doble regulació normativa innecessària, i és per aquest motiu que nosaltres ens abstindrem en aquest primer punt de la Moció.

Respecte el segon, tant a la Directiva Comunitària com als preceptes nacionals esmentats, nosaltres entenem que en aquests existeixen les clàusules de garantia necessàries i els grups de control de l'Administració suficients –repeteix, de l'Administració– per supervisar el control de les qualitats de les carns. Senyora Utgés, si vostè el que pretenia era la creació d'un grup de treball paral·lel o extrainstitucional –és el que hem de suposar–, el punt no ho diu i nosaltres, per aquesta inconcreció, possible inconcreció, ens hem també d'abstenir.

Amb referència als punts 3 i 4 de la Moció, entenem que tant la realització d'una campanya d'orientació, informació i protecció al consumidor amb la participació de ramaders, escorxadors, carnisers i consumidors, com la concessió de la denominació de qualitat a les carns blanques, contribuirien favorablement a un major coneixement, per part de la ciutadania de Catalunya, davant el problema de les intoxicacions i les infeccions alimentàries i a la garantia de les carns que es comercialitzen i consumeixen al nostre país. I, en conseqüència, aquests dos punts els votarem favorablement.

Per últim, i quant al darrer punt de la Moció que hom debat, pensem que aquest resulta inconcret des del nostre punt de vista. M'explicaré: o sigui, l'Ordre de 21 de maig de 1990, als articles 48 i 50, preveu les ajudes als ramaders; fins i tot a l'article 50 es fixen les quanties de 2 milions de pessetes per explotació ramadera i 60.000 per animal, pot ser que la seva pretensió sigui que aquestes ajudes siguin superiors, no ens ho ha dit, i també per aquest motiu, per aquesta petita falta de concreció, també ens abstindrem quant a aquest punt.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Només per dir que votarem favorablement tots els punts de la Moció, i que sigui per donar suport a la nostra sensibilitat a les carns. Hem dubtat una mica amb el punt número 4, la concessió de denominació de qualitat a les carns més blanques, perquè, en tot cas, es refereix a un dels tipus de carns, no totes elles; de tota manera, repetixo, a favor de la carn serà la nostra votació i a favor de la seva resurrecció. Gràcies.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió... (Pausa.) Senyor Graells, té la paraula.

El Sr. GRAELLS: Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, com ha dit el senyor Bauzá –hi ha fet referència– la Directiva del Consell de la Comunitat Econòmica Europea, de 16 de setembre de 1986, relativa a la investigació de residus en els animals i en les carns fresques, està vigent avui als dotze països de la Comunitat Econòmica Europea, obliga a tots ells a dur a terme la mateixa política sanitària i inspeccional i vigila i controla que així sigui i es faci arreu mitjançant

el Comitè Veterinari Permanent creat per dur a terme aquesta tasca d'inspecció.

En primer lloc, ens diu la Directiva quines són les substàncies especialment prohibides, les substàncies especialment prohibides als dotze països de la Comunitat Econòmica Europea –els antitiroïdals, els androgènics, els estrogènics–, i ens diu també quines són les substàncies no autoritzades –les β -agonistes, entre les quals es troba el clenbuterol, que tant se n'ha parlat, i la somatotropina–, i en segon lloc, i amb la finalitat que tots els Estats membres tinguin la mateixa eficàcia en el control, la Directiva obliga a elaborar un pla en què es determini, entre altres coses, la freqüència del mostreig als pinsos, a les carns, als excrements i als líquids biològics. I el Comitè Veterinari Permanent de la Comunitat Econòmica Europea podrà efectuar *in situ* les inspeccions i els controls que cregui pertinents.

Per adaptar la nostra normativa a aquesta a què ens obliga la Comunitat, el Govern espanyol va promulgar el Reial Decret 1262/989, de 20 d'octubre, pel qual s'aprova el Pla nacional d'investigació de residus en els animals i les carns fresques, i la Generalitat el Decret 241/1990, de 4 de setembre, per aplicar-lo al nostre territori per les competències que tenim al respecte.

La Il·lustre Diputada fa uns dies, en una proposició no de llei, demanava al Comitè Executiu que estudiés les mesures d'actuació per evitar el tràfic i ús de substàncies per a l'engreixament d'animals de proveïment, i nosaltres li dèiem aquell dia a la Il·lustre Diputada que això estava regulat ja per la Directiva de la Comunitat Econòmica Europea, pel Reial Decret i pel Decret de la Generalitat. Avui ens adonem que la Il·lustre Diputada s'ha assabentat que aquesta Directiva existeix, però, de totes maneres, haurem de fer algunes matisacions a veure si posem alguns punts clars al respecte.

En primer lloc, en el primer punt ens demana: «Redactar un pla durant l'any 1991 que precisi les mesures relatives a la investigació de residus en els animals i en les carns fresques». Precisament, aquesta és la raó de ser del Reial Decret 1262/989, de 20 d'octubre, i el títol és aquest. «Pel qual s'aprova el Pla nacional d'investigació de residus en els animals i en les carns fresques». Si això és insuficient, el que ha de fer la Il·lustre Diputada, a través del seu Grup, és dir al Govern que ens governa del PSOE a Madrid que canviï aquest Reial Decret i que el faci a la mesura de la Il·lustre Diputada.

I aquesta raó de ser també és el Decret de la Generalitat 241, de 1990, de 4 de setembre, pel qual estableix el control i la investigació dels residus en els animals i en les carns fresques a Catalunya, que promou el PIRACC, com molt bé ha dit la Il·lustre Diputada, Pla d'investigació de residus a animals i carns fresques a Catalunya, immers dins el Pla nacional. No té sentit redactar un pla: el Pla està redactat, és el motiu del Reial Decret i el motiu del nostre Decret.

Per la qual cosa nosaltres votarem en contra del primer punt perquè, per a nosaltres, no té sentit.

Segon punt de la Moció: «Crear un grup de treball per al requeriment i avaluació del control de la qualitat de les carns fresques, en el termini d'un mes.» És evident que no cal crear cap grup de treball per avaluar el control de les carns fresques: per això la Directiva crea el Comitè Veterinari Permanent de la Comunitat Econòmica Europea, el Reial Decret crea la Comissió

Interministerial i el Decret de la Generalitat crea la Comissió Directora del PIRACC.

Evidentment, també votarem en contra d'aquest segon punt de la Moció.

Tercer punt de la Moció: «Realitzar una campanya d'orientació, informació i protecció al consumidor amb la participació de ramaders, escorxadors, carnisers i consumidors, el projecte de la qual serà presentat al Parlament de Catalunya en el termini d'un mes». Amb el Pla d'investigació de residus en carns fresques és evident que el consumidor està avui totalment protegit amb les mateixes garanties de salubritat de les carns que tots els altres països de la Comunitat Econòmica Europea; exactament igual a Catalunya, a la resta d'Espanya, a Itàlia, a França i als dotze països; exactament igual.

És evident que nosaltres també votarem en contra d'aquest tercer punt de la Moció.

Quart punt de la Moció: a Catalunya el que es produeixen, Il·lustre Diputada, no són carns blanques; som productors de carns rosades, majoritàriament; carns blanques és a França, que en produeixen; aquí, carns rosades. Nosaltres, en tot cas, estarem d'acord a promoure si hi hagués alguna iniciativa per part d'algun sector ramader en el qual, en fi, la seva producció respongués a alguna peculiaritat concreta.

Per tant, també li votarem en contra, Il·lustre Diputada, el quart punt de la Moció.

Cinquè punt de la Moció: «Concedir ajudes als ramaders per tal de millorar les races d'origen dels animals». Per al rescat de races autònomes —ho ha dit l'Il·lustre Diputat del PP— hi han establert subvencions de 60.000 pessetes per unitat de bestiar major, 2 milions de pessetes per explotació... Hi ha, a més, un conveni del Departament d'Agricultura amb la Universitat Autònoma per millorar la varietat bruna dels Pirineus i, en aquest sentit, s'han dut a terme tasques importants per a la recuperació i millor definició de races, com són l'ovella ripollesa, l'ovella xisqueta i l'ase baldera.

Quedi clar, il·lustres diputats, que a Catalunya estan prohibits exactament —exactament— els mateixos productes que a la resta d'Espanya i que als altres dotze països de la Comunitat Econòmica Europea; exactament els mateixos. I quedi clar, també, que la garantia quant a salubritat de les carns que es consumeixen avui a Catalunya és exactament la mateixa que la que hi pugui haver avui a Itàlia, a França, a Alemanya i a qualsevol altre país de la Comunitat Econòmica Europea.

No té raó amb el que diu, però és que, Il·lustre Diputada, menys raó té amb el que escriu. Escriu als diaris de Lleida: «Fins quan l'engreix de bestiar amb productes il·legals?» I diu la Il·lustre Diputada: «Un país que, com el nostre, pertany a la Comunitat Econòmica Europea, que teòricament treballa pensant en la fita que suposa l'any 2000, hauria de viure allunyat de l'ensurt que suposa llevar-se un dia i descobrir que, com a consumidors, no tenim cap garantia». Això no és veritat: la mateixa que tots els altres països de la Comunitat Econòmica Europea.

Em sap greu per vostè, Il·lustre Diputada, però em sap greu, sobretot, per tots aquests ramaders que ja prou flagellats estan per la política agrària que duen a terme.

Per tot això nosaltres votarem en contra d'aquests cinc punts d'aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Graells.

Passem a la votació; votarem en dos blocs. En primer lloc, votarem els punts 1, 2 i 5 i després votarem el 3 i 4. És així, senyor Bauzá? Doncs, 1, 2 i 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat rebutjats per 16 vots a favor, 56 en contra i 2 abstencions.

A continuació, es voten els punts 3 i 4, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat rebutjats per 18 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Passem al quinzenè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre el Tractament de la Violència en l'Esport, presentada pel Diputat l'Il·lustre senyor Manuel Bauzá, del Grup parlamentari Popular. Té la paraula.

Silenci, per favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Tractament de la Violència en l'Esport

El Sr. BAUZÀ: Gràcies, senyor President. Senyories, no és cap secret que vivim en una societat que, per diversos motius, genera violència, i és un fet objectiu que aquesta violència ha anat penetrant dins el món de l'esport, i cada vegada més s'està arrelant dins d'ell.

Penso que cada dia es genera més violència en l'esport i a l'entorn de l'esport; violència que ha anat a més i que ha arribat a produir a Catalunya la primera víctima mortal, tal com els vaig detallar en la interpellació precedent a aquesta Moció.

Resulta evident, senyories, que aquest fenomen, que s'arrela dia a dia en un sector de la nostra societat, ha d'ésser combatut i rebutjat sense paliatius per la ciutadania de Catalunya, i, consegüentment, penso que la totalitat de les forces polítiques d'aquesta Cambra, que representen la immensa majoria de la societat catalana, estan d'acord amb el rebuig més rotund i que es duguin a terme fets violents en la pràctica i en les manifestacions esportives.

És per tot això que, en el primer punt de la Moció, aquest Diputat sol·licita a ses senyories que, per unanimitat, aquesta Cambra demani al Govern de Catalunya que s'afegeixi a aquest nostre pensament i manifesti el seu enèrgic rebuig a tot allò que, indirectament o directament, generi violència en la pràctica de l'esport o en les manifestacions esportives.

En la interpellació precedent, l'Honorable Conseller de Justícia, senyor Bassols i el Diputat que els parla vam tenir molts punts de coincidència. Penso que no podia ser d'una altra manera, i, fins i tot, el senyor Conseller va dir en la seva rèplica —cito textualment—: «Jo podria dir que, en línies generals, estic pràcticament, o gairebé, d'acord amb tot el que el Diputat interpellant ha dit al llarg de la interpellació».

Doncs bé, jo deia que tenim competències exclusives en matèria d'esports, apartat 29 de l'article 9 de l'Estatut, en relació amb l'apartat 19 de l'article 148 de la Constitució, i penso que,

en exercici d'aquestes competències, el Govern de Catalunya té el dret i el deure de posar tots els mitjans al seu abast per combatre, per eradicar, en la mesura del possible, la violència del nostre esport.

Com entén aquest Diputat que s'ha de dur a terme aquesta tasca? Penso que començant per aprofundir i conèixer amb exactitud quin és el grau de violència endògena que existeix a l'esport català, comptant amb la col·laboració de totes les forces que conformen aquest món. És per això que demanem en el segon punt d'aquesta Moció que la Secretaria General de l'Esport dugui a terme, en el termini més breu possible, i comptant amb la col·laboració de la UFEC, la Unió de Federacions Esportives Catalanes, i de les diferents federacions catalanes i de les institucions esportives més representatives a Catalunya, un estudi sobre la violència en l'esport existent a casa nostra.

Coneguda la realitat que persegueix el punt segon, entenc que una mesura imprescindible per combatre, entre els subjectes actius de l'esport, la violència és revisar a fons els reglaments disciplinaris dels diferents esports que es practiquen a Catalunya. En la majoria dels casos, la violència és tipificada en els dits reglaments de manera inconcreta, i els fets violents acostumen, en certs casos, a ésser sancionats pels òrgans disciplinaris dels clubs de les federacions i, fins i tot, de l'última instància administrativa de casa nostra amb una certa feblesa.

Els actes i les actuacions violents en la pràctica de l'esport, sobre els quals —ho repeteixo— tenim a Catalunya la més absoluta competència, han d'ésser sancionats de manera exemplaritzant per tal d'eradicar, dins el possible, la violència en el nostre esport. Això és el que es pretén amb la mesura que conté el tercer punt de la Moció.

L'associacionisme a Catalunya té una gran tradició. El món de l'esport no n'és una excepció, i, lògicament, és el que coneix de prop els problemes que l'afecten; entre d'altres, el de la violència, tal com hem vingut anunciant al llarg de la present Moció i de la precedent interpellació.

El Govern, el Consell Executiu ha de comptar amb la seva presència, amb el seu assessorament i el seu suport en l'elaboració d'un pla, d'un programa que cerci d'eradicar la violència dins de l'esport, tan *amateur* com professional; programa que haurà d'adaptar-se a la normativa legal existent a Catalunya i a la resta de l'Estat en allò que, amb caràcter subsidiari, l'afecti. Aquesta és la pretensió del punt quart de la Moció.

El penúltim punt propugna la divulgació, a través de la Secretaria General de l'Esport, de les mesures antiviolença contingudes en el moltes vegades anomenat al llarg de la interpellació i d'aquesta Moció Conveni Europeu de 19 d'agost de 1985. Aquesta norma de caràcter supranacional, a la qual Espanya es va adherir el 16 de juliol de 1987, i que va entrar en vigor l'1 de setembre del mateix any, conté, en el seu article tercer, als punts 1, 2, 3 i 4, una llarga sèrie de mesures per prevenir i controlar la violència en l'esport i en els espectacles esportius.

La pràctica demostra que, al nostre país, aquest conveni, o no s'aplica o és desconegut. Com a norma que ens obliga i que, certament, ha estat molt útil a diversos països signataris, entenem que és necessari que es divulgui per al seu coneixement i per dur-lo a la pràctica.

Finalment, en el darrer punt demanem que el Consell Executiu promogui una campanya, especialment adreçada als joves,

en la qual es divulgui la idea de «Joc net» i el respecte recíproc entre els espectadors i els esportistes.

Aquesta petició té el seu fonament, per un cantó, en el punt 5 de l'article 3 del Conveni europeu esmentat, que diu, concretament —intentaré traduir-lo—: «Les parts adoptaran les mesures adients en els aspectes socials i educatius, tenint en compte la importància potencial dels mitjans de comunicació socials per impedir la violència en l'esport o en ocasió de manifestacions esportives, promovent, sobretot, l'ideal esportiu mitjançant campanyes d'educació o d'una altra mena sostenint la idea de «Joc net», i especialment entre els joves, per afavorir el respecte mutu, a la vegada, entre els espectadors i entre els esportistes, estimulants també la seva participació activa més important en l'esport.»

Per un altre cantó, aquest Diputat entén que una política de divulgació, amb una política educativa també, realitzada, especialment, entre els joves, significarà donar un pas important —molt important, penso— per eradicar, en un proper futur, la manca de civisme, l'agressivitat i la violència en la pràctica esportiva.

La publicació *Contacte*, de la Direcció General d'Acció Cívica del Departament de Benestar Social, en el seu número 33, en l'editorial titulat «Esport i civisme», es manifesta en aquesta línia.

Senyories, penso que les propostes que conté aquesta Moció tendeixen, en conjunt, a aconseguir un millor nivell en l'activitat important per a molts ciutadans de la nostra societat com és l'esport, i penso això, i per aquests motius exposats al llarg de la meua intervenció, els demano el seu vot favorable.

Moltes gràcies, senyories; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá. Hi han presentat esmenes quatre grups parlamentaris. En primer lloc, l'Agrupació parlamentària del CDS ha presentat una esmena, que decau.

En segon lloc, el Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup entén que és positiu que el Parlament de Catalunya debati el tema que ens ha presentat a través d'aquesta proposta de Moció el Grup parlamentari Popular.

Em sembla que és important perquè és un fet real el problema de la violència, no només en l'esport sinó la que es genera a l'entorn de l'esport, i la prevenció que s'hi pot fer de cara el futur.

De fet, en aquest Parlament hem parlat en altres ocasions d'aquest tema. Vull recordar els debats que hi va haver al final de l'anterior legislatura, quan vàrem aprovar —debatre i aprovar— la Llei de l'Esport, on el nostre Grup va presentar algunes esmenes en el sentit de reforçar la possibilitat legislativa d'aquest Parlament en matèria de lluita contra la violència en l'esport, que, finalment, varen estar consensuades, com la majoria de la Llei. Per tant, el Parlament, haig de constatar, en primer lloc, que ja n'ha parlat en anteriors ocasions.

És bo —com deia— que el Parlament hi insisteixi perquè els poders públics, en general, s'estan preocupant del fenomen de la violència en l'esport. Des de la UNESCO fins al Parlament Europeu, parlaments i governs d'arreu del món...; fins i tot el Parlament espanyol fa pocs dies, en el debat sobre la Ley del

Deporte hi va destinar tot un capítol, deu articles, sobre aquest tema, i vull fer una referència especial a la Comissió Especial del Senat contra la violència en els espectacles esportius, amb especial referència al futbol. Jo crec que aquest és un treball interessantíssim, que valdria la pena que els poders públics el coneguessin amb profunditat perquè l'esforç del Senat en aquest estudi crec que ens pot servir a tots plegats a l'hora d'enfocar les mesures correctores.

És evident que també les diferents comunitats autònomes, a través de les lleis, han parlat d'aquest tema intentant lluitar-hi amb pronunciaments en matèria legislativa; fins i tot, la Generalitat de Catalunya ha fet una campanya institucional a favor del «Joc net».

Per tant, és un problema que preocupa els poders públics, que preocupa el món esportiu –federacions, clubs esportistes–, i també és cert que preocupa alguns mitjans de comunicació, al meu entendre, no pas amb la insistència que seria necessari.

És un problema, per tant, real que cal limitar, i, per tant, és lògic –com deia– que el Parlament se'n preocupi perquè, senyores i senyors diputats, jo crec que coincidiran amb mi que és important en el Parlament de Catalunya, atès que som un país altament esportista, no només amb molta gent que practica esport, sinó perquè tenim manifestacions i entitats i esportistes del més alt nivell.

Per tant, al nostre entendre, quan parlem de la violència en l'esport el que cal és separar el positiu i el negatiu de la pràctica esportiva. Cal impulsar, al nostre entendre, més que mai, la pràctica esportiva i els seus valors positius, i també crec que se'ns reclama l'atenció en aquells aspectes generatius que generen, no per causes de la competició sinó, normalment, per uns fenòmens socials o fenòmens econòmics, fins i tot fenòmens polítics, que estan molt ben estudiats i a bastament coneguts.

Per tant, el nostre Grup diu «sí» a l'esport, «sí» al bon espectacle, i per això cal incidir més que mai en l'eradicació dels aspectes que l'esquitxen, que l'embruten.

Per desgràcia, aquest no és un problema del nostre país, no és només del nostre país, sinó que abasta el conjunt de les societats, no només occidentals sinó arreu del món. I és evident que hi ha múltiples i gran dispersió d'activitats esportives que es realitzen cada cap de setmana al nostre país, que hi ha molta rivalitat entre els equips, entre els mateixos jugadors, que hi ha una certa irresponsabilitat en unes minories que solen escalfar l'ambient i que algunes vegades produeixen fets lamentables...; cal dir, però, que són pocs, que són pocs en proporció amb les activitats que es fan en el nostre país, però essent pocs sempre són massa, i en moltes ocasions, perfectament detectables, i, per tant, possibles de poder prevenir.

Per tant, la proposta de la Moció del Partit Popular ens sembla que va en aquesta direcció: en la direcció positiva d'intentar eradicar –fer els possibles–, des de l'Administració pública catalana, per eradicar la violència en l'esport.

En aquest sentit, el nostre Grup ha presentat unes mocions..., perdó, unes esmenes que intenten, mantenint el cos de la proposta, completar-les, esmenar-les, en el sentit positiu. En el nostre punt ens sembla que és perfectament vàlid i el subscrivim; en el segon punt, quan es parla de la possibilitat de fer un estudi sobre la violència en l'esport a casa nostra, nosaltres entenem que, a més a més de les entitats esportives, dels clubs i de les persones vinculades al món de l'esport, ens sembla que

per fer un estudi rigorós és absolutament necessari que hi participin les Administracions públiques que hi tenen competència, i per això presentem una esmena en aquest sentit.

En el punt 3, on es tracta la possibilitat de fer una revisió de les tipificacions d'actes i actuacions violentes, al nostre entendre no s'ha de tenir en compte només la Ley del Deporte de l'Estat espanyol, sinó també –i sobretot– la Llei del Parlament de Catalunya, votada –com dic–, bàsicament, amb gran consens per aquesta Cambra al final de l'anterior legislatura, i nosaltres, per tant, proposem que es tingui en compte allò que preveu la Llei catalana i altra legislació vigent.

També ho creiem així a l'hora d'intentar coordinar i elaborar un pla que eradiqui la violència en l'esport; nosaltres entenem que és bo que aquest Pla contempli allò que preveu la Llei de l'Esport Català, la Llei de l'Estat i el Conveni Europeu sobre la violència i la irrupció d'espectadors amb motiu de manifestacions esporàdiques i, especialment, en partits de futbol, que va fer..., que ha sortit del Parlament europeu.

Per altra banda, nosaltres proposem que quan se sol·licita un pla de divulgació sobre el Conveni Europeu sobre la Violència en l'Esport no només es divulgui això, sinó que es divulgui també la matèria legal actual que fa referència als aspectes que lluiten contra aquesta violència. Ja sabem que la legislació l'ha de conèixer tothom, però ens sembla que no és sobrer que els esportistes i els ciutadans de Catalunya tinguin a mà no només allò que preveu aquest conveni europeu, sinó la legislació catalana i la legislació espanyola en aquesta matèria.

Certament, creiem que és oportú promoure aquesta campanya a nivell institucional del «Joc net» i, per últim, proposem una última esmena, que nosaltres entenem que té el següent sentit: demanem que en les subvencions que atorgui la Secretaria General de l'Esport en instal·lacions esportives es «prioritzi» aquelles actuacions que van destinades a prevenir la violència en l'esport. Al nostre entendre, el Govern de la Generalitat –en definitiva, el poble de Catalunya– té tres armes, té tres eines per lluitar contra la violència en l'esport: una són les mesures legals –i aquí n'estem parlant–, l'altra són la divulgació dels aspectes positius i de les mesures que hi ha contra la violència en l'esport, però, al nostre entendre, també els recursos econòmics de què disposa la Secretaria General de l'Esport podrien fomentar les mesures preventives, a través de «prioritzar» aquestes actuacions.

Per tant, senyores i senyors diputats, presentem aquestes esmenes amb aquest ànim positiu, celebrem la Moció que presenta el Grup Popular, i esperem el vot o l'acolliment d'aquestes esmenes, i, en el seu cas, el vot favorable, i com que quan pugem en aquesta tribuna tots els portaveus, lògicament, han parlat i intueixo que el Grup Popular no creu gaire correcta o gaire convenient la incorporació d'aquesta última esmena, com que ens sembla que, tradicionalment, en matèria esportiva s'ha buscat unanimitat i més encara em sembla obligadament amb aquesta iniciativa que tots plegats em sembla que hi hem de donar suport, el nostre Grup, per buscar aquesta unanimitat, entenent que és secundària, doncs, la retiraria.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Terradellas. Esmena del Grup parlamentari de Convergència i Unió; té la paraula, per defensar-la, l'Illustre Diputat senyor Aymerich.

El Sr. AYMERICH: Sí, moltes gràcies, senyor President. Si em permet, des de l'escó, seré molt breu, i, a més, seré breu perquè la nostra esmena es defensa sola.

A veure, el tema de la violència en l'esport no solament és la primera vegada que es toca en aquesta Cambra —com molt bé ha dit l'Il·lustre Diputat senyor Terradellas—, perquè ell ha fet referència a la Llei de l'Esport que vam aprovar, jo diria, la darrera Llei de la segona legislatura d'aquest Parlament, i que hi ha un extens Capítol IV, en el que es refereix a la disciplina esportiva i també les lletres k) i m) de l'article tercer, que parla, precisament, d'aquest tema.

També es va tocar en aquesta Cambra, concretament a la Comissió de Cultura, l'any 89, davant una proposició no de llei presentada per dos grups, el Grup Mixt i el Grup d'Esquerra Republicana en aquells moments, i que va ser aprovada, després de fer una transaccional —com avui espero que sigui possible fer-ho—, per unanimitat, en aquest tema de la violència. Per tant, ens sembla que tots els grups hi estem, allò, totalment d'acord, que s'ha d'evitar al màxim la violència en l'esport.

Jo, de totes formes —he dit que seria breu i ho respectaré—, diria al senyor Bauzá que la nostra esmena quan he dit que es defensava sola és perquè va tenir un oblit molt important, en parlar en dos apartats, en dos, concretament al tercer i quart apartat de la Moció, de la Ley del Deporte i oblidar-se, concretament, de la Llei Catalana de l'Esport, aprovada, fins i tot, abans que la Ley del Deporte, però que, a més, la pròpia Ley del Deporte ens dona unes competències, en aquest Parlament, per poder utilitzar, doncs, tots aquests temes. Per tant, aquest oblit penso que ja l'ha corregit avui mateix, quan esmentava o es referia al punt quart ja ha anomenat ell mateix, sense estar a la Moció, precisament, la Llei de l'Esport, vol dir això que en certa manera tenim garantit que la nostra esmena serà acceptada.

Res més i moltes gràcies, President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aymerich. Esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya: per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Jo vull començar agraint la sensibilitat del Diputat senyor Bauzá per aquest tema de la violència en l'esport, perquè ens n'ha parlat en diverses ocasions i hi ha hagut intervencions d'ell en comissions de cultura, en què ja s'ha parlat d'aquest tema i que ens ha permès als diferents grups de pronunciar-nos.

Penso, a més, encara, i estaria d'acord amb les darreres intervencions, que tant de bo que aquest debat parlamentari i que aquesta esperada unanimitat, pel que fa a la Moció subsegüent a la Interpel·lació sobre la Violència en l'Esport, permetés obrir un debat fora del Parlament també sobre aquest tema. Jo recordo la importància que va tenir el debat que es va fer el Senat sobre la violència en l'esport, que va transcendir al Senat per una vegada, i que va permetre que gent important en la societat civil, tant esportistes com no, poguessin explicar les raons del tema de la violència en l'esport. No és l'únic lloc on s'ha fet: el maig de 1988, a la ja extingida República Federal Alemanya, ara Alemanya, hi va haver un debat molt important que va concloure amb un informe que deia que els desordres públics i els actes de violència que tenien relació amb l'esport eren el primer dels problemes d'ordre públic, en aquells moments, a la República Federal Alemanya. És molt important tenir en compte

aquesta dada: és a dir, les explicacions eren que totes aquelles frustracions socials que no tenien sortida per algun lloc molt sovint tenien sortida a través del tema de l'esport.

Em semblaria més bé que aquest debat es pogués fer sabent que al darrere hi ha la unanimitat del Parlament de Catalunya i, per tant, com que ens han estat proposades un seguit d'esmenes transaccionals, suposo que ens permetrà arribar a aquesta unanimitat. I ho dic perquè nosaltres teníem dubtes, pel que fa a la Moció, en el punt número 2 on es parlava del treball o l'estudi sobre la violència en l'esport basat, sobretot, en les federacions catalanes, i em semblava que es donava poca importància a les institucions de tipus polític, general del país. Hi ha un determinat tipus de violència en l'esport que coneixen les federacions, però com que suposo que aquí, justament, dos alcaldes han intervingut per parlar del tema de l'esport —cosa que no és casual tampoc—, vol dir que l'esport els ha portat a l'alcaldia... (Rialles.) Ells saben molt bé que hi ha allò que jo en diria l'esport de barri o l'esport de categories, a vegades dites inferiors, on les manifestacions de violència són importants.

Recordo que en una llei, que aparentment no parlava de l'esport, que era la Llei de la Policia de l'Espectacle, va haver-hi moltes intervencions en què es parlava de la problemàtica de la violència en l'esport, justament en aquests àmbits locals. Jo que no he estat mai alcalde, però sí regidor, justament d'aquesta àrea, sé fins a quin punt també la problemàtica de l'esport ha de ser estudiada per les Administracions locals. Per tant, la incorporació a través d'una esmena transaccional d'aquest sector per poder estudiar la violència en l'esport millora la iniciativa.

Finalment, nosaltres hem aportat una esmena, que si és acceptada em semblarà molt bé, i que si no fos acceptada no ens impediria votar la resta del text. La nostra esmena diu, exactament: «Instar els mitjans de comunicació institucionals a emetre programes periòdics que col·laborin amb les campanyes d'esport net i sense violència». Sobre aquest tema n'hem parlat ja d'altres vegades, en aquest cas, no tant a la Comissió de Cultura com a la Comissió de Control Parlamentari de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i, en aquests moments, el tema pot tenir més importància que abans, perquè amb l'aparició de les televisions privades ha començat l'emissió, en hores de màxima audiència infantil, de programes que, justament, fan l'apologia de l'esport competitiu per al qual val tot tipus de violència.

És a dir, justament, en aquests moments, per fer contrapunt a la incidència d'aquests programes d'algunes televisions privades que tenen un notable ressò entre el videoient o entre l'oient infantil, ens semblaria important que els mitjans de comunicació institucionals, justament, juguessin la carta de defensa d'allò que ja diu la nostra Llei de l'Esport. Potser si és una llei poc citada és que va ser debatuda amb tanta pressa, en ponència única i amb una mena de sessió maratoniana que ha fet que l'oblit hagi caigut al damunt d'aquella Llei tan important per a tots nosaltres.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Ara si hi fossin podrien intervenir els grups que no han intervingut, i, per consegüent, el senyor Bauzá es pot pronunciar sobre les esmenes presentades a la Moció.

El Sr. BAUZÀ: Sí, gràcies, senyor President. Com a qüestió prèvia, jo voldria agrair des d'aquesta tribuna, agrair molt sin-

cerament a tots els grups de la Cambra la presentació no solament de les seves esmenes sinó l'interès que han demostrat per un tema que, personalment per a aquest Diputat, és important i que el preocupa, i al llarg de les converses que hem sostingut durant el dia d'avui em penso que s'ha arribat a unes esmenes transaccionals que completen molt la Moció presentada per aquest Diputat en un tema que donarà una solució –jo n'estic segur–, en un futur, a un problema de la societat catalana.

Jo, senyor President, li faria arribar ja, en aquest moment, les esmenes transaccionals...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BAUZÀ: ...per a coneixement de la Mesa. Començaré per les esmenes del Grup Socialista, i intentaré ser breu i aclarir-me una mica perquè s'ha discutit molt i s'han fet...

Quant a la primera esmena del Grup Socialista, en el punt segon, senyor Terradellas, en fi, com ja s'ha parlat, estem absolutament d'acord que no solament ha de conèixer o ha d'intervenir la..., en fi, el que seria d'àmbit exclusivament esportiu com la Unió de Federacions Esportives Catalanes, les diferents federacions catalanes i les entitats esportives més representatives de Catalunya, sinó que tant vostè com el senyor Aymerich, amb aquesta mentalitat estructurada com a alcaldes, penso que és bo que intervinguin també les Administracions públiques que hi tinguin competències. I així es recull en l'esmena transaccional en aquest punt segon, que dona nova redacció al punt amb l'afegit de «les Administracions públiques que hi tinguin competències». Penso que això enriqueix i que aquesta esmena transaccional que he presentat a la Mesa serà, en fi, de l'acceptació de tots els grups de la Cambra.

Quant a l'esmena segona, del Grup Socialista també, és al punt tercer de la Moció i juntament amb –per abreujar– l'esmena primera de Convergència, s'ha fet una transaccional al punt tercer que queda tal com s'ha posat a disposició de la Mesa, en la qual, efectivament, es demana que es realitzin gestions envers els òrgans disciplinaris federatius, fins i tot el Comitè Català de Disciplina Esportiva, perquè s'efectuï, si hi escau –aquesta és una qüestió important i cabdal–, si hi escau, perquè, efectivament, hi ha moltes federacions que han adequat els seus estatuts i els seus reglaments disciplinaris al que preveia, lògicament, la Llei de l'Esport..., que aquí haig de dir al senyor Aymerich que ha estat un oblit, potser, induït perquè, jo, el que estic tots els dies treballant, és amb la Llei de l'Esport i no amb la Ley del Deporte i potser això, indubtablement, el subconscient m'ha induït a deixar-la ja per coneguda. Entenc que a Catalunya és sobrerament coneguda la Llei de l'Esport i que tant les federacions com les entitats esportives tenen el seu coneixement.

El que jo hagi parlat exclusivament de la Ley del Deporte potser –ho repeteixo, induït per aquest lapsus–, però, té també una certa explicació. Ha estat debatuda fa poc temps, i s'hi han incorporat alguns elements especialment relacionats amb el *doping* i especialment relacionats amb la violència, que últimament ha tingut més intensitat i més acceptació –més acceptació– dins el món de l'esport, la seva coneixença, i per això jo no havia parlat d'aquesta. Però, bé, penso que aquesta transaccional deixa les coses al seu lloc, deixa la Llei de l'Esport perfectament al seu lloc i per davant de la Ley del Deporte, que nosaltres utilitzarem en tot cas amb caràcter subsidiari.

Senyor Terradellas, torno..., quant al punt quart, també és englobada, la seva sol·licitud, en l'esmena transaccional quan es parla de la resta de la normativa legal vigent. Passant a les esmenes de Convergència, ja he dit al senyor Aymerich que el que es deia en la primera esmena seva, que era al punt tercer, ha quedat englobat dins d'aquesta esmena transaccional, i el mateix he de dir, per no estendre'm més, quant al punt quart i a la seva segona esmena.

I finalment, senyor Riera, jo li haig d'agrair, com sempre, l'amabilitat que té vostè vers aquest diputat, l'interès que es pren en totes les iniciatives que proposem tant el meu Grup com jo mateix, i penso que..., bé, li he de dir amb tota la sinceritat que acceptem rotundament i amb tota sinceritat l'esmena que vostè ens presenta perquè penso que enriqueix molt i completa moltíssim la Moció que hem presentat. Indubtablement, els mitjans de comunicació –siguin institucionals o no; en el cas aquest vostè ens demana els mitjans de comunicació institucionals–, penso jo que tenen molt a dir en el tema d'educació i en el tema de combatre la violència, indubtablement. Penso, ho repeteixo, que amb aquesta incorporació la Moció surt molt enriquida i penso que serà de l'aprovació de tots els grups de la Cambra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Bauzà, li agrairia un aclariment. Em sembla que no s'ha pronunciat sobre l'esmena número 5, socialista.

El Sr. BAUZÀ: Està dintre la transaccional.

El Sr. PRESIDENT: Està dintre la transaccional... Molt bé. (Pausa.) Procedirem a la lectura de les esmenes transaccionals. Senyor Secretari?

El Sr. SECRETARI SEGON: Esmena transaccional als punts 2, 3 i 4 de la Moció sobre el Tractament de la Violència en l'Esport. Al punt 2: «Que la Secretaria General de l'Esport dugui a terme en el termini més breu possible un estudi sobre la violència en l'esport existent a casa nostra, comptant amb la col·laboració de les administracions públiques que tinguin competències, la Unió de Federacions Esportives Catalanes, les diferents federacions catalanes i les entitats esportives més representatives de Catalunya.»

Al punt tercer: «Que en base a l'estudi demanat en el punt anterior, la Secretaria General esmentada realitzi les gestions pertinents envers els òrgans disciplinaris federatius i el Comitè Català de Disciplina Esportiva perquè efectuïn una revisió, si hi escau, de les tipificacions d'actes i actuacions violentes contingudes en les disposicions disciplinàries esportives, adequant-les al títol quart de la Llei 8/1988, de l'Esport, i la resta de la normativa vigent.»

Al punt quart: «Realitzar les gestions necessàries envers les institucions afectades, els clubs, agrupacions, federacions catalanes esportives i els mitjans de comunicació per a la coordinació i elaboració d'un programa d'actuacions dirigit a evitar la violència en l'esport, tant professional com *amateur*, d'acord amb el que disposen la Llei 8/1988, de l'Esport, la Llei 10/90, del 15 d'octubre, i la resta de normativa legal vigent.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem a la votació. Es poden votar conjuntament tots els cinc punts..., els sis punts? (Pausa.)

Vots a favor?

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem al setzè i darrer punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació sobre la política general de natalitat i orientació familiar, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Daniel Font. Té la paraula per deu minuts.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre la Política
General de Natalitat i Orientació Familiar**

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. És per presentar la Moció sobre planificació familiar, que és subsegüent a la interpellació que varem fer sobre natalitat i orientació familiar. El text de la Moció és el següent: «El Parlament insta el Consell Executiu a prosseguir les actuacions de planificació familiar i a desenvolupar el desplegament normatiu corresponent dins el sector sanitari i en el marc de l'atenció primària de salut.» Aquest és el text de la Moció.

Hem de dir, respecte a aquest text, que estem davant un sector que per la seva evolució ha esdevingut heterogeni i amb una dotació de recursos desigual; també, que el conjunt de serveis de planificació familiar de Catalunya requereix un impuls global en sentit ampli cap a la seva integració en el sistema sanitari i consolidació com a equips de suport en el marc de l'atenció primària i de salut; també hem de dir que el Departament de Sanitat ja ha iniciat un treball en aquest sentit, en diferents indrets de la geografia, i que convindria, des del nostre parer, prosseguir ara elaborant el desplegament normatiu corresponent d'acord amb allò i en la línia que preveuen les lleis del Parlament. El sentit de la Moció és el de propiciar el funcionament i la consolidació dels serveis públics destinats a l'orientació familiar en sentit ampli; és a dir, a aquelles actuacions sanitàries que els poders públics han de desenvolupar perquè les persones i les famílies puguin decidir lliurement sobre si mateixes i el seu futur.

Per totes aquestes raons, i atenent el contingut de la Moció, ens sembla que seria bo donar suport a la Moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. No hi ha esmenes presentades. Procedeix la fixació de posicions. Pel Grup Mixt? *(Pausa.)* Tampoc hi és. El Grup Popular? *(Pausa.)* Senyora Montserrat, té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Molt breument, per dir que votarem favorablement la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la senyora Rosa Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. També solament per dir que votarem favorablement aquesta Moció presentada pel senyor Daniel Font.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian.

Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Domènec Sesmiolo.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, senyor President. Per dir que la posició del nostre Grup respecte a aquesta Moció és també de votar-la favorablement, però tal com està redactada i tal com s'ha produït la interpellació, que és la que ha motivat aquesta interpellació, simplement, amb la voluntat que en el *Diari de Sessions* quedi també allò que se'n diu la voluntat del legislador i ho veiem clar, és la raó per la qual prenc la paraula en aquests moments.

Volia ressaltar davant la Cambra que és una Moció subsegüent a una interpellació que es titulava «Política general sobre natalitat i orientació familiar» i que, en canvi, en la Moció es parla que «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a prosseguir les actuacions de planificació familiar». El Diputat Font, quan s'ha expressat en aquesta tribuna presentant la Moció, ja ha aclarit que parlàvem d'orientació i planificació en un sentit ampli, però simplement el que volia era deixar constància que, per al nostre Grup, la política envers la natalitat i envers l'atenció a les parelles, i en especial, en aquest cas, a les dones pels problemes que les afecten en aquest sentit, trobem més encertat el títol genèric que s'hi dona des de la nostra Administració, que parla d'«orientació i planificació familiar». Fent aquesta puntualització, que per la nostra part era obligada, doncs repetir el que he dit al principi, que nosaltres també votarem favorablement aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmiolo.

Passem a la votació.

Vots a favor de la Moció?

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

S'aixeca la sessió.

(Són les vuit del vespre i onze minuts.)

